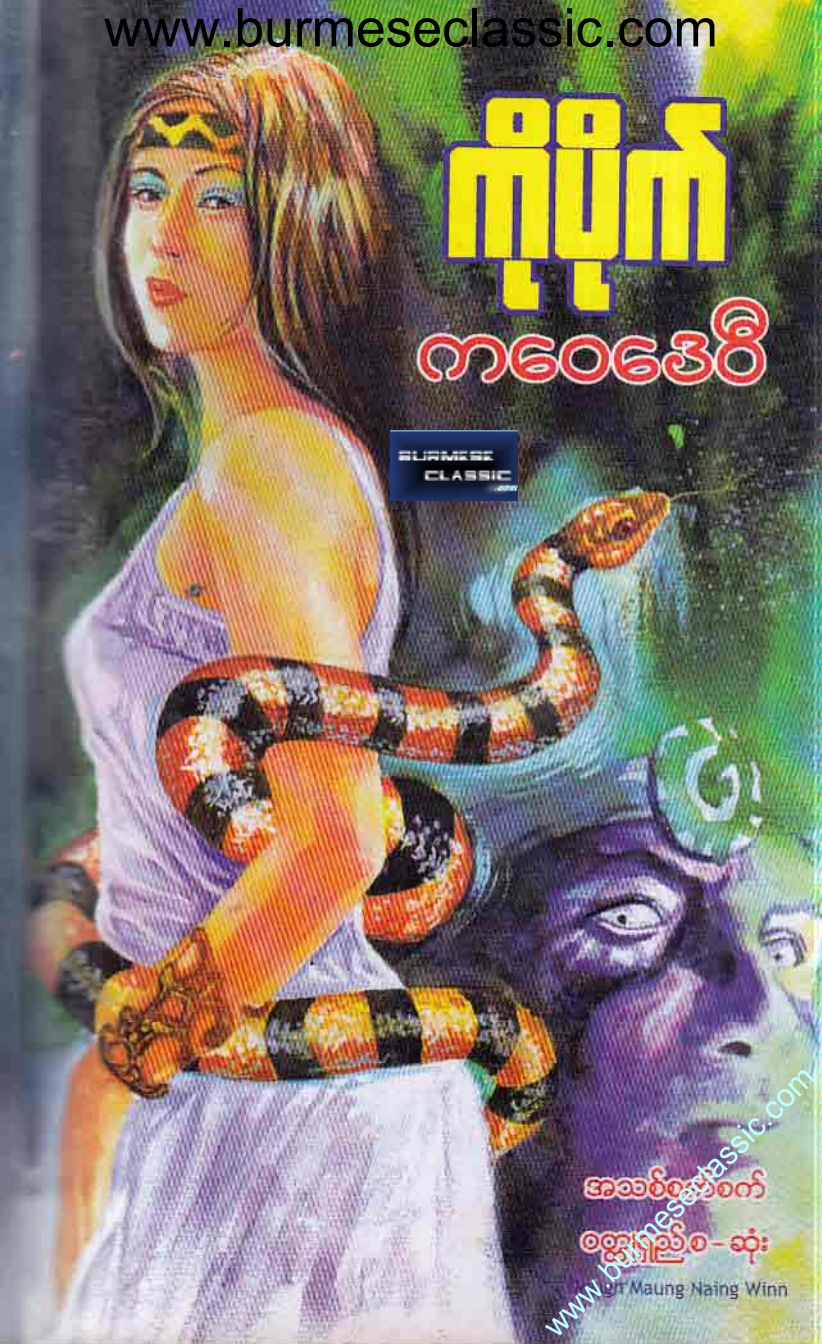

ကိုပိုက်

ကဝေဒေဝီ

BURMESE
CLASSIC

အောင်စောဝင်း

ဝတ္ထုပြုစု - ဆုံး

Maung Naing Winn

ကိုပိုက်

ကဝေဒေဝီ / ကိုပိုက် - ရန်ကုန်။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂၂၅ X ၁၈၂ စင်တီ။

(၁) ကဝေဒေဝီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၁၀၆၀၉
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၁၇၀၈၀၉
- ပထမအကြိမ်
- ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ - တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာပုံပန်းချီ - ရန်နိုင်ဦး
- မျက်နှာပုံဂရပ်ဖစ် - ယမုံစိုး
- ကွန်ပျူတာစာပိ - Five Star II
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး (မြ-၀၄၁)
- (လာဘ်မိုးစွေစာပေ)
- အမှတ်(၂၀၅-က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း
- မြို့သစ် (ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဦးဝင်းဌေး
- ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်(မြ-၀၄၈၃၉)
- အမှတ် (၃၇)၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး
- ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပုံနှင့်
- အတွင်းပုံနှိပ်

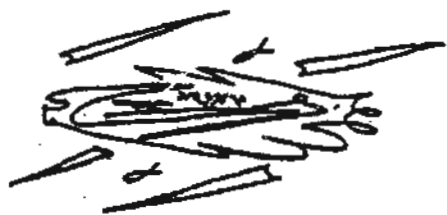
ကိုပိုက်
ကဝေဒေဝီ

(ပထမအကြိမ်)

- စီစဉ်သူ - အတီး
- ဖြန့်ချိရေး - နဂါးပျံစာပေ

၆

၇

မွေးမွေး မွေးမွေး

ဦးရေသုံး

ပြီးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

Handwritten signature

၈

၉

ကမ္ဘာဇာတ်

“ကန့်ကျိန်” ချောင်းဖျားအစပ်တွင် သမင်ထီးကြီး တစ်ကောင် မားမားရပ်လျက် ရှိချေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ချေပြီး၊ သူ့တွက် အန္တရာယ်မရှိလောက်သည်ကို သိလေခြင်း ကြောင့် ချောင်းတွင်းရေကြည်အိုင်တစ်ခုတွင် လူးလာကူးခတ် နေသည့် ငါးများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလေ၏။

သမင်ထီးကြီးသည် ငါးများကို ကြည့်နေရခြင်းကို မွေ့လျော်ဟန်တူ၏။ ဦးခေါင်းသည် လည်တိုင်ကို ညွှတ်၍ ရေအောက်တွင် လူးလာကူးခတ်နေသည့် ငါးများကို ခေါင်းကို စောင်းကာကွဲကာ ကြည့်နေလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့ နေလေတော့၏။ ရေအစပ်သို့ ရောက်စကတော့ သူ့တွင် အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနော့ပုံရငြား လာခဲ့တော့မူ ထိုသည်ကို လုံးဝမေ့လျော့နေဟန်ပင်။

BURMESE CLASSIC

ခြေလေးချောင်းသည် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိ၏။ တိုနံနံ အခြီးကလေးကမူ လှုပ်ခတ်နေလေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ရေပြင်ကို ငဲ့စိုက်ကြည့်နေရာမှ နှာခေါင်းဖြင့် ရေပြင်ကို ထိခတ်လိုက်ချေ၏။ ပြီးနောက်-

ကယျာကသီပြန်ရုတ်၊ ခေါင်းခါ လည်ခါ လုပ်လိုက်၏။ နှာခေါင်းစပ်တွင် တွယ်ကပ်ဝင်နေသည့် ရေစက်ရေပေါက်များ လွင့်စင်ကုန်၏။

ပြီးလျှင် ခေါင်းငဲ့၊ ငါးများကို ကြည့်နေပြန်၏။ ငါးများကို ကြည့်နေရခြင်းကို နှစ်ခြိုက်နေချေပုံပင်။

သမင်ထီးကြီး ထိုနေရာတွင် အချိန်အတန်ကြာ ရှိချေ တော့၏။

သို့ရှိစဉ်-

'ဒိန်း'

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သမင်ထီး ကြီးသည် သူ၏ မားမားမတ်မတ် ခြေလေးချောင်းသည် ရုတ် ခြည်း ဆိုသလို ခွေကျသွားတော့၏။ သို့ပေမင့် -

'ဘူးလ်'

သူ၏ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်မှု၊ တဒဂ်အတွင်း လှုပ်စင်ပျောက် ပြယ်သွားတော့၏။ ရေအိုင်အတွင်းမှ ငါးတို့သည် သူတို့အား နှစ်ခြိုက်မက်မောကြည့်နေသည့် သမင်ထီးကြီး သွေးသံရဲရဲဖြင့် ရုန်းထ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို သိဟန်မတူချေ။ အကယ်၍ သမင်ထီးကြီးသည် ရေအိုင်တွင်း လဲကျသွားပါက

ငါးလေးများ ရေဂယက်ထလာခြင်းကြောင့် သဲနုံးမြေအောက် ပုန်းလျှိုးသွားကြပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်မလာလေခြင်းကြောင့် ငါးကလေးများ ဘာမျှမသိ၊ လူးလွန်ကူးခတ်မြဲသာ ရှိချေတော့၏။

"ဗကမောင်မောင်ရာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါတို့ လာဘ်ဦးလွဲသွားပြီကွ"

သို့ဆိုသလို ဖိုးသောင်းမြင့် ပြောလေ၏။

"သည်သမင်ကြီး ဒဏ်ရာကြီးကြီးရသွားတယ်၊ ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွ"

သို့ဆိုသလို ဗကမောင်မောင် ဆိုသူက သမင်ထီးကြီး လဲပြိုကျသွားသည့် ချောင်းရေအိုင်စပ်သို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

ဖိုးသောင်းမြင့်သည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွယ်သိုင်း ၍ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားချေ၏။

"သည်ကောင် ဒဏ်ရာသိပ်ပြင်းပြင်း ရသွားပုံ မပေါ်ဘူး၊ မင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ငါတို့ နောက်ထပ် ခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ညနေ ဟင်းစားအတွက် မပြောနဲ့ အမြည်းအတွက် တောင် ရနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး"

ဖိုးသောင်းမြင့်က ဗကမောင်မောင်ကို အပြစ်ဖို့စကား ပြောလိုက်၏။

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဖိုးသောင်းရယ်၊ မင်းနယ် ဇိုးချိန်တတ် ရန်ကော၊ တောတောင်ထဲမယ် ရှာတတ် ဖွေတတ်လျှင်ဖြင့်

ဟင်းစားမဝတ်ပါဘူးကွာ၊ မုဆိုးပဲကွာ၊ ဟင်းစားမရဘဲ၊ စခန်းပြန်ရိုး ထုံးစံမရှိကြပါဘူး။ အေး... ဒီမယ် ကြည့်စမ်း ဒါတွေက ငါတို့ အတွက် ဟင်းစား မဟုတ်ပေဘူးလား။”

သို့ဆိုသလို ဗကမောင်မောင်က ဖိုးသောင်းမြင့်ကို ပြောလိုက်ရင်း ခါးချိတ်စားကိုထုတ်ကာ ရေအိုင်အတွင်း လူးလာ ကူးခတ်နေသည့် ငါးကောင်လေးများကို ချိန်ရွယ်ခတ်နေလေ တော့၏။

ခုတ်တိုင်း ထိလေသည်တော့ မဟုတ်၊ အချက်ပေါင်း မြောက်များစွာ ရေကို ဖြတ်ကျော်ခုတ်နေရခြင်းကြောင့် ငါး ကလေးများ ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ပိုင်းပြတ် ရေပေါ်လို့လာချေတော့၏။

အတန်အသင့်တော့ ရချေ၏။ အမြည်းအလိုငှာ လုံလုံ လောက်လောက် ဖြစ်ချေလေ၏။

“ငါ့သဘောကတော့ သမင်ကြီးနောက် သွေးစက်ခြေရာ ကောက် လိုက်ချင်တယ်”

ဗကမောင်မောင်က ပြောပြန်လေ၏။

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ စခန်းပဲ ပြန်တော့မယ်”

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့် တို့သည် ငါးအပိုင်းကလေးများကို ဖက်ဖြင့်ထုပ်ကာ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

သမင်ထီးကြီး၊ တစ်မိမိမဲ့အကြည့်ခံ ငါးကလေးများသည် ယခုတော့ မုဆိုးနှစ်ယောက်၏ အစာဖြစ် ခံရတော့၏။

သမင်ထီးကြီးကတော့မူ၊ ဒဏ်ရာအနာတရဖြင့် ထိုနေရာ

လေးမှ ပြေးလွှားထွက်သွားလေတော့၏။

သူ ဝေးဝေးပြေးနိုင်ပါ့မလား။

မုဆိုးတို့လက်မှ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ပါ့လေမလား။

တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ၏ လှပတဲ့ ဦးချိုကြီးများ ကြွေကျလေ ချိန်ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် သူပြေးရာလမ်းတစ်လျှောက် အခက်အခဲ အတားအဆီး အနည်းငယ်မျှသာ ရှိချေသည်။ သို့တောင်မှ ချုံပုတ် နွယ်ပင်တို့နှင့် သူ၏ခြေ ငြိတွယ်နေလေသည့်အခါများတွင်သာ ဖြစ်ချေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သမင်ထီးကြီးသည် ဇောဖြင့် ပြေးလွှား နေရ၏။ ခရီးအတန်ဝေးကွာလောက်တွင် ပေါင်တွင် ရှုပ်ထီဒဏ်ရာ ကြောင့် နာကျင်မှု ဖြစ်လာကာ အပြေးနှေးကွေးလာရာမှ တစ်လှမ်း ချင်း လျှောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရချေတော့၏။

သွေးပူပူဖြင့် ပြေးလာစဉ်က သူ့တွင် နာကျင်မှု မရှိခဲ့ပေ ငြား တစ်လှမ်းချင်းလျှောက် သွေးအေးလာသည်တွင် သို့၊ ပိုနာ ကျင်လာရလေ၏။ နောက်ခြေ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် တော်သေး၏ ဟု ဆိုရချိန်မည်။ သို့တောင်မှ ထော့နင်း ထော့နင်း လျှောက်နေရ ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့လည်း ကြာကြာမလျှောက်နိုင်၊ လဲပြိုသွားပြန်တော့ ၏။ တစောင်းလဲအနေအထားမှ သူ ပြန်လည်ရုန်းကန် မထနိုင် ဖြစ်ရချေတော့၏။

သူ နာကျင်အော်ဟစ်နေမိတော့၏။

‘အို့လ်’ ‘အို့လ်’ ‘အို့လ်’

စပိုင်းတွင် အသံကျယ်ကျယ် အော်နိုင်သေး၏။ နောက်တွင်ကား တိုးညှင်းသွားတော့၏။

မျက်ရည်တို့ စီးကျလာချေ၏။

သူသည် ဒဏ်ရာဖြင့် သေရပေရောမည်လား။

သို့တည်းမဟုတ် သူသည် မုဆိုးတို့၏ လက်တွင်း ပြန်ရောက်ရပေရောမည်လား။ သို့ သမင်ထီးကြီး ဖြစ်နေချိန်မတွင်တော့ လူသားမုဆိုးများ ဖြစ်ကြသည့် ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်တို့ကတော့မူ သူတို့၏ စခန်းတဲသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ချေတော့၏။ သို့အချိန်သည် မှောင်စပိုးလာလေပြီ ဖြစ်တော့၏။

“ချမ်းတော့ ရေမချိုးတော့ဘူး၊ ငါလည်း ငါးကောင်တွေကို မီးကင်လိုက်မယ်”

ဖိုးသောင်းမြင့်က သေနတ်ကို တဲကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်၏။ ပြီး ငါးအပိုင်းအစများကို ဗိုက်ခွဲ၊ အူနုတ်၊ တံစို့ထိုးနေသည်တွင် ဗကမောင်မောင်က ထင်းခြောက်တို့ကို လိုက်လံကောက်ယူ၍ ထင်းမီး ပုံလိုက်ချေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်တို့သည် ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် ထင်းမီးပုံအလင်းရောင်ဖြင့် တဲပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်ကာ ငါးကင်ကို မြည်းလျက် အရက်သောက်နေကြတော့၏။

“မနက်ကျ သမင်ထီးကြီးနောက် ခြေရာခံ လိုက်သွားကြမယ်”

ဖိုးသောင်းမြင့်က ပြောလေ၏။

“သည်ကောင် ချက်ကောင်းထိသွားတာပါကွ၊ သည်

ကောင်ကြီးကို ပြန်တွေ့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အသေပဲ တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောသလို ဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတာပဲကွ၊ ကဲ ကဲ . . သောက်ကွာ”

သည်သို့ဖြင့် ချက်အရက်တစ်ပုလင်းကုန်၊ ငါးကင်တို့ကုန်သည်နှင့် နှစ်ဦးသား လက်ပန်းကျ မူးဝေသွားလျက် တဲကြမ်းခင်းပေါ် လဲကျသွားကြချေတော့၏။

“ငါတို့ ညက သောက်တာများတယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရမယ်၊ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ချိန်ချိန်ဆဆ သောက်ကြတာပေါ့”

ဗကမောင်မောင် မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ သို့ အသံကြောင့် နိုးလာရ၏။

ဖိုးသောင်းမြင့် ဖြစ်သည်။

သေနတ်ကို လွယ်သိုင်းထား၏။

“စောစောစီးစီး”

“ငါ မင်း လုပ်လိုက်လို့ လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ သမင်ကြီးနောက် လိုက်သွားမလို့”

“ငါလည်း လိုက်မပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် မနေ့က သမင်ဖိုကြီး ပြေးသွားရာ နောက် ခြေရာကောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

သူတို့ ကံကောင်းသည် ပြောရချိန်မည်။ ဘယ်တွက်မူ သမင်ထီး၏ ခြေရာရေးရေးသာလျှင် မဟုတ်၊ သစ်ပင်ချုံနွယ် သစ်ရွက် သစ်ခက်တို့တွင် စွန်းပေနေသော သွေးစတို့ကြောင့် အခက်အခဲ သိပ်မရှိကြချေ။

“သည်သမင် တစ်နေရာရာမှာ သေနေလောက်ပြီ။
နို့မဟုတ်တောင် ဆက်မပြေးနိုင်ဘဲ လဲပြီနေလောက်ပြီ”

ဗကမောင်မောင်က သို့ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ပြောလာ
ချေ၏။

ဖိုးသောင်းမြင့်ကလည်း သို့တွက်မိလိုက်လေခြင်းကြောင့်
ပြုံးစိစိ လုပ်နေချေ၏။

“သည်သမင်ကြီး အချိန် ၂၀ တော့ ပြေးမလွတ်လောက်
ဘူး”

သို့လည်း သမင်ထီးကြီးကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် သို့
မှန်းဆတွက်ချက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝါရင့်မုဆိုးတွေပဲ၊ အကောင်အနေအထားကိုကြည့်၍
အချိန်ကို တွက်ဆတတ်လေသည်ပဲ၊ လွဲလျှင်ဖြင့်လည်း အများဆုံး
အစိတ်သားပေါ့။ နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တောတိုး
ခဲ့ကြရာမှ . .

“ဟာ”

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဗကမောင်မောင်
သည် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ချေတော့၏။

“တောက်”

“အတော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ . . စည်းဆိုတာ မထား
ကြဘူး”

“ဘယ်သူတွေ ဖြစ်နိုင်လဲ”

“သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေ ဖြစ်မပေါ့”

ဖိုးသောင်းမြင့်က မြေပြင်တွင် တစောင်းလဲပြီနေသည့်
သမင်ထီးကြီးနား တိုးကပ်သွားရင်း ပြောလေ၏။

တကယ်တော့ သမင်ကြီးသည် ဦးခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
အစိုးနှင့် သားရေသာ ရှိတော့၏။

“ဒါ ငါတို့ ပစ်လိုက်လို့ သေသွားတဲ့ သမင်ကောင်ပဲ”

“သည်ကောင်တွေ သည်နားတစ်ဝိုက် ရှိနိုင်တယ်”

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့နဲ့တွေ့မှ ကောင်းကောင်း
ဆုံးမလိုက်မယ်”

ဗကမောင်မောင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်လျက် ဒေါသ
ဖြင့် ပြောလိုက်ချေတော့၏။

“သည်မယ် သည်ကောင်တွေခြေရာ”

မြေပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူခြေရာတို့ကို ဖိုးသောင်း
မြင့်က ပြုပြောလေ၏။

ဗကမောင်မောင် အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

လူခြေရာ ဖြစ်နေပါကလား။ ခြေရာကောက်ပညာ ကျွမ်း
ကျသော ဗကမောင်မောင်က ထိုခြေရာတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်

နေချေပြီး . .

“သည်ခြေရာရှင်အားလုံးက လူရိုင်းတွေချည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်”

“နို့ဖြင့် ငါတို့ ထင်ထားတဲ့ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ် လူတွေ

မဟုတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ခြေရာအားလုံး အဲလိုချည်းဆိုတော့ လူရိုင်းတွေပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်။ လူရိုင်းကလေးတွေ ခြေရာဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် သည်ခြေရာတွေကို ကြည့်ပြီး မှန်းဆရမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အနည်းလေး ငါးယောက်နှင့်အထက်မှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတော့ အားလုံးတစ်ပြေးညီ ခြေရာဖြစ်ပြန်တော့ကား ထူးဆန်းတယ် ပြောရမယ်။

ဗကမောင်မောင် တွက်ဆပြောလေသည်ကို ဖိုးသောင်းမြင့် စဉ်းစားနေလိုက်ပြန်၏။

“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်မလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ငါလည်း သည်နားကို ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သည်တံခါးဝ အမဲပစ် ထွက်ခဲ့ဖူးတာ။ သည်တော့ သည်နယ်တစ်ဝိုက်အကြောင်း ငါလည်း မသိဘူး။”

“ငါလည်း ဘာထူးလို့လဲ ဖိုးသောင်းမြင့်ရာ ငါတို့နဲ့ လမ်းပြလိုက်လာတဲ့ ‘ဖမ်းရှိုး’ ကလည်း လူချင်းကွဲ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး။”

“အေးကွာ ငါတို့နဲ့ ရွာကအတူထွက်လာပြီး သည်စခန်းနား ရောက်တော့ အရက်ကြောင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။”

“အဲဒါ မင်းအပြစ်လေကွာ၊ ရွာအရက်ဆိုင်မှာ တွေ့ကြပြီး သူဟာ လမ်းပြမှဆိုပါ။ သည်တောတောင် သူကျွမ်းတယ်၊ လမ်းပြလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတော့ မင်းကလည်း မူးမူးနဲ့ မနက်ကျ လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့တာကိုး။”

“အော် ငါကလည်း သောက်တတ် စားတတ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့တာလေကွာ။”

“ခုတော့ အကောင်းလွန်ကော မဟုတ်လား တစ်ယောက်တည်း တစ်ပုလင်းသောက်နေတဲ့လူ ဆိုကတည်းက ပုံမှန်သမား ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ”

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ၊ သည်ခြေရာနောက် လိုက်သွားကြမယ်။ ငါတို့ အမဲကို ဖျက်ယူသွားတဲ့အတွက် အလျော်အစား ပြန်တောင်းရမှာပေါ့။”

“အေးကွာ ဟုတ်တယ်”

“နို့ပေမယ့် သတိတော့ ထားရမယ် ဘယ်လိုလူတွေမှန်း မသိဘူးနော်”

ဗကမောင်မောင်က သတိတရ ပြောလေသည်တွင် ဖိုးသောင်းမြင့်က သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ပုတ်ပြလေပြီး-

“ငါတို့မယ် ဒါကြီး ရှိတယ်လေ၊ ဘာကြောက်စရာလိုမတုံး၊ ကြောက်စရာရှိ သူတို့က ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောက်ရမှာလေ”

“နို့ဖြင့်လည်း သွားကြမယ်ကွာ သူတို့နဲ့တွေ့လို့ အဆင်ပြေလျှင် ငါတို့နဲ့ လမ်းကွဲသွားတဲ့ လမ်းပြ ‘ဖမ်းရှိုး’ ကို စုံစမ်းလို့ ရမပေါ့”

သို့ဖြင့် ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်တို့သည် ထိုခြေရာတို့နောက် လိုက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သူတို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ခရီးအတော် ပေါက်လာပြီ ဖြစ်၏။

“ငါတို့တွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတော့ဘူး”

ဖိုးသောင်းမြင့်က တောနက်သည်ထက် နက်လာသည်တွင် ပြောလာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ဘယ်နေရာရောက်ရောက်ကွာ မုဆိုးပဲ၊ ကြုံတဲ့ သားကောင်
ကို ပစ်ခတ်မယ်၊ ကြုံတဲ့နေရာမှာ စခန်းချအိပ်မယ်။ ငါတို့မယ်
မီးခြစ်ပါတယ်၊ သေနတ်ပါတယ်၊ အရက်ပါတယ်၊ ဘာပူစရာ
လိုမလဲ”

ဗကမောင်မောင်က သို့ပြောလာချေတော့၏။

“ငါပူတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“အရက်တစ်ပုလင်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါများကွာ ဘာပူစရာလိုလဲ၊ သွားရင်းလာရင်း သစ်ခုတ်
ဝါးခုတ်သမားနဲ့ တွေ့မယ်၊ နို့မမဟုတ် ငါတို့ ခြေရာခံတဲ့ လူတွေ
တွေ့လျှင်ဖြင့် အရက်ဆိုတာ ရနိုင်ပါတယ်။ တောထဲ တောင်ထဲ
သွားလာနေကြတဲ့ ယောက်ျားသားတွေပဲ၊ အရက် မသောက်ဘူး
ဆိုတဲ့သူ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“အင်း”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နွယ်ပင်တို့ ယှက်နွယ်
နေကြသည့် ပင်လုံးဖြောင့် သစ်ပင်များရှိရာ တောသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
တော့၏။ ထိုအပင်ခြေရင်းအောက်တွင် နွယ်ချုံပင်တို့အပြင် ကြိမ်
အုံပင်တို့သည်လည်း ရှိကြချေ၏။

အောက်ပေါင်းရှုပ်လွန်းလှချေ၏။

ကြိမ်အုံပင် ဆိုရာ၌ ယမထာကြိမ်အုံပင်တို့သည်လည်း
ရှိလေခြင်းကြောင့် ကြိမ်နွယ်တို့သည် မြေကို ရှည်လျားစွာ ထိုး
ထွက်နေကြ၏။

“ယမထာကြိမ်ခေါင်း တစ်လုံးလောက်တော့ ခုတ်သွားမှပဲ”
ဖိုးသောင်းမြင့်က ပြောလေ၏။

“မင်းနယ်ကွာ၊ ဘာလုပ်မှာတုံး”

“ဟ ငါ ကြုံတုန်း ကြုံခိုက် ရွာက ဆေးဆရာကြီး ဦးစိန်မင်း
အတွက် ယူသွားမယ်လေ။ သူ ငါတို့ကို မှာဖူးတယ်လေ၊ ယမထာ
ကြိမ် တွေ့လျှင်ဖြင့် ခုတ်ခဲ့စမ်းပါတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် နဂါးခေါင်းပုံတဲ့
ကွ၊ သည်မယ်တွေ့လား၊ သည်ကြိမ်ခေါင်းက နဂါးခေါင်းပုံလေ”

“နို့ဖြင့်လည်း မြန်မြန်ခုတ်ချေကွာ”

ဗကမောင်မောင်က သို့ပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သစ်ပင်
အခြေသို့ သွားရောက်ထိုင်လိုက်ချေတော့၏။

ဖိုးသောင်းမြင့်သည် ယမထာကြိမ်အုံမှ ကြိမ်တစ်နွယ်၏
အရင်းကို တူးဆွခုတ်ဖြတ်နေလေတော့၏။

“သည်ယမထာကြိမ်က ထူးဆန်းတယ်နော်၊ အရွက်ထွက်
ပုံက အဆန်းသားကလား၊ အရွက်အတော်များများ မှန်သမျှ
အပေါ်ကို ထိုးထွက်ကြတယ်၊ သည်ယမထာကြိမ်အရွက်ကျတော့
အောက်ဖက်ကို ထိုးထွက်တာပဲ”

သို့ ဖိုးသောင်းမြင့်က ခုတ်နေရင်း ပြောလေ၏။

ဒုတ် -- ဒုတ် -- ဒုတ်

“ဖျောက် ဖျောက် ဖျောက် ဒုတ် ခတ် ခွပ် ခတ် ထပ်
ထပ်”

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဖိုးသောင်းမြင့်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ သူ့နားထင်နားမှ လေကိုခွင်းကာ မြားတံတစ်ချောင်း သူ့ခုတ်နေသည့် ကြိမ်အုံနားရှိ ပင်စည်ကို စိုက်ဝင်လာလေ၏။

“ဘုရားရေ ကံကောင်းပေလို့”

ဘယ်သူ့ ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်၊ ကယျာကသီ မြားတံ လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ပါချေ။ ဗကမောင်မောင် ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“အလိုလေးဗျာ . . သစ်ပင်ကျောမှ အိပ်ပျော်နေပါကောလား”

သို့ကြောင့် ဖိုးသောင်းမြင့်သည် ယမထာကြိမ် ခုတ်နေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ချေပြီး သူ့သေနတ်ဖြင့် မြားတံလာရာ တောအုပ်ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ထိုတောအုပ်အတွင်း ရှိနေသည့် မြေဝပ်ငှက်နှင့် တောတိရစ္ဆာန်ငယ်များ ပြေးလွှားသွားသံကို ထိုတောနက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရတော့၏။

“ဒါသေနတ်သံကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေ လန့်ဖျပ်ပြေးလွှားသွားကြတာမျိုးပဲ”

ဗကမောင်မောင် သေနတ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်နိုးလာ

ခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် နဂိုကတည်းက အိပ်ပျော်နေလေခြင်း မဟုတ်လေခြင်းကြောင့်များလား။

သို့ ပြောလာသဖြင့် ဖိုးသောင်းမြင့်က . . .

“ဗက ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ခြေသံတွေအကြားကို ပြောရလျှင်ဖြင့် လူသံတွေ ပြေးလွှားသံလည်း ပါတယ်၊ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်ချေ၊ လူတွေလိုလိုပဲ”

ဗကပြောတော့မှ ဖိုးသောင်းမြင့်သည် ငြိမ်သက်နားစွင့်နေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် လူသံတွေ၊ နို့ဖြင့် သည်လူတွေက ငါတို့ကို မြားနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့သူတွေဖြစ်မယ်”

“ဘာ ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဗက မသိသေးဘူးပဲ၊ နို့ဖြင့် ခုမှ အိပ်ရာက နိုးလာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

သို့ကြောင့် ဖိုးသောင်းမြင့်က သူ ယမထာကြိမ် ခုတ်နေစဉ် မြားတစ်စင်း သူ့နားထင်နားမှကပ်၍ ဖြတ်သွားပြီး သစ်ပင်သို့ နှစ်ဝင်သွားပုံကို ပြောပြလိုက်၏။

“နို့ဖြင့် ဖိုးသောင်းမြင့်က လူရှိမယ်ထင်တဲ့ဘက်ကို ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကိုက မှားတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

မသိလိုက်ဘာသာနေလိုက်ပြီး သူတို့ကို မြားခေါ် ပြန်
ချောင်းမြောင်းဖမ်းရမှာလေ”

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့”

“ခုတော့ သူတို့ ငါတို့မယ် သေနတ်တွေ ပါတယ်ဆိုတာ
သိသွားကြပြီပေါ့။ နို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ စောင့်ကြည့်နေ
ကြတော့မပေါ့”

“နို့ ဗက သိလျှင် ပြောစမ်းပါ”

“ဘာတုံး”

“ဘာလို့ ငါ့ကို မြားနဲ့ လှမ်းပစ်ရတာတုံး”

“သားကောင် ပစ်ရင်းနဲ့ လွဲချော်ထွက်လာတာလည်း ဖြစ်
နိုင်တာပဲ”

“အင်း နို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ကဲ ကဲ ယမထာကြိမ် ခုတ်ပြီးလား”

“ဟင့်အင်း ခဏစောင့်ချေဦး”

သို့ဆိုလျက် ဖိုးသောင်းမြင့်သည် ခုတ်လက်စ ယမထာ
ကြိမ်ကို သွားခုတ်ပြန်လေ၏။

ခုတ်လက်စ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မကြာလိုက်အချိန်တွင် ကြိမ်
ခေါင်းအပါအဝင် (၆) ပေအရှည်ကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“မရှည်လွန်းဘူးလား”

“ဆေးဆရာဦးစိန်မင်း သူ့စိတ်ကြိုက် ဆက်ခုတ်လိမ့်မယ်
ခုတော့ ဒါကိုပဲ ယူသွားတာပေါ့”

“ကဲ . . . သည်မှာပဲ နားမလား၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားမလား”

ဗကမောင်မောင်က ဖိုးသောင်းမြင့်ကို မေးလိုက်၏။

“အင်း သည်လို လုပ်ချင်တယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“မြားတံပိုင်ရှင်ကို လိုက်ရှာမယ်၊ သူဟာ ငါတို့သမင်ကို
ဖျက်ယူသွားတဲ့လူလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နို့မဟုတ်လည်း သဲလွန်စ
ရကောင်း ရနိုင်တယ်လေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှေ့ကတော့အုပ်ထဲ သွားကြမယ်၊
ခြေရာတွေ့နိုင်မယ်”

သို့ ဗက ပြောသလိုပင် သူတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်
တောအုပ်သို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားလိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ် ဗကရေ သည်မှာ ခြေရာတွေ”

“ဟင်”

သူတို့ သမင်ကောင်နားတွင် တွေ့ရသည့် ခြေရာများပင်
ဖြစ်ချေ၏။

ထိုလူစုသည် သူတို့နှစ်ယောက် ခြေရာခံလိုက်နေသူများ
ဖြစ်တော့၏။

ခြေရာကောက်၍ လိုက်သွားကြပြန်၏။

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူသံအချို့ကို ကြားရ၏။

“ငါတို့လိုက်လာတာ မသိဘူး ထင်တယ်”

ဗကမောင်မောင်က ပြော၏။

“ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ငှက်ပျောရိုင်းတောတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ငှက်ပျောရိုင်းက သဘာဝထက် လူတွေ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသလိုပဲနော်”

သူတို့သည် ငှက်ပျောတောအတွင်း သတိနှင့် ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောပင်များ ဖြစ်ကြ၏။

ခြေရာများတော့ဖြင့် မတွေ့ဆိုပေမည် လူသံသ့သ့တော့နှင့် ကြားကြရ၏။ သို့ငှက်ပျောတောအတွင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ-

“ဟာ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ဗကမောင်မောင် ညွှန်ပြရာသို့ ဖိုးသောင်းမြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

တောဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်လေ၏။ ငှက်ပျောပင်အခြေကို နှုတ်သီးဖြင့် တူးဆွနေလေ၏။

သူတို့ကို ကျောခိုင်းအနေအထား ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖင်တရမ်းရမ်းသာ တွေ့ရ၏။ အမြီးတိုနဲ့နဲ့က လှုပ်ခါနေ၏။

“ချောက်”

ဖိုးသောင်းမြင့်က လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ကာ လှမ်းချိန်လိုက်သည်တွင် တောဝက်ကောင်သည် အလွန်ပါးနပ်ချေ၏။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“လာဗျာ...သည်ကောင် ရှေ့နားတင် ရှိနေမှာ လိုက်ကြမယ်”

သို့ဆိုသလို ဗကမောင်မောင်က တောဝက်နောက်လိုက်ရန် ဆန္ဒဇောဖြင့် နေရာမှ ထကာ တောဝက်ကောင် ပြေးသွားရာနောက် အပြေးကလေး လိုက်သွားလေသဖြင့် ဖိုးသောင်းမြင့်သည်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားချေတော့၏။

ငှက်ပျောတောအတွင်း ကွေ့ကာပတ်ကာ ပြေးလိုက်နေ၏။ တောကောင်ကိုမူ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့ကြရ၏။

သို့ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောဝက်ကောင်တို့သာ စိတ်မှာ ရှိချေတော့သဖြင့် -

“ဟာ”

“အား”

ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြေးလွှားရင်းမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကမ္ဘာမြေကြီးက လှုပ်ခတ်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရာကား မြေပြင်သို့ ပြိုလဲသွားလေ၏။ သို့ပေမည် မြေကြီးနှင့် သူတို့ ခန္ဓာကို ထိကပ်ခြင်းတော့ မရှိပါချေ။ မြေပြင်မှ မြောက်တက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ သူတို့ ထောင်ချောက်မိသွားသည်ကို သိလိုက်ကြတော့၏။

မုဆိုးနှစ်ယောက် သားကောင် ဖြစ်သွားရချေပြီ ဖြစ်၏။

ထောင်ချောက်ပိုက်အတွင်း တိုးဝင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တောဝက်ကောင်ကို မိလိုဇောဖြင့် ပြေးလာရခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် သူတို့အန္တရာယ်ကို မမြင်မိခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ပိုက်ထောင်ချောက်အတွင်း သူတို့ ရောက်သွားခြင်း

သုတို့နှစ်ယောက် လေထဲရှိ ပိုက်ကွန်တွင်း ခွေခွေလေး ဖြစ်လျက် ယိမ်းယိုင်နေကြတော့၏။

သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်းထားကြသည်ကြောင့် သူတို့ ထံတွင် ပါလာကြသည် ဆိုပေမည် သူတို့ကိုယ်နှင့် ပိနေလေခြင်း ကြောင့် ယခုအချိန်တွင် သေနတ်သည် သူတို့အတွက် ခါးချိတ် ဓားထက်ပင် အားကိုးစရာ ဖြစ်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဗကမောင်မောင်က မေးလိုက်၏။ သုတို့နှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ် အနေအထား ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါတို့တွေ တောကောင် ထောင်ချောက် ဝင်တိုးမိသွား တာ ဖြစ်မယ်”

“ပိုက်ရှင် ပြန်လာပြီး ငါတို့ကို လွှတ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့တွေက လူတွေကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာ မဟုတ်နိုင် ပါဘူးကွာ”

“နို့ဆိုလည်း ငါတို့တွေ ပိုက်ပိုင်ရှင် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ထိ သည်လိုပဲ နေရတော့မပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေကွာ၊ ငါတို့ မုဆိုး လုပ်ခဲ့တဲ့နားက တိရစ္ဆာန်တွေ ဘယ်လိုခံစားကြရမလဲ၊ သူ့ဘာသာ အေးအေးလူလူနေလို့ မရကြဘူး။ ငါတို့က သေနတ် နဲ့ ပစ်တာဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ သေဆုံးရသလို ဒဏ်ရာရပြီး အလွတ်ရုန်းပြေးကြရတာ၊ တစ်ခါတလေဆို ပြေးလို့တောင် မရ ဘူး၊ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ နာကျင်မှုတွေကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း သေရ

မယ့်အချိန်ကို စောင့်နေရတာလေ”

“ခုလည်း ဘာထူးလဲ ငါတို့ သေရတော့မယ် အချိန် စောင့်နေရပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့က လူတွေလေ . . သည်ကြော့ကွင်း ပိုက်ထောင်ချောက်က ငါတို့ကို ရည်စူးထောင်ထားတာ မဟုတ် ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက် ရည်စူးထောင်ထားတာ ခုလို ငါတို့ ထောင်ခြောက်ထဲ မိနေတာကို ပိုင်ရှင် မုဆိုးက သိလျှင်ဖြင့် လွှတ် ပေးပါလိမ့်မယ်”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးသောင်းမြင့်တစ်ယောက် ဗကမောင် မောင်ကို ဘာမှမပြောချေတော့ပြီ။

ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ပြန်သည် ဆိုပေမည် ဆာလောင်မှု က ပြင်းလာလေသဖြင့်-

“ဆာတယ်ကွာ”

“ငါလည်း ဆာတာပေါ့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

“နို့ဖြင့် ငါတို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

ဗကမောင်မောင်က ထောက်ခံလိုက်သည်နှင့်-

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကျုပ်တို့ ပိုက်ကွန်ထောင်ချောက်ထဲ မိနေလို့ပါ”

သို့ဆိုသလို ဖိုးသောင်းမြင့်က အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းလိုက်တော့၏။

အသံပြုကြီးကြောင့် အနားတစ်ဝိုက်ရှိ ပုဂံကောင်များ

သည် လန့်ဖျပ်ပျံသန်းသွားကြတော့၏။

“လာကြပါဦးဗျို့”

“ထောင်ချောက်မိနေလို့ပါ”

ဗကမောင်မောင်ကပါ သို့ အော်ဟစ်လိုက်ချေတော့၏။

သို့နုယ့် အတန်ကြာ အော်ကြပေမင့် မည်သည့်ထူးခြားမှု

မျှ မရှိပါချေ။

“အော်မနေနဲ့တော့ကွာ”

ဗကမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

နှစ်ယောက်သား မောဟိုက်ငြိမ်သက်သွားကြတော့၏။

အတန်ကြာကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်ကြပြီး အချိန်တွင်း-

ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ်

ဖလပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . . ဖလပ် . . ရှုပ်

ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ် . . ရှုပ်

“ဖိုးသောင်းမြင့် နားထောင်စမ်း ခြေသံတွေကွ”

ဗကမောင်မောင်က အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အသံကြားလို့ ကယ်ဖို့လာနေပြီ

ထင်တယ်”

ဖိုးသောင်းမြင့်ကပါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောလေ၏။

သို့ပေမင့် သူတို့ ကြားနေရသည့် ခြေသံရှင်တို့ကို မြင်

လိုက်သည်တွင် နှစ်ယောက်သား အလန့်တကြား ဖြစ်သွားချေ

တော့၏။

“ဘုရားရေ ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်”

“လူရိုင်းတွေလား၊ ဘာလဲ”

လူတစ်စု ဖြစ်၏။ အသားအရောင်မည်းမည်း ဆံပင်ရှည်

များနှင့် ဖြစ်ချေ၏။

အပေါ်ပိုင်း အဝတ်အစား မရှိဘဲ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားကြ

၏။ ဝက်စွယ်များကို အချို့က လည်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားကြ၏။

အချို့က ကျားစွယ်ဟု ထင်ရသည့် အစွယ်ကြီးကို ဆွဲထားကြချေ

၏။ လက်ထဲတွင်တော့ လေးကိုင်းများကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။

“ဖိုးသောင်းမြင့် ငါတို့ အိပ်မက် မက်နေတာ မဟုတ်ပါ

ဘူးနော်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဗကရယ်၊ ခုပဲ မင်းနဲ့ ငါ ကိုယ်ချင်း

ထိကပ်နေကြတာပဲ၊ မင်းလည်း မြင်တာပဲ၊ ငါလည်း မြင်တာပဲ၊

လူရိုင်းတွေကွ”

“ဒါ ငါတို့ ခြေရာခံလိုက်နေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်မယ်”

ဗကမောင်မောင်က သုံးသပ်ချက် ပေးလေ၏။

“ငါတို့ကို အမြန်လာကယ်ချေကွာ၊ နေရထိုင်ရတာ သိပ်

ခလွယ်လှဘူး”

ထိုလူစု အနားရောက်လာသည်နှင့် ဗကမောင်မောင်က

ပြောလိုက်၏။ သူပြောလိုက်သည်ကို မမြင်၊ မကြား၊ မသိပေ

လို့လား။

ထိုလူစုသည် အောက်သို့ရောက်လာကြပြီး၊ သူတို့

နှစ်ယောက်ကို မြားကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ရွယ်လာကြ၏။

“ဟာ ဟာ ဟာ မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့လေ”

ဖိုးသောင်းမြင့်က ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လေ
တော့၏။

သူ့စကားကို သူတို့ နားလည်ပုံ မရချေ။ ပစ်ရန်သာ
ချိန်ရွယ်နေကျချေ၏။ ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်တို့
လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

ပိုက်ထောင်ချောက်မှ လွတ်လိုလွတ်ငြား ရုန်းကန်နေ
ကြစဉ်... .

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“ဘုံး”

“အားလားလား”

“အား”

အရှည်အသွား တစ်တောင်ခန့်ရှိ ဓားတစ်ချောင်းသည်
လေဟုန်ကိုခွင်း၍ စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်လာချေပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်အား ထုပ်ပိုးဆွဲမထားသည့် ‘ပိုက်’ ကြိုးကို ဖြတ်
တောက်သွားတော့၏။

အချိန်နှင့် မြေသို့ ကျသွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်
တဒဂ် မေ့သွားကြတော့၏

x x x x

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ‘ဥတို’ ရွာသို့ ရောက်
သည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် လွန်စွာမျှ ရင်းနှီး၊ ညီအစ်ကိုရင်း
သမျှ ဖြစ်လေသည့် ‘ဥတိုရွာသား’ ‘ဖမ်းရှိုး’ တဲဝင်လည်ကြသည်
တွင်... .

“သူ မရှိဘူး၊ မုဆိုးနှစ်ယောက်နဲ့ ကန့်ကျိန်ချောင်းဖျား
တက်သွားတယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း ဟာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အမဲပစ်ရအောင်
လို့လာကြတာ ဖမ်းရှိုးကို ဝင်ခေါ်တာ၊ နို့ သွားတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

သို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်တွင် ‘ဒေါ်ကြီးဝေ’ သည်
တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားလိုက်ချေပြီး... .

“တစ်လပြည့်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ဘယ်လို ကြာလှချည်လား”

“ပြောတုန်းကတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ပြော
တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး”

“ကိုပိုက် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အလိုလေးဗျာ၊ ကိုလင်းနွယ် ဘယ်လိုထင်ရမှာတုံး၊
ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့ကြ
တာ တစ်ခါတလေ လပေါက်ကော့ မဟုတ်လားဗျာ၊ ‘ဖမ်းရှိုး’ ဆို
လျှင်ပြင် ပိုဆိုးတော့မပေါ့။ သူ့မယ် မိတ်ဆွေရင်းချာတွေချည်းပဲ၊
သည်တော့ ဟိုလူ ခေါ်လိုက်၊ ညအိပ်လိုက်၊ သည်လူ ခေါ်လိုက်

ညအိပ်လိုက်နဲ့၊ အချိန်မကြာသင့်ဘဲ ကြာတော့မပေါ့။ နို့ ဘာဆန်းလို့တုံး”

“ဆန်းတာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့ပြောလာသည်ကြောင့် ဒေါ်ကြီးဝေကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုဖမ်းရှိုးက သူငယ်ချင်းမင်တယ်၊ အရက်ကြိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် အဲလိုကြီးတော့ ကြာကြာမနေတတ်ဘူး၊ မသကာ တစ်ပတ်ကြာမယ်ဆိုပြီး တစ်ရက်စွန်းလောက်ပဲ ကြာတတ်တာ လေ။ သူ့သားမယားကိုတော့ သူသိပါတယ်။ ခု ကျုပ်လည်း သူ့အတွက် ပူရတာပဲတော်၊ ရှင်တို့ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ သွားရင်း လာရင်း စုံစမ်းခဲ့စမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ တွေ့လျှင်လည်း အမြန်ပြန်လာလို့ ပြောပြစမ်းပါ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒေါ်ကြီးဝေ ဖမ်းရှိုးကို စိတ်ပူနေပြန်ပြီ၊ ဆေးဆရာစိန်မင်း ပြောပါတယ်၊ အိမ်ရှိလည်း တကျက်ကျက်နဲ့ မတည့်ကြဘူးဆို၊ ခုတော့ ဘာလဲ လွမ်းနေပြီလား”

သို့ဆိုသလို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိထားသော ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါဘူးတော်၊ သူနဲ့ ပါသွားတဲ့ မုဆိုးတွေကြောင့်ပါ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို၊ ဘယ်က မုဆိုးတွေလဲ”

“ပဒတ်ကုန်းရွာက မုဆိုးနှစ်ယောက်လေ”

“အင်း နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သိနိုင်တာပေါ့ ဘယ်သူတွေလဲ”

လင်မြင့်လှိုင်က ပဒတ်ကုန်းမုဆိုး ဆိုလေသဖြင့် ကယျာကသိ မေးလိုက်၏။

“ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်”

“ဟာ သိတာပေါ့”

ကျွန်တော်ကပါ ဝင်ဖြေလိုက်၏။

သူတို့ ထွက်လာတုန်းက -

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နှစ်ရက်နေမလဲ အနီးစပ်ဆုံး ပြောဗျာ”

လို့ ဖမ်းရှိုးက မေးတော့ . . .

“ဟာ ကျုပ်က အလုပ်ပိတ်ရက်လာတုန်း ဖိုးသောင်းမြင့်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာလေ၊ သည်တော့ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကြာမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်မှာပဲ”

“အဲသလို ဗကမောင်မောင်က ဖိုးသောင်းမြင့်ကို ပြောလိုက်တာကို ကျုပ်က သိထား ကြားထားတာလေ၊ ခု သူတို့ ဤနေတာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လားလို့ပေါ့”

“ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်တို့ ပြန်လာတာကို သိလိုက် မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“အလိုတော် သူတို့ ပြန်လာလျှင်ဖြင့် ကျွန်တို့ ဥတိရွာကို ခြေတံလို့ မရဘူးလေ၊ မဝင်လို့ မရဘူးလေ”

“အလိုလေးဗျာ၊ ဒေါ်ကြီးဝေ မတွေ့လိုက်တဲ့အချိန် ပြန်သွားတော့မပေါ့”

“အဲလို လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ ပြန်လာလျှင်လည်း ကိုဖမ်းရှိုး ပြန်ပါလာရမဝေ၊ ပြီးတော့ ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုသောင်းမြင့်တို့က အပျိုကြီးမမွေးအိမ် မဝင်ဘဲ မနေကြဘူးလေ၊ အနည်းဆုံးတော့ ထမင်းတစ်နပ်စားပြီးမှ ပြန်ကြတာလေ”

“ဟင်း”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟင် ဘာလို့တုံး ကိုဖမ်းရှိုးတို့အတွက် စိတ်ပူစရာ ဖြစ် သွားလို့လား”

သို့ ဒေါ်ကြီးဝေက စိုးရိမ်တကြီး မေးလာတော့၏။

“ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကျိန်ချောင်းဖျား ဘက် သွားကြမလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ သူတို့လည်း အဲဒီဘက် သွားတယ်ဆို တော့ ဆုံနိုင်တယ်လေ၊ တွေ့နိုင်တယ်၊ နို့ ရှင်တို့ဘာစားပြီးကြလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“နို့ဖြင့်၊ ထမင်းစားသွားကြချေ၊ မနက်က ဒရယ်သား ရုထားတာ ရှိတယ်၊ ချက်ထားတယ်၊ ကျုပ် ခူးလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟာ အမေကလည်း အဲဒီဦးတို့က အဲလို မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ကြီးဝေ၏သမီးကြီး ‘ဇွန်ပန်း’ က ပြောလေသည်တွင် သမီးဖြစ်သူကို မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

“ညည်း မရှည်ပါနဲ့၊ အမေ သိတယ်၊ ညည်းအဖေ ဝယ် ထားတဲ့ ပုလင်းရှိတယ်”

“ဒေါ်ကြီးဝေကလည်း အလိုက်သိတတ်သားကလား”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါ်ကြီးဝေ ကျွေးမွေးသည့် ထမင်းဟင်းများကို အမြည်းလုပ်ကာ ဖမ်းရှိုး ဝယ်ထားသည်ဆို သော Royal ဝီစကီအနက်လေးကို သောက်လိုက်ကြချေပြီး၊ လင်းမြင့်လှိုင်တွင်ပါသည့် ရွှေပတ်ဝီစကီကို ပေးခဲ့ကာ ဥတိုရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ရွာထိပ်သို့ရောက်သည်တွင် ဥတိုချောင်းအတိုင်း ဆင်း၍ အထက်ကို ဆန်တက်ခဲ့ကြတော့၏။

ချောင်းရေ အနည်းငယ်မျှ ဆိုသော်ငြား ချောင်းတစ်ဖက် တမ်း နံရံရှိ နဘေးလောက်စီမှ စီးဆင်းနေသော အနက်ခြေမျက်စိ သာသာခန့် ရှိနေရာမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အတော်အတန် ရောက်လေသည်တွင် -

“ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကမ်းပေါ်က သွားသင့် ပြီ ထင်တယ်”

“အေးဗျာ သည်ချောင်းကမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး နည်းမတော့ ရောက်လျှင်ဖြင့် ချောင်းကမ်းပေါ်ကနေ ကျော်သွား ယ်ဆို တစ်ဖက်ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ကန့်ကျိန်ချောင်းထဲ ရောက် သွားလိမ့်မယ်”

“အဲလို သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖမ်းရှိုးတို့အိမ်မှ ခပ်စောစောပင် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ ခပ်စောစော ဆိုရာတွင် စားသောက် ခြံ ၂၀၀ နာရီ ဖြစ်ချေ၏။

သို့အချိန်က စထွက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်

ကန့်ကွက်ချောင်းသို့ မမှောင်ခင် ရောက်သွားနိုင်ချေ၏။

ကန့်ကွက်ချောင်းတွင်း ဝါးခတ်တဲ့များ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကန့်ကွက်ချောင်းတစ်ဝိုက် ဝါးခတ်တဲ့များတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သိသော မုဆိုးများ သို့မဟုတ် အသိတောအုပ် တောခေါင်းများကို တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူတို့တွေ တဲတွင် စခန်းချ အိပ်ကြမှာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သွားရင်းလာရင်း အမဲပစ်သွားရန်၊ သို့ဆိုသလို ချောင်းကမ်းပေါ်မှ တက်သွားလိုခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့တွက်ဆထားသလို ကျွန်တော်တို့သည် ဥတိုချောင်း ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်တွင် သစ်ပင်ထူထပ် အောက် ပေါင်းရှုပ်လာချေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဂရုထား တောတိုးခဲ့ကြတော့၏။

သားကောင် တစ်ကောင်ကောင် တွေ့လို၍ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကွက်ချောင်း ဝါးခတ်စခန်း ရောက် လျှင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန်အတွက် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထို ဝါးခတ်စခန်းရှိ ဝါးခတ်သမားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ အသားစို့ ပေးလိုက်နိုင်မိက မည်မျှဝမ်းသာကြပါလိမ့်မည်နည်း။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဂရုတစိုက် တောတိုးခဲ့ ကြရာမှ ကြိမ်အုံပင်တစ်ခုနား ရောက်သည်တွင် . .

“ကိုလင်း ကိုလင်း ဘာကောင်လဲ မသိဘူး”

“ကြိမ်အုံပင်အတွင်းမှာ သားကောင် တစ်ကောင်ဖြစ်ဟန် တူချေ၏။ သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်ပြီး လက်တွင်းမှ သေနတ်ကိုလည်း မောင်းတင်လိုက်တော့၏။

“ချောက်”

နေရာမှာပင် ရပ်လိုက်ကာ ကြိမ်ပင်အုံအတွင်းသို့ စူးစိုက် ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကိုလင်း ဘာကောင်လဲ”

ဘာကောင်လဲ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က အသေအချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ လေပြီးမှ . . .

“မြေဗျ”

“ဘာမြေတုံး”

“စပါးကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက် ၏။

ယင်းနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်တွင် . . .

ဒွီး

ဒွီး

ဂီးလ်

ဂီးလ် ဂီးလ်

ဒွီး ဒွီး

အလိုလေးမှာ ကြိမ်ပင်အုံအတွင်းမှ မြေကို ကျွန်တော်တို့ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရတော့၏။

“မြင်လိုက်မပေါ့”

စပါးကြီးမြွေ မှန်သော်လည်း အကောင်ကြီးတော့မဟုတ်၊
ခပ်ရွယ်ရွယ် ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သိန်းငှက်ကောင်က သူ၏ ခြေ
သည်းရှည်ကုပ်ကုပ်ကြီးဖြင့် အစာအလိုငှာ အလွယ်တကူ မ၊ယူ
သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သိန်းငှက်ကောင်၏ ခြေသည်းရှည်
ကုပ်ကုပ်ကြီးတို့က မြွေကောင်၏ ခါးလယ်တွင် ထိုးနစ်နေလေ
ခြင်းကြောင့် သွေးတို့ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် စိမ့်နေချေတော့၏။

အရံသင့် ပစ်ခတ်ရန် မောင်းတင်ထားပြီး ဖြစ်သည့်
ကျွန်တော့်သေနတ်ပြောင်းဝသည် အမြင့်သို့ ပျံတက်သွားလေ
သည့် မြွေကောင်ကို မ၊ချီသွားသော သိန်းငှက်ကောင် ရှိရာသို့
ပစ်မှတ်ချိန်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“ကိုပိုက် မလုပ်နဲ့လေ”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ တားဆီးမှုထက် ကျွန်တော်၏ လက်ညှိုး
လေးက လျင်မြန်စွာ ကွေးညွတ်မိလိုက်ချေတော့၏။

“ဟာ”

ပစ်မှတ် မလွဲပါချေ။

သိန်းငှက်ကောင်က ကုပ်ချီထားသည့် မြွေကောင်သည်
ဦးစွာ မြေပြင်သို့ကျလာ၏။ သိန်းငှက်ကောင်ကမူ ဒဏ်ရာကြောင့်
အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်ဆိုငြား လေမှာပင် ပျံဝဲလျက်
သစ်ပင်ကိုင်းဖျားသို့ ကျသွားချေတော့၏။

“ဟာ သိန်းငှက်ကောင်တော့ ဒဏ်ရာနဲ့ ဟိုသစ်ပင် ကိုင်း
ဖျားမှာ ပြိုနေပြီဗျ. . .”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြီး ထိုအပင် ရှိရာသို့ လှမ်းပြေး
သွားရင်း အောက်မှ မြွေကို ကောက်ယူလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ကျွန်တော် ရှိရာ လိုက်ခဲ့ချေလေ၏။

“ကိုပိုက် ဘာလို့ စည်းဖောက်ရတာတုံး”

“ဗျာ”

“သိန်းငှက်ကောင်က သူ့အစာအလိုငှာ မြွေကောင်ကို
ဆင်းသုတ်သွားတာလေ။ သူ့သားမယားအတွက် ဖြစ်မှာပေါ့ ခုလို
ကိုပိုက်က ပစ်ချလိုက်တော့ အသိုက်အအုံမှာ စောင့်နေရှာတဲ့
သားပေါက်နဲ့ မိခင် သိန်းငှက်ကြီးတို့က သူ့ကို တမျှော်မျှော်
ဖြစ်နေတော့မပေါ့”

အလိုလေးဗျာ . . . ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော် သတိလက်
လွတ်ဖြစ်သွားရခြင်းပင်၊ သို့ကြောင့် သိန်းငှက်ကောင်ကို အလွတ်
ပေးတော့မည် ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုအပင်အောက်မှ လှမ်းထွက်တော့
မည်အလုပ်တွင် . . .

“ဒိန်း”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အလုပ်နှင့်အပြော ရှေ့နောက်မညီပါ
ကလား၊ ခုတော့လည်း သိန်းငှက်ကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်လိုက်
လေသည်ပဲ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
နားမလည်နိုင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေး

ပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး...

“သည်ကောင် ကိုပိုက် ပစ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ခံစားနေရတာလေ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခုလို လုပ်လိုက်ရတာလေ”

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအမှားပါပဲကလား။ သိန်းငှက်ကောင်ကို ကျွန်တော် ဒဏ်ရာဖြင့် မသေမရှင် ထားခဲ့မိပြန်သည်ပဲ။

“ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

သို့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်မိချေ၏။

“ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပြီပဲ၊ ခုတော့လည်း စခန်းကလူတွေ အတွက် ခိုကွာတွေ ရလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

သို့ပြောလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သိန်းငှက်ကောင်ကို ကောက်ယူ၍ ရှေ့သို့ ဆက်တောတိုးသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သားကောင်အတွက် တောတိုးစရာ မလိုတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ သိန်းငှက်ကောင်နှင့် မြွေတစ်ကောင် ရလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့တောတိုးသွားရင်း ကျွန်တော်ကလေးများကို တွေ့ရ၏။ မျောက်ကောင်များကို တွေ့ရ၏။ သို့ပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် မလိုအပ်တော့ချေပြီ။

“လာဗျာ ကိုပိုက်၊ ရှေ့တစ်ကြော လျှောက်ပြီးလျှင်ဖြင့် ကန့်ကျိုးနီချောင်းထဲ ရောက်လုပါပြီဗျာ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးလာပြန်သေးလေ

၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတန်ကြာ လျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် မြောင်စွယ်လေးတစ်ခုသို့ ထိုးဆင်းလိုက်ကြ၏။

မြောင်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုမြောင်အတွင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်၏။ မြောင်ဆုံးသည်တွင် ချောင်းလက်တက်လေး တစ်ခုသို့ ရောက်ကြပြန်၏။ ထိုချောင်းလက်တက်တွင်းမတော့ ရေရှိနေပေ၏။ ရေစီးနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောင်းလက်တက်လေး ရောက်သည်တွင် ခေတ္တထိုင်နားလိုက်ကြ၏။

“စပါးကြီးမြွေကောင်လေး ဆိုပေမယ့် နှစ်ပိဿာခန့် အသားတွက်ရနိုင်လောက်ပေတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ရလိုက်သည့် သိန်းငှက်ကောင်က အတော်ကြီးချေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သို့နားနေရင်း လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာချေ၏။

ပုလင်းလိုက် မော့သောက်လိုက်ကြ၏။

သူ့ချည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်း ကုန်လေသည်တွင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ချောင်းလက်တက်သည် အတော်အတန်တော့ဖြင့် ရှည်သားပါကလား၊ ချောင်းလက်တက်ထဲတွင် မျောက်ကောင်များလည်း တွေ့ရချေ၏။ သို့ပေမယ့် ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ကြောင့်...

ကျွန်တော်တို့သည် မှန်းထားသည်ထက်စော၍ တစ်

ကျွန်းနီချောင်းအတွင်း ရောက်လာကြချိန်သည် ညနေဝင်လူအချိန် ဖြစ်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းအတွင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြပြန် သည်တွင် မြောင်လေးတစ်ခု ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ဝါးခုတ်တဲလေးကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

မီးခိုးတလူလူနှင့် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ဝါးခုတ်သူများ ဝါးခုတ်ရာမှ စခန်းပြန်ရောက်နေပြီး စားသောက်ရန် ချက်ပြုတ် နေကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုဝါးခုတ်တဲ ရှိရာသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားလိုက်ကြတော့၏။

သားကောင်ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဝါးခုတ်တဲတွင်း ရှိ လူတစ်စုက ရွန်းလဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

“ဟာ ဘယ်သူတွေများလဲလို့ ဆရာပိုက်တို့ပါကလား”

သူတို့လူစုထဲမှ တစ်ယောက်သောသူက ပြောလာချေ သဖြင့် ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အလိုလေးဗျာ ဘယ်သူများလဲလို့ ဥတိုရွာက လမ်းပြ ဖမ်းရှိုးပါကလား”

သို့နှယ် မထင်မှတ်ပေဘဲ ဖမ်းရှိုးကို တွေ့လိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား ကြရာမှ ...

“မင်းကို ဒေါ်ကြီးဝေ စောင့်နေတယ်၊ မင်းအိမ်က မိန်းမနဲ့ ကလေးကိုကော သတိရသေးရဲ့လား”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေသည်တွင်-

“ငါအိမ် သိပ်ပြန်ချင်တာပေါ့၊ သည်မှာလေကွာ”

သို့ဆိုလျက် ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလာချေ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တောင်ပေါ်က ချော်ကြပြီး ခြေကျိုးသွားတာလေ၊ သူတို့ တွေ ငါ့ကို ကယ်လိုက်လို့ မသေတာပေါ့”

“လုံးဝ မလှမ်းနိုင်ဘူးလား”

“ဝေးဝေးတော့ လျှောက်လို့မရဘူး”

“နို့ မင်း မုဆိုးနှစ်ယောက်ကို လမ်းပြလိုက်သွားတာဆို ခု သူတို့ကော ဘယ်မှာတုံး”

သို့ ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

သည်တွင် ဖမ်းရှိုးက...

“သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် အမဲကောင်နောက်လိုက်ရင်း လမ်း ကွဲခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို လိုက်ရှာပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလာချေ၏။

သို့သည်လည်း ဖြစ်တတ်ချေသည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖမ်းရှိုးကို ဆက်မပြောတော့ချေ။

“နို့ဖြင့် သူတို့နဲ့ ဘယ်နား လမ်းလွဲခဲ့တာလဲ ပြောတာ”

သို့ဆိုတော့ ...

“ဝက်စွယ်မြောင်မှာ”

လို့ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ခုလည်း ငါတို့ သည်မယ် တည်းမယ်၊ ရော့ ဒါ အသားဖျက်ကြချေ”

ကျွန်တော်က ဖမ်းရှိုးနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ဝါးခုတ်သမား တို့ကို ပါလာသည့် မြွေကောင်နှင့် သိန်းငှက်ကောင်တို့ကို ပေး လိုက်ပေ၏။

ဝါးခုတ်သမားတစ်စုသည် အားရဝမ်းသာ ယူသွားကြ တော့၏။

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းရှိုးကို မေးလိုက်၏။

“ပြောကြတော့လည်း စမ်းရွာကတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နဲ့ ခုမှသိတာ”

“မင်းကွာ သည်က တဲတွေ မင်းအသိ တစ်တဲမှ မရှိဘူး လား၊ မသကာဆို သူတို့ လူကြုံမှာ ရွာကို အကြောင်းကြား ပို့ပေးသင့်တယ်၊ ခုတော့ မင်းကို ဒေါ်ကြီးဝေနဲ့ သမီး ဇွန်ပန်းက တမျှော်မျှော်နဲ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြစ်တင်စကား ပြောလိုက် သည်တွင်...

“အင်း ပြောလျှင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သည်နေရာမယ် သည်လူတစ်စုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတောင် ရောက်မလာကြဘူး”

“အင်း”

သို့ဆိုတော့ ဘာပြောလို့ ရပါလိမ့်မည်နည်း။

“ကိုယ့်ဆရာတွေ ဘယ်လိုလဲ ဝီလေးဘာလေး မပါဘူး လား”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ပြောလာချေတော့၏။

“ဟ... မင်းနှယ်ကွာ၊ ကိုလင်းပါဆိုမှ သွားလေရာ ဝီပြား ပါတတ်တာ အသိသားနဲ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း သိပါဗျာ၊ သက်သက်မေးကြည့်တာ ပါ။ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့တစ်ချိန်လုံး အရက်ဆိုတာ သောက်ဖို့ နေနေသာသာ၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးတာကြာပြီ”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ သည်သစ်ခုတ်သမားတွေထဲ သောက်တတ်စားတတ်သူ မပါတော့ဘူးတဲ့လား”

“အင်း”

“မဖြစ်နိုင်တာချည်း”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ခု ကြားရတာ မဟုတ်လား”

သို့ ပြောလာသူသည် ဖမ်းရှိုး မဟုတ်၊ လင်းမြင့်လှိုင် မဟုတ်၊ ကျွန်တော် အသားဖျက်ရန် သားကောင်တို့ကို ပေးလိုက် သည့် ဝါးခုတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ ဘယ်အချိန် ကျွန်တော်တို့နောက် ရောက်နေလေသည် မသိပါချေ။

သို့ဆိုတော့ အံ့ဩစရာပါပဲကလား။

ထိုနေရာ တဲနှစ်တဲတွင် ဖမ်းရှိုးနှင့်အတူနေ ဝါးခုတ်သမား သုံးယောက်အပါအဝင် ဆိုပါလျှင်ဖြင့် ၇ ယောက်ခန့် ရှိချေလိမ့် မည်။

ထိုသူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်မျှ အရက်သောက်တတ်သူ မပါဟု သိရသဖြင့် အံ့ဩမိသေးတော့၏။

တောတောင်ထဲ၊ ပင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်လာလုပ်နေကြ သူတွေသည် အလုပ်လုပ်ပြီး အရက်ကို ဆေးအတွက် ယူဆောင် လာတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါကလား။ ခုတော့ အံ့ဖွယ် ဖြစ်ပေ တော့၏။

“နို့ဖြင့် ငှက်ဖျားကို မကြောက်ပေဘူးလား”

သို့မေးလိုက်ခြင်းသည် ငှက်ဖျားကို ကာကွယ်သည့်အနေ ဖြင့် အရက်သောက်တတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ငှက်ဖျားဆိုတာ ဘာကြောက်စရာလိုလဲဗျာ၊ အအိပ် အစားမှန်ပြီး တစ်နေ့တစ်ခါ ဆေးခါးပင်ကို ကျိုသောက်နေကြ တာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် သူ့စကားကြောင့် ဖမ်းရှိုးကို ကြည့်လိုက်၏။

ဖမ်းရှိုးက မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြချေ၏။ ဘုရား ရေ အရက်ကြိုက်တတ်သော ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် နိစ္စဓူဝ ဆေးခါး ကြီးပင် ကျိုသောက်နေရပါကောလား”

ဆေးခါးပင် ဆိုသည်မှာ တောတောင်ထဲတွင် ငှက်ဖျား တက်လျှင် သို့တည်းမဟုတ် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် တစ်ပင်လုံး သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခါးတူးလွန်းလှ ချေတော့၏။

၎င်းအား နေ့စဉ်သောက်ကြသည်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာ ပင် မဟုတ်ပါကလား။ ဖမ်းရှိုးကိုကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီ ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေ၏။

“သည်မယ် သောက်လို့မရဘူး”

သို့ပြောလာသည့် ဝါးခုတ်သမားကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

“ဘာလို့တုံး”

“ဘာလို့တုံးဆိုတော့ အထွေအထူး မပြောချင်ဘူး။ ကျုပ် တို့တစ်ရွာလုံး ရွာသားတွေ အရက်မသောက်တတ်ကြဘူး။ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်ပဲ၊ အရက်သောက်သူကို ငါးပါးသီလက တစ်ပါး ကျူးလွန် တယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်”

သို့ပြောလာသည့် ဝါးခုတ်သမားကို ကျွန်တော်က ကြည့် လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ငါးပါးသီလ လုံခြုံကြ တယ် ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အင်း”

မဖြစ်နိုင်တာချည်း။ သို့ကြောင့် . . .

“ဟင်း ဟင်း တောတောင်ထဲမယ် ဘာတွေစားနေကြလဲ၊ ခွာကယူလာတဲ့ ရိက္ခာခြောက်လေးတွေပဲ စားနေကြတာပေါ့၊ ဘုတ်လား၊ သားငါးစုံလေး ရှာဖွေမစားကြတော့ဘူးတဲ့လား”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုဝါးခုတ်သမားက အောင်နိုင် သူမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ချေပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ သားရှာ၊ ငါးရှာ မစားကြဘူး”

“သက်သတ်လွတ် စားကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံသကူသားကိုတော့ စားတယ်။ ခုလိုပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ သတ်ဖြတ်ပြီး ယူပေးတဲ့ အသားမျိုးပေါ့၊ ပြီးတော့ လမ်းမယ် သွားရင်းလာရင်း သားကောင် အသေ တွေ မယ်ဆိုလျှင် စားတယ်”

သို့ဆိုတော့လည်း သူတို့ကို (စမ်းရွာသားများ) ချီးကျူး ရပေမည်။ ကျွန်တော်က ဖမ်းရှိုးကို သနားသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“မင်းလည်း သည်နေရာမှာတော့ အစားဆင်းရဲ အနေ ဆင်းရဲ ဖြစ်ရမပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်”

ကျွန်တော် ဖမ်းရှိုးကို ပြောလိုက်သည်ကြောင့် ဝါးခုတ် သမားက မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“မင်းပြောကွာ ငါတို့ မင်းကို ဘယ်လိုပြုစု ကျွေးမွေးလာ ခဲ့တယ် ဆိုတာ”

လို့ ဖမ်းရှိုးကို ရှုတည်တည်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ဖမ်းရှိုးက . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ခြေ ကောင်းကောင်း ထောက်နိုင်လျှင်ဖြင့် ရွာအပြန်လမ်းကို လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောကြ ပါတယ်။ သူတို့ ဝါးခုတ်သွားကြရင် ကျွန်တော်က တဲမှာပဲ ကျန်ရစ် ခဲ့ရပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေရပါတယ်။ အစား အနေ

မဆင်းရဲပါဘူး။ သူတို့မယ် ရိက္ခာခြောက် အလုံအလောက် ရှိပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စေတနာ ရှိကြပါတယ်။ မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံကြပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဝါးခုတ် သွားရင်း ကျွန်တော် လမ်းပြလုပ်ခဲ့တဲ့ ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်ကိုလည်း တစေတစောင်း သွားရင်းလာရင်း ရှာပေး နေကြပါတယ်”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလာသဖြင့် ထိုဝါးခုတ်သမားတို့ကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရချေတော့သဖြင့် တောင်းပန်အကြည့် ဖြင့် တွေဝေကြည့်လိုက်တော့၏။

ဝါးခုတ်သမားတို့ကလည်း ပြုံးပြလာချေ၏။

“ကဲ . . ကဲ . . ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ သည်တဲ ပေါ်ကလွဲလျှင် ဘယ်နေရာမှာ သွားသောက်သောက် ရပါတယ်”

သို့ဆိုသလို ပြောလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့် လှိုင်သည် ဖမ်းရှိုးကိုတွဲ၍ ထိုတဲပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

တဲနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ရှိမည့် သစ်ပုပ်ပင်ကြီး အခြေ အောက်သို့ သွားလိုက်ကြ၏။

သစ်ပုပ်ပင်၏ အခြေတွင် ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက်၊ သင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းပြားကို ဖောက်လိုက်ချိန်တွင် ခင်ဗျား တို့အတွက်ဆိုလျက် စောစောက ဝါးခုတ်သမားသည် ငါးခြောက် ခုတ်ဆီဆန်းပန်းကန်ကို လာပေးချေတော့၏။

“အသားမီးကင် မကျက်ခင် စားလို့တော့ ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေတော့၏။

“မလိုပါဘူး ကျုပ်တို့ကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

သို့ပြောပြီး ထွက်သွားချေတော့၏။

“မင်း သူတို့နဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ၊ ခု ငါ

ကြည့်ရ မြင်ရသလောက် သူတို့ စမ်းရွာသားတွေက တစ်မျိုးပဲကွ၊

ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ခပ်အူကြောင်ကြောင်တွေလို့ ပြောရမလားပဲ”

ကျွန်တော်က ထိုသူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်

ပြောလိုက်သည်တွင် -

“အရက်မသောက်ရတာကလွဲလို့ အားလုံးကောင်းကြပါ

တယ်ဗျာ၊ အူကြောင်ကြောင်တွေ ဆိုတာတော့ လက်ခံတယ်၊

တစ်မြန်နေက ဝါးခုတ်သမားတစ်ယောက် ခုနေချိန်မယ် ထင်း

ခြောက်တွေကောက်ရင်း အားကြီးမာန်တက်နဲ့ ပြေးလာပြီး . . .

‘ဟိုမယ် ဟိုမယ် သူတို့ လာနေကြပြီ’ဆိုပြီး ပြောလာ

တော့ ကျွန်တော်က ဘယ်သူတွေပါလိမ့်ဆိုပြီး သူတို့ ပြတဲ့နေရာ

ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့တော့ . . .

“ဘယ်မလဲကွ ဘယ်သူတွေ လာတာတုံး”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား မျက်လုံးကန်းနေလား၊ ဟိုမယ် လူနှစ်ယောက်

လေဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား လမ်းပြလုပ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား”

လို့ ပြန်ပြောလာပြန်တော့ ကျွန်တော်က ပြန်ကြည့်လိုက်

ပြန်တယ်။

“ကျွန်တော်ပဲ မမြင်တာလားပေါ့၊ သူပြတဲ့နေရာတစ်ဝိုက်

တို့ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူးလေ၊

နို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အခြားသစ်ခုတ်သမားတွေကို လှမ်း

ကြည့်ပြီး၊

“ဘယ်သူ လာတာတုံးလို့ အော်လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ ပြောတော့”

“မသိဘူးလေ၊ သူပြောတာပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ

မမြင်ရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့တော့ မြင်လား သိချင်လို့ မေးတာ”

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ သူတို့တွေက အဲဒီ

ဝါးခုတ်သမားကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြပြီး . . .

“မင်း ဘာကောင်လဲ မင်း လူစိမ်းကို ဘာတွေပြောနေတာ

လဲ”

လို့ မာမာထန်ထန် ပြောလိုက်ကြတယ်။

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ ဟိုမယ် လူနှစ်ယောက်

လေ၊ မင်းတို့လည်း မြင်မှာပါ။ ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာ

လဲ၊ လူစိမ်းက မမြင်ဘူးဆိုတာ ငါတို့လိုမှ မဟုတ်တာ”

လို့ ပြောလာတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားတာပေါ့။

သူတို့ကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်နေမိတယ်လေ။

သူတို့ပြောပုံအရ သူတို့ ဝါးခုတ်သမားအားလုံးက လူ

ယောက်ကို မြင်နေတဲ့သဘောကိုး၊ ကျွန်တော်သာ မမြင်တဲ့

သဘောပေါ့၊ ထူးဆန်းတယ်လို့တော့ ထင်လိုက်သားကလား”

“နို့ဖြင့် မင်းပြောတာက မင်းငါတို့ကို ဘာပြောချင်လဲ၊

မင်းစိတ်ထဲကအတိုင်း ပြောကွာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းနှိုးကို သို့ပြောလိုက်သည်တွင် . .

“သူတို့က လူထူးလူဆန်းတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ အဲဒီ ဝါးခုတ်သမား ပြောစကားအရ ပြောရလျှင်ဖြင့် သူတို့မယ် လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှိကြလိမ့်မယ်။ နို့ပေမင့် အဲဒီကိစ္စ ကလွဲလို့ တခြားမသင်္ကာစရာမှ မရှိပေဘူးဗျ”

သို့ ပြောပြသည့် ဖမ်းနှိုးကို ကျွန်တော်က သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ချေပြီး -

“တကယ်တော့ သူတို့ကို မင်း တစ်လွဲထင်နေတာလား”

“ဆရာပိုက် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

ပြန်မေးလာလေသဖြင့် -

“အေးလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ ပြောချင်တာ မပြော တော့ပါဘူး၊ မင်း ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ပြီးတော့ ထ၊ခုန်မတတ် ဝမ်းသာ သွားနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတာ ငါပြောတဲ့စကားနဲ့ မင်းတွက်ဆ ထားတာ မှန်နေလို့ပေါ့၊ ကဲ ကဲ ခုတော့ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါတို့ စားသောက်ပြီးတော့ တဲပြန်နားကြမယ်”

“သည်မယ် အကင် ကျက်ပြီ”

စောစောက ဝါးခုတ်သမားသည် မြွေသား၊ ငှက်သား အတုံးမီးကင်များအား လာပေးခြင်း ဖြစ်၏။

မွေးပျံ့သော ရနံ့နှင့် ဖြစ်ချေ၏။

ပူပူလောင်လောင်ပင် ကျွန်တော် ဖဲ့ယူစားလိုက်တော့၏။

“ချိုလိုက်တာ”

“အချိုလေးလိုက်တာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ငှက်ကင်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်တို့ကို အမြည်းလုပ်၍ ဝိစကီကို သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် ထိုနေရာမှာ ပင် သစ်ပုတ်ပင်ကို ကျောမီ၍ နားနေလိုက်ကြသည် ဆိုပေမင့် ဘယ်လိုကြောင့်မသိ လုံးလုံးလျားလျားကြီး အိပ်ပျော်သွားချေ တော့၏။

ကျွန်တော်ပင် မဟုတ်၊ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဖမ်းနှိုးတို့လည်း သို့အတူပင်။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ သုံးယောက် သား အိပ်နေရာမှ နိုးထလာသည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင် လို့နေချေလေ၏။

ဘုရားရေး . . ကျွန်တော် အတော်ကလေး အချိန်တော် တော် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်ကိုး။

“ကိုလင်း၊ သူတို့တွေ တဲမယ် မီးလည်း မထွန်းထားဘူးဗျ”

မှောင်မည်းမည်းတွင် ရေးရေးမြင်ရသည့် ဝါးခုတ်တဲကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့ ညနေကတည်းက အိပ်ပျော် သွားကြတာပဲဗျ၊ အချိန်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

“ချမ်းလာပြီဗျာ၊ ထင်းမီးဖိုကြရအောင်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

နာရီကို ကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အံ့သြတကြီး နှစ်ဘက်မိသွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က ‘ကိုလင်း ဘာဖြစ်တာ

လဲ' လို့ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-
 “ကျွန်တော်တို့တွေ သည်မှာ မြွေသား မီးကင်စား၊
 အရက်သောက်ပြီး အစားအဆိပ်တက်သွားလား မသိဘူး။ အတော်
 ကလေးအိပ်ပျော်သွားကြတာဗျာ ခုဘယ်နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီလဲ
 သိလား”

လို့ မေးလာလေချေသဖြင့်...

“ဟင်း ကိုလင်းက အတိအကျသိတော့မပေါ့ စောစောက
 နာရီကြည့်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု သန်းခေါင်ယံကျော် ၂၀၀ နာရီတောင်
 ရှိပြီဗျ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်ကော ဖမ်းရှိုးပါ လွန်မင်းစွာ အံ့အားသင့်သွား
 ကြရတော့၏။ ကြည့်လေ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လွန်ရော ၆:၀၀
 နာရီ၊ ၇:၀၀ နာရီပေါ့၊ သို့ကြောင့် နေရာမှ ကပျာကယ ထလိုက်
 ကာ

“မနက်ပိုင်း ရောက်လာလို့ အေးလာတာကိုးဗျ၊ နေပါဦး
 ထင်းခြောက်တွေကောက်ပြီး မီးဖိုမှ ထင်တယ်”

သို့ပြောလည်းပြော အနီးပတ်ဝန်းကျင်းတစ်ဝိုက် ထင်း
 ခြောက်တို့ကိုလည်း လိုက်စုဆောင်းလိုက်၏။

ဖမ်းရှိုးနှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း လိုက်လံကောက်ခဲ့
 လေခြင်းကြောင့် လုံလောက်သော ထင်းခြောက်များ ရလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုထင်းခြောက်များကို တဲရှေ့ ကွက်
 လပ်တွင် စုပုံကာ မီးရှို့လိုက်၏။

မကြာခင်အတွင်း မီးရောင် လင်းထိန်လာတော့၏။

“ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မြန်မြန် မီးငြိမ်း
 သတ်လိုက်လေ”

သို့အသံနှင့်အတူ တဲအတွင်း ရှိနေကြသည့် ဝါးခုတ်
 သမားတို့လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပုံစံဖြင့် တဲပေါ်မှ ကျွန်တော်
 တို့ထံ ဆင်းလာကာ မီးပုံ မီးတောက်ကို သစ်ခက်သစ်ရွက်များ
 ဖြင့် ရိုက်ခတ်ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြတော့၏။

“ဟာ နို့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့၊ ချမ်းလို့ မီးဖိုတာဗျာ၊
 ဘာဖြစ်လို့တဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ၎င်းတို့ကို
 ဆိုးချိန်လိုက်သလို ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နည်းတူ
 ဆိုးသူတို့ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်တော့၏။

ဖမ်းရှိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို နားမလည်နိုင်
 စွာ ထိုင်လျက်မှ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေရှာတော့၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မီးသုံးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိ
 နိုင်တယ်”

သို့ဆိုသလို ဝါးခုတ်သမားလူစုမှ အသက်ကြီးကြီး လူ
 ခပ်ယောက်က ပြောလေ၏။

အလိုလေးဗျာ၊ တောထဲတောင်ထဲ ထင်းမီးဖိုက သားရဲ
 ခြေစွန်းတွေကိုတောင် ဟန့်တားနိုင်တာများ သူက ဘာလို့ ခုလို

ပြောရတာပါလိမ့်၊ နားမလည်နိုင်ပါတော့ချေ။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာတုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ခု ကျုပ်တို့ ဝါးခုတ်စခန်းနေရာက ငှက်ပျောရိုင်းတောနဲ့ နီးတယ်လေ”

“ငှက်ပျောရိုင်းတောနဲ့ နီးတာနဲ့ ဘာဆိုလဲဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ငှက်ပျောရိုင်းတောဆိုတာ စခန်းတစ်ခုလေးရှိတယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုမှာနေတဲ့လူတွေက လူထူးလူဆန်းတွေလို့ ပြောတယ်”

“ဘယ်လိုလူတွေလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း ကြားဖူးတာ၊ မြင်ဖူးတာတော့ မရှိဘူး အဲ မြင်ဖူးတဲ့ လူဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန် မရောက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မေးလိုက်ပြန်၏။

“သူတို့နေရာကို လူတွေ သိမှာစိုးလို့တဲ့”

“အိုက္ကော . . သိတော့ဘာဖြစ်တုံး၊ လူလူချင်းပဲ၊ ဘယ်သူ က သူတို့ကို ဒုက္ခပေးမှာတုံး”

နို့တော့ မသိဘူး။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာနဲ့ ပြီးတော့ အဲဒီနားရောက်တောင် အဲဒီလူစုကို မမြင်ရပေမယ့် အသံသုံးသံ ကြားရတဲ့လူတွေရှိတယ်။ အဲဒီကို ရောက်သွားဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပဲ။ သူတို့လည်း လူကြီးသူမတွေပြောလို့ မသွားလာနဲ့

ကြဘဲ အသံကြားရာကနေ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတာတဲ့။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မယ် တစ်ယောက်က နည်းနည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆိုတော့ ထင်ရာ စွတ်ရွတ်ထွက်သွားတာ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က ကြောက်လို့ လိုက်မသွားကြပေဘူး၊ အဲ နောက်နေ့ကျတော့၊ အဲဒီ လူ စခန်းကို ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူးတဲ့။ နို့ကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်က ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသတဲ့လေ။

“အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခု သူတို့ ရှိလား၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေသည်တွင် . . .

“အဲလိုကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အဲဒီရွာကနေ ထွက်သွားကြတာ ကြာပြီ”

“အင်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ငှက်ပျောတောဆိုတာ သည်နေရာနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလဲမလဲ”

“လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

အားလုံးက နှုတ်ဆိတ်နေခိုက်တွင်-

“မိုင်ဝက်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလာလေတော့၏။

“မင်း . . မင်း သိတယ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်၏။

“အင်း”

“သူတို့တဲ တကယ်ရှိလား၊ သူတို့ကို မြင်ဖူးလား၊ ဘယ်လို ပုံတွေလဲ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က သိချင်တာ အတော်များများ
ကို တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို မေးလိုက်လေခြင်းကြောင့် ဖမ်းရှိုး
တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ အတော်ပျက်သွားကာ...

“မတွေ့ဖူးဘူး၊ အသံပဲ သဲသဲကွဲကွဲကြားတဲ့ နေရာလောက်
တော့ ရောက်သွားဖူးတာလေ၊ ပြီးတော့ တောင်ကြောပေါ်ကနေ
ဆီးကြည့်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငှက်ပျောတောထဲမယ် တဲအိမ်လေးတွေ
အစီအရီ ဆောက်ထားသလိုပဲ၊ အများချည်းတော့ တွေ့ရတယ်ပေါ့”

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မနက်ကျ ငါတို့ကို ငှက်ပျောတောဘက်
လိုက်ပို့ပေးကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလေ၏။

“ဘာလို့တုံး”

“ကျွန်တော် လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်လို့မှ မရတာ
ချည်း”

“ဟေ့... ဟုတ်သားကလား၊ နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်၊ သည်
တဲစုက လူနှစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းချင်တယ် ကူညီပါ၊
ထိုက်တန်တဲ့ ငွေကြေးကို ပေးပါမယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လိုက်မယ်၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ဆိုတာ ဘယ်လောက်တုံး”

ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက် ထွက်လာပြော၏။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

သာမန်အရပ်ဝတ်နှင့် ဖြစ်ချေပြီး ထူးခြားသည်မှာ
တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်လို့ရောဂါသည်ပုံဖြစ်၍၊ တစ်ဦးက ဗလ
တောင့်တောင့်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတုံးများနှင့် ဖြစ်ချေ၏။
ပိန်ခြင်း၊ ဝခြင်းသာ ကွာ၏။ မျက်နှာပေါက် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်၏။

“ဘာတော်ကြလဲ”

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။

“သားအဖ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အာ”

အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းလေတော့၏။ ဗလတောင့်တောင့်
လူက သို့ပြောပြီး ပြုံးစိစိမျက်နှာ လုပ်နေချေ၏။

“ကျုပ်က ဖအေ၊ သူက သား”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အသက်ချင်းက
မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိပါ့မလား။

ဖခင်ဖြစ်သူက နုပျိုတယ်ပဲထားဦး၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်များ
အခုလို သားအရွယ်လောက်ထိ နုပျိုနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩတကြီးဖြင့် မှင်တက်နေမိသည်ကို
ရိပ်မိလိုက်ဟန်တူသော ဗလတောင့်တောင့်လူက ပြုံးပြလာချေ
ပြီး...

“ကျုပ်အဖေ ရှိစဉ်က ကျုပ်အဖေကိုပြောပြီး မွေးစား

သားဘား အဖေကလည်း ကျုပ်နဲ့ ကစားဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ဓမ္မစားချင်တဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့တာလေ။ နို့ကြောင့် သူဟာ ကျုပ်သားပေါ့”

ကျွန်တော် သဘောကျမိလေတော့၏။ အဲလိုလည်း လောကတွင် ရှိပါကလား”

“နို့ဖြင့် သူ့အသက်က”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“လေးဆယ်ကျော် တစ်နှစ်စွန်း”

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားအသက်ကကော”

“ကျုပ်လည်း ငါးဆယ်ကျော် တစ်နှစ်စွန်းပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ကို နောက်နေသည်များလား၊ သို့ကြောင့် စူးစူးရဲရဲလေး ကြည့်လိုက်၏။ သည်တွင် ထိုသူသည် မျက်နှာ တစ်ဖက် လွှဲလိုက်ချေပြီး . . .

“နောက်ပြောင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာလဲ.. ကျုပ်တို့ကို လက်မခံချင်လဲ ရတယ်”

သို့ဆိုလျက် ထိုသူသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်မည် အပြုတွင် . . .

“စပ်စုတာ မလိုချင် မမေးတော့ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စပဲ ပြော တော့မယ်”

“အဲလိုမှပေါ့”

ဟင်း ဟင်း အလာကြီးပါကလား။ ကျွန်တော် ထိုလူကို သဘောကျသွားတော့၏။ ပြတ်သားလှချည်ကလား။

“ပြောကြည့်လေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က လုပ်အားခကို ဦးတည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ငွေသား တစ်သောင်း ပေးရမယ်”

“နှစ်ယောက်ကိုလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“တစ်ယောက်တည်းစရိတ်ကိုပြောတာ”

“အင်း နှစ်ယောက်ဆို နှစ်သောင်းပေါ့၊ အပြတ်ပေါ့။

ရက်သတ်မှတ်ချက် ရှိလား”

“မရှိဘူး နို့ပေမငဲ့လို့ စာရေးသောက်ရေး တာဝန်ယူ ရမယ်၊ နောက်ပြီး အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို နှစ်သောင်း ပေးရ မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သဘောတူလိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ၊ လင်းမြင့်လှိုင် အပြောလွယ်လှချည်ကလား၊ ကျွန်တော့်သဘော ဆိုပါလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်မှ သားဖြစ်သူကို ခေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ကြည့်ရသည်မှာ ပိန်လီ၍ ကျန်းမာရေး မကောင်းပုံရ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

“ကိုလင်း ငွေနှစ်သောင်းက ပြဿနာမရှိဘူး၊ ပြဿနာ က . . .”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး ပိန်လီသူကို ကြည့်လိုက်

သည်တွင် အရိပ်သုံးပါးသိသော ဗလတောင့်တောင့်သူက ကျွန်တော်ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်လာချေပြီး၊ ပြုံးပြလာချေကာ . .

“သား မင်း ဟိုးရှေ့က ထင်းတုံးကြီးကို သွားမခွဲ သွား၊ ငါတို့တဲက မြင့်တော့ တက်ရခက်တယ်။ တုံးခုတက်လျှင်ဖြင့် အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သွားကွာ ခပ်မြန်မြန်”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ပိန်လို့လို့ သားဖြစ်သူက ကျွန်တော်တို့ အပါးမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားလေတော့၏။

အမှောင်ရိပ်အတွင်း ဝင်သွားပြီး မကြာသောအချိန် ကလေးတွင် ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြတော့၏။

ပိန်လို့လို့လူ မလာသည့် သစ်တုံးကြီးသည် နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါကလား၊ သူ့အနေဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းစွာ ထမ်းရ ဟန်မတူပါချေ။ ထင်းချောင်းလေးကို ထမ်းလာရသည် ထင်ပုံရ ၏။ ဘုရားရေ . . အံ့ဖွယ်ပါကလား။

“ဟိုနားမှာ ချလိုက်ချေကွာ”

ဘုရားရေ၊ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ထမ်းပိုးလာ သော အလေးအပင်ကို မြေပြင်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိမ့်မည်ပေါ့။ သို့မဟုတ်ပါကလား။ အသေအချာ ထွေးပိုက်၍ မြေပေါ်သို့ ညင်ညင်သာသာ ချထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“သူ့ရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ဆလောက်တော့ ရှိမယ်” ဗလတောင့်တောင့်လူက ပြောလေ၏။

“သဘောပေါက်သွားပြီ၊ လက်ခံလိုက်ပြီ” လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူမျက်နှာ ရွှင်လန်းလာချေတော့၏။

“နို့ဖြင့် အစီအစဉ်ပြော”

“မနက်ဖြန် စထွက်မယ်”

“ကောင်းပြီ စရံပေး”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

“သူတို့ မနက်ဖြန် ရွာပြန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့သားအဖ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျန်ခဲ့မယ်၊ ရွာပြန်တဲ့လူတွေနဲ့ ပိုက်ဆံ ပေးလိုက် ချင်တယ်”

“အော် . . ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ သည်လိုလုပ်ပါလား”

“ပြောလေ”

“နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် နှစ်သောင်း တစ်ခါတည်း ပေးမယ်ဗျာ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ သွားချေပြီး . . .

“မလိုဘူး၊ တို့ပြောတဲ့အတိုင်း အလုပ်မပြီးခင် စရံ တစ်ဝက်ပဲ ယူမယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးမှ ကျန်ငွေပေးပါ”

“အလိုလေးဗျာ၊ သည်လိုလူမျိုး အရှားသားကလား”

“စိတ်ချရပါ့မလား”

ဖမ်းရှိုးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့တိုးညှင်းစွာ ကပ်၍သတိပေးသည်ကို ကြားသွားဟန်တူလေသည်ကြောင့်လားမသိ . .

“ရွာမှာ ကျုပ်တို့သားအဖက လူမိုက်ပဲ၊ နို့ပေမင့် သူများသားမယားကို မစော်ကားဘူး၊ သူများသားသမီးကို မဖျက်ဆီးဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘဝကိုလည်း ကျုပ်တို့ သတိထားတတ်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘဝကို ကျုပ်တို့ တည်ဆောက်နေကြတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်သူနဲ့မှ လိုက်ပြဿနာမရှာဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေ ရှိကြသေးတယ်လေ၊ မေးကြည့်လို့ ရတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ သဘောကျပါတယ်၊ နားလည်ပေးပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါ့မယ်၊ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် မိတ်ဆွေရင်းတွေလိုပဲ ဆက်ဆံကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ပေးတော့ပိုက်ဆံ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဂျာကင်အိတ်အတွင်းမှ ငွေတစ်သောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေ၏။

ထိုသူသည် သူ့ပြောသလိုပင် ထိုငွေကိုယူ၍ ဝါးခုတ်သမားလူကြီးတစ်ယောက်ထံသို့ တစ်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးကို ပေးလိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့သားအဖ အကြောင်းကို ပြောပြပါ”

“အေးပါကွာ၊ စိတ်ချပါ၊ မင်းအစ်ကိုကြီးက မျှော်နေမှာနော်၊ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ကြဦး”

“စိတ်ချပါ၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ပြီးမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ သူတို့လည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်နေ့စောစောတွင် ဝါးခုတ်သမားတို့ကို ဝမ်းပမ်းတသာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး ထိုစခန်းတဲမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့၏။

“ကျွန်တော် လျှောက်နိုင်သလောက်တော့ လျှောက်ဦးမယ်ဗျာ၊ အလေ့အကျင့် ရတာပေါ့”

ဖမ်းရှိုးကပြောပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်အကူဖြင့် တွဲကာ လမ်းလျှောက်လာချေတော့၏။

“ဖမ်းရှိုး မင်း အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးဝေနှင့် ဇွန်ပန်းကို သတိရ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သားအဖ ဖမ်းရှိုးကို မျှော်နေကြပေရောမည်။

“ဖမ်းရှိုး . . ငါတို့ကို နားလည်ပါကွာ၊ ခု တို့လာတဲ့ခရီးက ဆည်း မင်းကို ရှာဖို့ရယ်၊ ဗကမောင်မောင်ရယ်၊ ဖိုးသောင်းမြင့်ရယ်ကို ရှာဖို့ပါကွာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆရာလင်းရယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန် ရှိပါတယ်၊ နို့ပြောရဦးမယ်၊ ငှက်ပျောတောကို ဘာလို့စိတ်ဝင်စားရတာလဲ၊ ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့် အဲဒီရောက်နေတယ် ထင်လို့လား . . ”

ဖမ်းရှိုးက သို့မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝယ်အတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလိုက်ချေပြီး ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ချေတော့၏။

သို့ ကျွန်တော်တို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင်
လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရွှေမှ ဦးဆောင်သွားပြီး ဖမ်းရှိုးသည်နောက်မှ။
လမ်းပြသားအဖနှစ်ယောက်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်တန်းတူ
လျှောက်သွားကြသည် ဆိုပေမင့် လမ်းနှင့်မလွတ်သော ချုံနွယ်
သစ်ခက်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်လမ်းထွင်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်၏။ ဖမ်းရှိုးသည်
ခြေနာဖြင့် သွားနေရသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခရီးတော့ သိပ်မတွင်
လှပါချေ။

ဖမ်းရှိုးက ရွှေမှ သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘယ်
ကွေ့ ညာချိုးဖြင့် လမ်းညွှန်ပြောရင်း လျှောက်လိုက်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာ
ကြတော့၏။

“နားချေဦးမယ်”

ရွှေမှဦးဆောင်သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြော
ဆိုဆို ဝါးတောအတွင်းရှိ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်
ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ဘာမှ ခရီးပေါက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး”
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သူ့တွက်ပါ” လို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းရှိုးထံ
မေးငေါလိုက်လေ၏။

ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် အားတင်းလျှောက်ခဲ့ရပုံ ဖြစ်ချေ၏။
သို့ပေမင့်လို့ . . .

“လျှောက်ပါများတော့ ကျင့်သားရသလိုပဲဗျ”

သို့ ပြောလာချေ၏။

“အင်း တဲစုမှာပဲ အိပ်လိုက် စားလိုက်၊ လုပ်နေတာကိုး
ခုလို ခရီးရှည်ထွက်တော့လည်း အပန်းသားကလား”

သို့လည်း ပြောလေ၏။

သို့ပေမင့် . . .

“ဖမ်းရှိုး မင်း သည်တစ်ခါ ခရီးပြန်ထွက်လျှင်ဖြင့် ထမ်းစင်
နဲ့ သွားပေတော့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို
ထုတ်ကာ ဖမ်းရှိုးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဖမ်းရှိုး သည်ခရီးလိုက်တာ ဝီစကီသောက်
ချင်တာလည်း ပါမပေါ့”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ ဖမ်းရှိုး
အကြောင်း ကျွန်တော် အသိဆုံးမဟုတ်ပါကလား။

အရက်ကို ခုံမင်သူ ဖြစ်၏။ သို့ပေမင့် သွေးအေးသည်။
သူ့ကြည့်ရသည်မှာ မူးတယ်လို့မရှိ၊ အရက်သောက်ပြီး ယစ်ခြင်း၊
ဒို့တိုက်ခြင်း မရှိချေ။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
နှင့် တူတူသောက်ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်
ခရီးထွက်ခဲ့ရခြင်းကို နှစ်သက်ဟန်တူချေ၏။ တကယ်တမ်းဆိုပါမူ
ဖမ်းရှိုးသည် မိသားစုအပေါ် အင်မတန် သံယောဇဉ်ရှိသူ ဖြစ်၏။
သို့ပေမင့် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်မူ တာဝန်ကျေပွန်အောင်
လုပ်တတ်၏။ ယခုလည်းကြည့်။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ဆိုပြီး သူ

လမ်းပြလိုက်လာတာ၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တောထဲတွင် တစ်လခန့် ကြာခဲ့ ချေပြီ၊ မိသားစုကဖြင့် မျှော်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြော၍ သိပေမင့် တဖန်ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပြ အဖြစ် လိုက်ခဲ့ပြန်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတောအတွင်း နားနေကြရင်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

အတော်အတန် ဝေးသည်ကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် လို့ မသိနိုင်ပေမင့် အကျီဗလာနှင့် အောက်ပိုင်းတွင် အရှက်လုံရုံ နံငယ်ပိုင်းလေးသာ ဝတ်ထားသော လူရိုင်းလေးနှစ်ယောက် ဖြစ် သည်ကို သိလိုက်၏။

သို့ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့က သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမား သို့တည်းမဟုတ် ပျားလိုက်ဖွပ်သူဟု ထင်လိုက် ကြ၏။ တောတောင်ထဲ မုဆိုးမဟုတ်ဘဲ လူနှစ်ယောက် တွေ့လိုက် ရခြင်းသည် မဆန်းဆိုပေမင့် အထမ်းသမားသားအဖ စောသန်း ဌေးတို့က ထိုသူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် လွန်မင်းစွာ မျက်စိမျက်စိနာ ပျက်သွားကြတော့၏။

ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေကြတော့၏။ သူတို့ အမူအရာ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုလူရိုင်းနှစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု၊ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်နေပုံရ၏။ သို့ ကြောင့် . . .

“နို့ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့သားအဖ လူရိုင်းနှစ်ယောက်တို့ တွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ ထိတ်လန့်သွားရတာတုံး”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် စောသန်းဌေးက ‘ဟာ ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’ လို့ ငြင်းဆန်ပြောလာလေ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်သွားကြတာတုံးလို့ ကျွန်တော်က ထပ်မေးလေတော့မှ စောသန်းဌေးက . . .

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့သားအဖ သည်ကနေပဲ လှည့်ပြန် ပါရစေဗျာ၊ ဆရာတို့ ပိုက်ဆံကို ပြန်လာပေးပါမယ်”

လို့ ပြောလာလေတော့၏။

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး၊ အဲဒီလူရိုင်းနှစ်ယောက်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာပြဿနာရှိလို့တုံး”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဘာ ပြဿနာမှတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခုထိ မရှိပါဘူး”

“အလိုလေးဗျာ၊ သူတို့နဲ့ ခုထိတော့ ပြဿနာ မရှိသေးပါ ဘူးဆိုတော့ နောက်တစ်ခါကျလျှင် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်နဲ့ ထိုလူရိုင်းနှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောတာပါကလား”

သို့ကြောင့် . . .

“ရှင်းအောင် ပြောပါလားဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့တွေက ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေတွေလေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းအောင် ပြောကြပါလား”

သို့ ဖမ်းရှိုးကပါ ဝင်ပြောလေသည်တွင် စောသန်းဌေး တို့ သားအဖသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး-

“အဖေ ပြောပြလိုက်ပါ”

လို့ သားဖြစ်သူ စောတင်ဌေးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“သည်လို ဆရာလေးရဲ့ အဲဒီလူရိုင်းနှစ်ယောက်က အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ”

သို့၊ ပြောလာလေသည် စောသန်းဌေးအား လင်းမြင့် လှိုင်က စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

“ကလေးသာသာ လူရိုင်းလေးနှစ်ယောက်က ဘာများ ကြောက်ဖို့ကောင်းနိုင်မှာလဲဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ဆရာကြီး မသိဘူးနော် လူရိုင်းတွေက အတော် သန်မာကြတယ်၊ ပြီးတော့ မိုက်ရိုင်းကြတယ်၊ လောက်လေးခွပစ် အင်မတန်တော်ကြတယ်”

“ဟေ... ဒါများကွာ ဘာဆန်းလို့တုံး ဘာကြောက်စရာ ကောင်းလို့တုံး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အေးလေကွာ မင်းတို့သားအဖမယ် မင်းကတော့ ထား ပါတော့ လူပလံ ဝိန်လို့လေးဆိုတော့၊ အင်း... မင်းအဖေကတော့ တောင့်တောင့်တင်းတင်း လူထွားကြီးရယ်၊ အဲဒီလူရိုင်းလေးမျိုး နှစ်ယောက်မပြောနဲ့၊ လေးငါးယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုင်ဆောင်ပစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာလိုမတုံး”

သို့၊ ဖမ်းရှိုးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အင်း သူတို့နဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ၊ တွေ့တော့ သိမှာပေါ့” သို့ဆိုသလို စောသန်းဌေးက ပြောလာပြန်လေ၏။

“နို့နေပါဦး ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ အဲဒီလူရိုင်းလေး

နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်သိကြီး မေးခွန်းတွေ မေးလိုက်၏။

“အထက်တောဘက်မှာ သူတို့တွေကို ခဏခဏ တွေ့ တတ်တယ်။ ဆုံတတ်တယ်၊ ကြည့်ရတာ သူတို့ အဲဒီ အထက် တောဘက်မှာ နေတာလားတော့ မသိဘူး။ လူရိုင်းတွေက ကြောက်စရာတွေ၊ သားကောင်တွေကို အသားဖျက်မယ် ဆိုလျှင် လည်း အင်မတန် သွက်တာကလား။ ခဏလေးနဲ့ အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အသားတွေကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြတယ် ဆိုပေမင့် တစ်ခါတစ်ရံပါ။ မီးမလွယ် တဲ့အခါမျိုးဆိုလျှင် အစိမ်းစားကြတာပဲဗျ။ သူတို့သွားတွေက လည်း သားရဲကောင် သွားတွေလား အောက်မေ့ရတယ်။ လူတွေ နို့ကို မတူဘူး။ ချွန်ထက်တဲ့ သွားတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စင်္ကြံစက လူလို မထင်ရဘူး”

သို့စောသန်းဌေးက ပြောလာသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကြားဖြတ်၍...

“နို့နေပါဦး၊ သူတို့အကြောင်း မင်းက ဘယ်လောက် သိနေလို့ ဘယ်လိုသိနေလို့ ပြောရတာတုံး”

လို့ မေးလိုက်လေ၏။

“အား... ဆရာကလည်း ကြုံဖူးတာမှ အခါခါဆိုပေမင့် နောင် ဘယ်တော့မှ မဆုံချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်မိမယ်၊ နှင်းရှင်းပြောရလျှင်ဖြင့် ကြောက်မိတယ်”

“နို့ဖြင့် ပြောပြစမ်းပါဦး”

“သား မင်းလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

စောသန်းဌေးက သားဖြစ်သူကို မေးလိုက်၏။

“သား အဖေနဲ့ တကွတည်းသွားလာနေတာပဲ၊ မပါ ဘယ်နှို
ပါ့မလဲ”

“နို့ဖြင့် မင်း ပြောလိုက်ကွာ”

သို့ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပါကလား။

“ကဲ ကဲ . . ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်က သို့ဆိုလိုက်သည်တွင် . . .

“အဖေရယ် ကျွန်တော်ရယ်၊ ရွာက သစ်ခုတ်သမားသုံး
ယောက်ရယ်၊ အထက်တောဘက်ကိုဝါးခုတ်ဖို့ သွားကြတယ်” ရယ်လို့
အစချီ၍ . . .

x x x x x

“အေးပါ တို့တွေ သည်အထက်ဘက်ကဝါးတွေဖြောင့်ပြီး
ပေါတာ အစက မသိကြဘူးကွ၊ ခု ကြည့်စမ်း၊ သည်ဝါးတွေ ဘယ်
လောက်ကောင်းသလဲ၊ တစ်ပင်တိုင် ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့
ခပ်လှမ်းလှမ်းမယ် ချောင်းရှိတာ၊ ချောင်းကြီးပဲ၊ အဲဒီချောင်းကနေ
ရေမျောလို့လည်း ရတယ်လေ”

သို့စောသန်းဌေးက သူတို့သားအဖနှင့်ပါလာသည့် ရွာမှ
ဝါးခုတ်သမားသုံးယောက်၊ စောမြင့်ဆွေ၊ စောဝင်းနောင်နှင့်
စောမြင့်နောင်တို့ကို ပြောလိုက်၏။

“အေး ငါ မပြောဘူးလား၊ အထက်ဘက်မှာ တချို့ အဖေ

လိုက်သူတွေနဲ့ လိုက်လာဖူးတယ်၊ တစ်ခါ ရောက်တယ်လို့ ငါ
ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား”

သို့စောမြင့်နောင် ပြောသည်တွင် စောသန်းဌေးက . .

“အေးပါကွာ၊ နို့ကြောင့် သည်ကို လာခဲ့တာပေါ့၊ ကဲကဲ
သည်တစ်ခါ ကမ်းစပ်နားမှာပဲ စခန်းတထိုးကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် စောသန်းဌေးတို့လူစု ဝါးတဲနှစ်လုံးကို ဆောက်
လိုက်ကြ၏။

မကြာခင် ဝါးတဲလေးနှစ်လုံး ဖြစ်လာချေတော့၏။

“သည်ကနေတော့ နားမယ်၊ နက်ဖြန်ခါမှ ဝါးခုတ်ကြ
မယ်၊ နေဦး ငါ ဓားစရာ သားလေး ငါးလေး ရှာချေဦးမယ်”

သို့ဆိုလျက် သူတို့အထဲတွင် အသက်ကြီးဆုံးလူကြီး
ဖထီစောမြင့်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ငါးပုံး နှစ်ပုံးကို ယူ၍
စခန်းစီမှ နောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဖထီ ငါလည်း လိုက်မယ်”

စောမောင်ကောက်က လူငယ်ပီပီ ဖထီမြင့်ဆွေနောက်
လိုက်သွားချေ၏။

“အဲဒီငါးပုံးတွေ ငါ သယ်ပေးမယ်”

သို့ဖြင့် စောတင်ဌေးနှင့် ဖထီမြင့်ဆွေတို့သည် ချောင်း
ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် . . .

“လာကွာ အထက်ဘက်သွားပြီး မြောင်ကြပ်မယ် ရေ
တွေလျှင်ဖြင့် မြောင်ထဲဝင်ပြီး ငါးပုံး ထောင်ခဲ့တာပေါ့”

ဆိုလျက် ဖထီမြင့်ဆွေသည် ချောင်းတွင်းရှိ ခြေမက်ခဲ

မြုပ်ရုံ ရေတို့ကို နင်းဖြတ်လျှောက်သွားလေတော့၏။

သူတို့ ရေတွင်း တဗွမ်းဗွမ်း လျှောက်သံကြောင့် ချောင်းတွင်း ကမ်းအစပ် သစ်ပင်များကြားရှိ သားကောင်ငယ်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား လန့်ဖျပ်ပြေးသွားကြတော့၏။

သူတို့သည် မုဆိုးများ မဟုတ်ကြခြင်းကြောင့် သားကောင်တို့ကို ချောင်းမြောင်းသွားကြခြင်း မရှိသည့်ပြင် သူတို့ခြေသံကြောင့် ရှောင်ရှားခံပြေးလွှားသွားကြသည်ကို ကျေနပ်နေမိတော့၏။ သို့မှ သူတို့ အန္တရာယ်ကင်းမည် မဟုတ်ပါကလား။

“ဟာ... ဟိုးမယ် မြောင်ကြပ်တစ်ခုကွ”

စောမြင့်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ထိုမြောင်ကြပ်တွင်း ဝင်သွားလိုက်၏။ စောတင်ဌေးက ငါးပုံးတို့ကို ဆွဲ၍ နောက်မှ လိုက်သွားချေတော့၏။ မြောင်ကြပ်တွင်း အမှိုက်သရိုက်များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေလေခြင်းကြောင့် ရေပုပ်အနံ့ကြောင့် သူတို့ မြောင်အတွင်း ကြာကြာမနေနိုင်တော့ချေ။

“သည်မြောင် ညစ်ပတ်တယ် ပြန်သွားကြမယ်”

သို့ဆိုသလို ဖထိမြင့်ဆွေက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်တွင်း-

“ဗွမ်း”

“ဗွမ်း... ဗွမ်း”

အလိုလေးဗျာ မြောင်အတွင်းပိုင်းဘက်မှ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် ဖြစ်နိုင်၏။ မြောင်ဝသို့ ပြေးထွက်လာပုံရ၏။

“ဖိုးခွား ပြေးပြေး၊ နောက်မှာ သားရဲကောင် မြန်မြန် မြောင်ဝ ပြန်ထွက်ချေကွာ”

သို့ဆိုလျက် စောတင်ဌေးကို ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် သွားစေလေ၏။ ဖထိမြင့်ဆွေသည် နောက်မှ ခြေသံရှင်ကို သိလိုသဖြင့် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်ပြီး ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

မြောင်ဝသို့ ရောက်သည်တွင် နှစ်ဦးသား ချောင်းအတွင်း ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ပေမည် -

“ဝှစ်”

“ဖောက်”

“အား”

ဖထိမြင့်ဆွေ တစ်ယောက် နောက်မှ လှမ်းပစ်လိုက်သော ဆေးသီးက သူ့ခြေသလုံးကို ထိမှန်လာလေခြင်းကြောင့် ပြေးရင်းမှ ဆွဲလဲသွားလေတော့၏။

“ဟာ ဖထိ”

သို့ဆိုသလို စောမောင်ကောက်သည် လဲကျသွားသော ဖထိမြင့်ဆွေကို ဖေးကူရန် ပြန်လှည့်လာရချေတော့၏။

“ဖထိ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ဖထိမြင့်ဆွေကို ပွေ့မထူရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ဖထိမြင့်ဆွေက သို့ပြောရင်း နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်သူတွေများ သူတို့နောက် လိုက်လာတာပါလိမ့်။ ဘယ်သူကများ လောက်လေးခွဖြင့် ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

“ဟာ”

“ဟင်”

သို့ဖထိမြင့်ဆွေတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩသွားရတော့၏။ ထို့အတူ စောတင်ဌေးသည်လည်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရတော့၏။

လူရိုင်းလေး သုံးယောက် ဖြစ်ချေ၏။

လူရိုင်းလေး ဆိုပေမင့် အသက်ကြီးကြပ်ပင်၊ မျက်နှာတွေသည် လူကြီးမျက်နှာတွေ ဖြစ်၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ သည်လိုနေရာမှာ၊ သည်လိုလူတွေတွေ့ခြင်းသည် သူတို့တွက် အံ့ဩစရာ ဖြစ်တော့၏။

လူရိုင်းတွေသာ ဆိုတယ်၊ သူရဲ တစ္ဆေတွေများလားထင်ရ၏။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းကူထူ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ နားရွက်ကုတ်ကုတ်၊ အသားမည်းမည်း ဖြစ်ကြ၏။

မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လျက် နီရဲလို့နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းထားကြ၏။

သူတို့လက်ထဲတွင် ဓားမတို့များ ပါကြ၏။ လောက်လေးကိုယ်စီလည်း ခါးတွင် ချိတ်ထားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထိုလူရိုင်းသုံးယောက်က သွားဖြဲပြလာကြ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

ဘုရားရေ၊ သူတို့ သွားတွေသည် သာမန်လူ သွားတွေထက်

မဟုတ်၊ သားရဲကောင်တို့၏ သားစွယ်များလို ဖြစ်ကြ၏။

မည်းညစ်ညစ် သွားစွယ်များကြားမှ အသားစတို့ကို မျက်စိရှင်သော စောတင်ဌေးက မြင်လိုက်၏။

“ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

အလိုလေးဗျာ၊ ဗမာစကား ခွဲပြာတတ်ကြပါကလား။

“ဝါးလာခုတ်တာ”

ဖထိမြင့်ဆွေက ပြောလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

“ရောင်းဖို့”

“ဘာတဲ့ ရောင်းဖို့ဆိုတာ”

အလိုလေးဗျာ ဖထိမြင့်ဆွေတစ်ယောက် သူတို့ လူရိုင်းသုံးယောက်ကို လူထူးလူဆန်းတွေလို သတ်မှတ်လိုက်တော့၏။

“ရောင်းဖို့ဆိုတာ ဘာလဲ”

ထပ်မေးလာပြန်၏။

“ရောင်းဖို့ဆိုတာ သည်က ဝါးတွေခုတ်ပြီး သယ်ယူသွားကြမယ်၊ ရွာမှာ ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံနဲ့ လဲတာပေါ့”

“ဘာလဲ ပိုက်ဆံ ဆိုတာ”

ဖထိမြင့်ဆွေတစ်ယောက် အလွန်ခေါင်းခဲသွားရ၏။ ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘာလဲ မေးလာပြန်ကြသည်ကိုး။

“နို့ နေပါဦး၊ ငါ့ချည်းပဲ မေးနေ၊ မင်းတို့ကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ . . .”

ဖထိမြင့်ဆွေက သို့မေးလိုက်သည်ကွင် လူရိုင်းသုံး

ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး၊ ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေကြသည် ဆိုပေမည် ဖထိမြင့်ဆွေ စိတ်ထဲတွင်မတော့ ပြိတ္တာများ၊ မှင်စာများ ငိုကြွေးနေခြင်းဟု ထင်မိ၏။

ရယ်နေကြသည် ဆိုပေမည် သူတို့မျက်နှာများသည် ရှုံ့တွနေကြ၏။ ဘယ်သို့မှ ကြည့်မရပါချေ။

သို့တို့သုံးယောက်သည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြပြီး လေမှ -

“မင်းတို့ သိစရာမလိုဘူး၊ ငါတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တစ်ယောက်သော လူရိုင်းက မေးလာပြန်၏။

ဖထိမြင့်ဆွေက...

“ငါတို့ ဝါးခုတ်လာကြတာ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဟုတ်ပြီ စောစောက မြောင်ထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါးလာဖမ်းတာ”

“အဲဒီမယ် ငါး မရှိဘူး၊ မြွေတွေပဲ ရှိတယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

သို့ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် တောကြီးမြွေတစ်ကောင် (အသေ)ကို ခါးကြား၊ ခါးပုံစတွင်းမှ ထုတ်ပြလာချေ၏။

ဘုရားရေ ၊ နဲနဲနောနော အကောင်ကြီးမဟုတ်၊ အရှည်အားဖြင့် ‘ရှစ်ပေ’ လောက်တော့ ရှိချိန်မည်။

“အဲဒီမြောင်ထဲက ဖမ်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် အများကြီးရှိတယ်၊ ငါတို့ သည်တစ်ကောင်တို့ စားဖို့မဟုတ်ဘဲ ဖမ်းလာတာ၊ မင်းတို့ စားချင်ယူလေ”

“အား ရပါတယ်၊ ငါတို့မယ် စားစရာတွေ ရှိတယ်”

သို့ ဖထိမြင့်ဆွေက ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ၊ မင်းတို့ ဝါးခုတ်ပြီး ပြန်ကြချေ၊ အနောက်ဘက်တောကို နောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့”

“ဗျာ”

“ဟေ”

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းလေတော့၏။ သည်အနောက်တောတို့ သူတို့ ပိုင်ကြတာမို့လို့လား။ သို့စကားအတွက်ဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိ၏။ သို့ပေမည် ဘာမှ စောဒကမတက်၊ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

သူတို့နှင့် အတိုက်အခံပြောလျှင်ဖြင့် နိုင်စရာ အကြောင်း မြင်၊ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်စွာစွာတွေ ဖြစ်သည်။ ခုပဲကြည့်လေ၊ နောက်ကနေ လောက်စလုံးဖြင့် လှမ်းပစ်ခဲ့ကြ၏။ လက်မှန်းအလည်း တည့်ပ၊ သူနှင့် စောတင်ဌေးတွင် ငါးပုံးများသာ ပါ၏။

မည်သည့်လက်နက်မျှ ပါမလာ၊ သူတို့သုံးယောက် လောက်
လေးခွ ကိုယ်စီအပြင်၊ ဓားမကြီးများပင် ပါကြ၏။

မျက်စိလျင်သော စောတင်ဌေးက သူတို့၏ ဓားကြီးများ
၏ အသွားကို ကြည့်လိုက်၏။ ဘုရားရေ... သူတို့ အခု ရလာ
သည့် မြွေကောင်ကို ခုတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်လား မသိ၊ ဓားအသွား
တို့တွင် သွေးများပေ၍နေချေ၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ခဏနေဦး”

သို့ဆိုလျက် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ချောင်းကမ်းပေါ်
သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။

“မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ချေ”

ကျန်နှစ်ယောက်က လှမ်းပြော၏။

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ခဏနေခိုင်းတာလဲ”

ဖထိမြင့်ဆွေက မေးလိုက်၏။

“သူက စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကို သူလောက်လေးခွ
နဲ့ပစ်လိုက်တာ၊ နို့တောင်မှ ငါတို့က ပေါင်ကို ပစ်ခိုင်းတာ၊ သူ
မပစ်လို့ မင်း သက်သာတာမှတ်၊ ခုလည်း မင်း ဒဏ်ရာကို ဆေး
ထည့်ပေးဖို့ ဆေးမြစ် သွားခူးတာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

သို့ပြောသလိုပင် လူရိုင်းလေး ပြန်ရောက်လာ၏။ သစ်ဖြူ
တစ်ခု ပါလာ၏။ ဖထိမြင့်ဆွေ သိလိုက်၏။

ထိုသစ်ဖြူကို ထုထောင်း၍၊ ခြေထောက်ကျိုး၊ ခြေထောက်

အဆစ်လွဲ၊ ခြေထောက် ကွဲရှုတို့ကို အံ့၍ကြပ်စည်းပေးပါက
ပျောက်နိုင်သည့် ဆေးမြစ်ဖြစ်သည်။ ဝံကိုက်မြစ်ဆိုလား ဘာလား၊
နာမည်တော့ သူ မေ့နေ၏။ သစ်ဖြူကိုတော့ သူ မှတ်မိ၏။

“လာ၊ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

သစ်ဖြူယူလာသည့် လူရိုင်းက ထိုအမြစ်ကို ထုထောင်း
ပြီး သူ့ခြေသလုံးကို အံ့၍ ကြပ်စည်းပေးလေ၏။

သူ၏ နံငယ်ပိုင်းအဝတ်စကို ဖြု၍လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

“ပူလာလျှင် ရေလောင်းလောင်းပေး”

သို့လည်း မှာချေ၏။ သို့အမှာသည် ခြေသလုံးအနာနှင့်
ပတ်သက်၍ဖြစ်၏။

“ဘယ်တော့မှ အနောက်တောကို မလာခဲ့ကြနဲ့တော့”

ဆိုသည့် အမှာကတော့မူ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်စခန်း
တွင် ကျန်ခဲ့သည့် လူသုံးယောက်နှင့်လည်း ပတ်သက်နေလေ
သည်ကို စခန်းရောက်မှ သိလိုက်ရချေတော့၏။

“ငါတော့ အဲဒီသုံးယောက်ကို ကြောက်တယ်”

လမ်းတွင် စောတင်ဌေးက ဖထိမြင့်ဆွေကို ပြောခြင်း
ဖြစ်၏။

“ဘာလို့တုံး”

ဖထိမြင့်ဆွေကလည်း မေးလေ၏။

သူတို့တွေက လူတွေ ဆိုပေမယ့် လူရိုင်းတွေ ဖြစ်မယ်၊
ထိရဲ၊ မြွေတစ်ကောင်လုံးကို အစိမ်းလိုက်စားကြတာ ခဏလေး
ပြီးတော့ သူတို့သွားတွေက ချွန်မြနေတာပဲ၊ အသားစိမ်းစားတဲ့

သူတွေဖြစ်မယ်၊ မြန်ရည်ယှက်ရည် စားနေလိုက်ကြတာ ငါတို့ လူမျိုးတွေ အစားသရမ်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ အိပ်နေသလောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သို့ပြောခဲ့သည့် စောတင်ဌေးကို ဖထီမြင့်ဆွေ နားလည်ပေးလိုက်၏။

တကယ်လည်း လူရိုင်းတွေက ကြောက်ဖို့ကောင်းကြတာလား။ ပြီးတော့ ပြောသလို လုပ်မည့်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ပြီးတော့ . . .

ရိုင်းစိုင်းကြသည် ဆိုပေမင့် လူသားဆန်ကြသည်ဟု ထင်မိချေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် စောတင်ဌေးနှင့် ဖထီမြင့်ဆွေတို့သည် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင် . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်၊ သူတို့နှစ်ယောက် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့စဉ်က စခန်းတဲနှစ်လုံး ဆောက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ထိုတဲနှစ်လုံး ယိုယွင်းပျက်စီးသွားပါလိမ့်။ စခန်းတွင် ကျန်ခဲ့သူတွေကော ဘယ်ရောက်နေကြပါလိမ့်။ ပုံစံမြင်ရသည်မှာ စခန်းတဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦး လာရောက်မွေ့နှောက်သွားပြီ ဖြစ်ချိန်မည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်”

ဖထီမြင့်ဆွေက တဲပျက်နှစ်လုံး ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်

၏။ ဘာကြောင့်ရယ် သိရလေအောင် ခြေရာများ ရှာကြလေ၏။

သဲလွန်စ အစအန ရလိုရငြား ရှာဖွေလေ၏။

“သူတို့တွေလည်း ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်”

ဖထီမြင့်ဆွေ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့

သည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဖေရေ . . . အဖေရေ . . . အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

သို့ဆိုသလို စောတင်ဌေးက ဖခင်ဖြစ်သူ စောသန်းဌေး

အော်ဟစ်ခေါ်လေ၏။

“ဖိုးမြင့်နောင်၊ ဖိုးဝင်းနောင်”

“မြင့်နောင်၊ ဝင်းနောင်”

သို့လည်း ဖထီမြင့်ဆွေက မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ခေါ်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သား စခန်းနေရာ ပတ်ပတ်သည် လှည့်ပတ်အော်ဟစ် အသံပြုလေ၏။ သို့ငြား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်လို့နေချေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

စောတင်ဌေးက ဖထီမြင့်ဆွေကို မေးလိုက်၏။

“ဟ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး၊ သူတို့တွေကို လိုက်ရှာရမပေါ့”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဖထီမြင့်ဆွေသည် ခြေရာများကို ခြေပြင်တွင် ရှာဖွေ၍ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ချုံပုတ်နွယ်တွေ တီးသွားကြပုံရ၏။

ချုံပုတ်ပင် အကိုင်းအခက်များ ပြိုပျက်နေ၏။

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဟေး”

သို့ဆိုသလိုလည်း အသံပြု တောတိုးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။
ဘုရားရေ၊ ဘယ်ထွက်ပြေးသွားကြပါလိမ့်။ ယောက်ျား
သားကြီးသုံးယောက် ဘယ်လိုကြောင့်များ မည်သည့် အန္တရာယ်
ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားကြတာပါလိမ့်။ အင်အားကြီးမားသော
အန္တရာယ်ကောင်ကြီးများလေလား။ ဘယ်လို အကောင်မျိုးဖြစ်မှာ
လဲ၊ စခန်းတဲ ယိုယွင်းပျက်စီးပုံက တောဆင်ရိုင်းတို့ ဝင်ရောက်
မွေ့သွားခြင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်နိုင်ချေ။

အဲ ဝါးလုံးများကို ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးသွားခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ သားရဲကောင်များတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်
လူသားများ ဖြစ်ကြပေမည်။

စောသန်းဌေး ဆိုပါလျှင် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ တော
တောင့်တင်းတင်းကြီးရယ်၊ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပညာကို သူက
တစ်ပါးသူတွေကို ဖြန့်ဝေပေးသူ ဖြစ်၏။ ထိုလိုလူက သာမန်
နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို မယှဉ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိချေ
သူ့ချည်း မဟုတ်၊ စောဝင်းနောင်နှင့် စောမြင့်နောင်တို့သည်
အရပ်ပုရ်မှလွဲ၍ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။ စခန်းကို စွန့်ခွာသွား
ကိုပင် မစောင့်၊ ပြေးထွက်သွားရခြင်း အကြောင်းတော့ ရှိချိန်မည်

လူတွေဆိုလျှင် လူတစ်စု ဖြစ်နိုင်၏။ လက်ချိုးရေတွက်ရ
လောက်သော လူတစ်စုတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်၊ မြောက်များစွာသော
လူတစ်စု ဖြစ်ချိန်မည်။

ဝါးများကို ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ခံရခြင်းကြောင့်သာ သူတို့
သုံးယောက်ကို လူတစ်စုက နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူလိုက်ကြခြင်းဟု
ထင်ရပေမည် မြေပြင်တွင်မတော့ လူခြေရာရယ်လို့ မတွေ့ရပါချေ။
အံ့ဖွယ်ရာ အကောင်းပါကလား။

သို့ဖြင့် ဖထိမြင့်ဆွေနှင့် စောဝင်းဌေးသည် စခန်းနှင့်
ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

အချိန်လည်း လင့်လာပြီ ဖြစ်၏။

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဟေး”

တကြော်ကြော် ခေါ်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ အချက်ပေး
သံကြောင့် မိတ်ဆွေသုံးယောက်တို့၏ ပြန်လည်၍ တုန်ပြန်မှု
မရှိပေမည် မြေဝပ်ငှက်နှင့် မျောက်ကောင်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
နေ၍ လန့်ဖျပ်ထွက်ပြေးသွားကြသည်လိုတော့ ရှိချေ၏။

ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . .

ကွစ် . . ကွစ် . . ကွစ်

အုဂ္ဂ . . အုဂ္ဂ . . အုဂ္ဂ . .

ဂု . . ဂု . . ဂု . .

သို့ပေမည် ဝါးမြိုက်တောလေးအရောက် သစ်တင်

အောက်တွင် မျောက်တစ်အုပ် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြသည်ကို လှမ်း တွေ့လိုက်ကြ၏။

မျောက်အုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝိုင်းပတ်အော်ဟစ် နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် . . .

“ရှေ့ကမျောက်အုပ် ဘာကောင်ကို ဝိုင်းပတ်အော်ဟစ် နေလဲ မသိဘူး”

ဖထိမြင့်ဆွေက ပြောရင်း အနီးရှိ ခဲလုံးကို ကောက်ကိုင် သွားလိုက်၏။ မျောက်အုပ်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအရောက်တွင် လက်တွင်းရှိ ခဲလုံးဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ချေတော့သည်။

“ဝှစ်”

“ဘုတ်”

ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . . ကွီလ်

ကွစ် . . ကွီ . . အူ . . ဝု . . အု . . အု . . ဝု . .

ဝု . . ကွီစ် ကွီ . .

ခဲလုံးသည် မျောက်တစ်ကောင်ကို ထိမှန်သွား၏။ သို့ ကြောင့် ထိုမျောက်သည် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေး ထွက် သွားသလို ကျန်မျောက်များသည်လည်း လန့်ဖျပ်ပြေးသွားချေ တော့၏။ သို့ကြောင့် . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

စောစောက မျောက်အုပ် ဝိုင်းပတ်ထားသဖြင့် သူတို့ကို မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ မျောက်အုပ် ထွက်သွားလေမှ သူတို့ သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

သစ်ပင်အောက်တွင် သုံးယောက်ကို ပူး၍ နွယ်ကြိုးများ ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားလေ၏။ သုံးယောက်သား သစ်ပင်အောက်ခြေ ရင်းတွင် ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ ပါးစပ်များတွင်လည်း သစ်ရွက်များ ဖြင့် ဆို့ပိတ်ခံနေကြရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး”

ဖထိမြင့်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို သူတို့တွင် တုပ်နှောင် ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြည်ပေးလိုက်ချေ၏။

သည်တော့မှ သူတို့သည် ပါးစပ်အတွင်း ဆို့ထားခံရ သည့် သစ်ရွက်စိမ်းတို့ကို ထွေးထုတ်လိုက်ကြတော့၏။

“ခွေးမသားကောင်လေးတွေ”

သို့ဆိုသလို ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်သွားသည်နှင့် စောသန်း ဌေးက တစ်စုံတစ်ဦးကို ရည်ရွယ်၍ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလေ၏။

“ဘယ်ခွေးမသားကောင်တွေတုံး”

သို့ ဖထိမြင့်ဆွေက မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဖေရယ် ပြောစမ်းပါဦး”

စောတင်ဌေးကပါ မေးလေ၏။

“မင်းတို့ ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ငါတို့တွေ တဲ ဆောက်ပြီးလို့ နားနေကြတယ်ကွာ၊ တစ်နေ့တုန်လည်း လမ်း လျှောက်လာရတယ်ဆိုတော့ ညောင်းညာနေတာ၊ တဲပါဆောက်ရ တယ်ဆိုတော့ ပင်ပန်းနေပြီပေါ့၊ နို့ကြောင့် ငါတို့တွေ တဲပေါ်မှာ နားနားနေနေ လှဲနေလိုက်ကြတယ်”

“မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလဲတော့ မသိဘူး၊ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြောင့်

အိပ်ရာက နိုးလာတယ်။ စခန်းတဲရှေ့ တောင်ကြောပေါ်မှာ လူတစ်စု တွေ့လိုက်ရတယ်။

“အများကြီးလား”

ဖထီမြင့်ဆွေက မေးလိုက်၏။

“မများပါဘူး၊ ခြောက်ယောက်လောက်ပေါ့။ အဲ သူတို့တွေက အကျီဗလာ အောက်ပိုင်းအရှက်လုံရုံ နံငယ်ပိုင်းတွေနဲ့ ပြောရလျှင်ဖြင့် ပုံစံတူ လူရိုင်းတွေချည်းဆိုတော့ အံ့သြမိတာပေါ့။ ဘယ်နှယ် လူရိုင်းပုံစံတူ (၆) ယောက်တောင် ရှိနေရတာလဲပေါ့။”

“အဲ . . . အဲဒီ (၆) ယောက်ထဲက နှစ်ယောက်က တဲရှိရာကို လျှောက်လာကြတယ်။ ပုံစံတွေက ရိုက်ပေါက်ကွာ ထောင့်မကျိုးဘူး။ လက်ထဲမှာလည်း ဓားမကြီးတွေ ကိုင်ထားကြတယ်။ အသွားတွေက မြိနေတာပဲဟေ့။ ငါတို့က သူတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲပေါ့။ သိချင်လို့ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ကြတယ်။ သည်လူရိုင်းတွေက ဘယ်လိုလုပ် ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာတုံးကွာ။ အဲလိုပဲ တွက်လိုက်တယ်။ နို့ပေမင်းလို့ အဲဒီနှစ်ယောက်က အနားထိ ရောက်မလာဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ငါတို့ကို လှမ်းပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြချေ”

အသံကကွာ မာထန်နေတာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မလောက်လေး မလောက်စားတွေက အဲလိုပြောတော့ ငါ ဒေါသထွက်သွားတာကြောင့် -

“မင်းတို့က ဘာမို့လို့ အဲလိုပြောရတာတုံး၊ မင်းတို့က လက်ကလဲ၊ ဘယ်ဘာတွေလဲ”

“အဲလို ပြန်မေးလိုက်တယ်လေ”

“သိတော့ကော ဘာလုပ်မှာတုံး၊ ပြန်ဆို ပြန်ကြချေ။ ပြောကော နားမထောင်လျှင်ဖြင့် အဆိုး မဆိုနဲ့”

လို့ ပြောတော့ ငါ သူတို့ကို ပညာပေးချင်တာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာ ပြေးသွားလိုက်တယ်။

မြန်လိုက်တာကွာ၊ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်လေ။

“လိုက်လာပြီ . . . လိုက်လာပြီ . . . လိုက်လာပြီ . . . လုပ်ပါဦး . . . လုပ်ပါဦး”

အဲဒီလိုအော်ပြီး သူတို့လူစု ရှိတဲ့ဘက် ထွက်ပြေးကြပေမင် သူတို့က ခြေတိုလေးတွေ ငါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိလိုက်တာပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆွဲမပြီး စခန်းနေရာကို ပြန်လိုက်ခယ်အလုပ်မှာ -

“ဝှစ်”

“ဟာ”

“အား”

ငါ့ခြေသလုံးသားကို လောက်လေးသီး လာမှန်တာကြောင့် မြေပေါ် ခွေကျသွားတယ်။ လူရိုင်းနှစ်ကောင်လည်း အဲဒီအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါ့မျက်နှာကို ခြေတိုလေးတွေနဲ့ ပိတ်ကန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပါရောကွာ။ ငါ အဲလိုဖြစ်တာကြောင့် စောမြင့်နောင်နှင့် စောဝင်းနောင်က သူတို့ကို အလှူပာမပေးဘူးဆိုပြီး ပြေးလိုက်သွားပြန်ကော။ နို့ပေမင်းလို့ သည်လူရိုင်းနှစ်ယောက်ကို ပြန်ဖမ်းမိဖို့ မပြောနဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်

လူပြီး ပြန်ထွက်ပြေးလာရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူရိုင်းတွေက လောက်လေးခွတွေနဲ့ လှမ်းပစ်ကြလို့လေ။ အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ၊ စောမြင့်နောင်နဲ့ စောဝင်းနောင်က ငါ့ကို ဖေးကူပြီး ပြေးလာတာပဲ။ နို့ပေမင့်လို့ သူတို့ လောက်လေးခွတွေက ငါတို့ကို ဟန့်တားနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ သူတို့တွေ ကြည့်ရတာ အကြော နားလည်ပုံပဲ။ သူတို့ကို ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ငါတို့တွေ လဲနေရာကနေ မထနိုင်ကြဘူး။ ငါတို့နား ရောက်လာကြတော့၊ ခြေထောက်တိုလေးတွေနဲ့ လှိမ့်ကန်ကြတယ်။ 'တောက်' ငါ့ လဲနေရာက ထနိုင်လိုက်တော့ သည်လူရိုင်းတွေကို ကုပ်ကကိုင်ဆောင်လိုက်ချင်တာပေါ့။ နို့ပေမင့်လို့ ငါတို့ပဲ သူတို့ ကန်ကျောက်တာ ခံရတာ၊ ပြီးတော့ ခုလိုပဲ ကြိုးနဲ့တုပ်နှောင်ပြီး 'ခင်ဗျားတို့ သည်ကနေ ပြန်ကြတော့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးဖြည်ပေးမယ့်လူ ရောက်လာလျှင်ပေါ့။ ကယ်တင်ရှင်ပေါ့ဗျာ၊ နို့မှမဟုတ် 'ကျားစာ' လုပ်ကြပေါ့။ အင်းကယ်သူ လာလို့ ကြိုးဖြည်ပေးသူ ရှိလျှင်ဖြင့် ပြန်ကြတော့နော်။ သည်ကို ဘယ်တော့မှ ခြေဦးမလှည့်ကြနဲ့၊ စခန်းတဲလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။"

"အဲလို ပြောပြီး ပြန်သွားကြတယ်"

သို့ပြောလာသည့် စောသန်းဌေးကို ကြည့်ပြီး ဖထိမြင့်ဆွေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၏။ ပြီးနောက် သူတို့လည်း လူရိုင်းလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်ချေတော့၏။

"ဟင် . . . နို့ဖြင့် သည်တစ်စိုက်မယ် အဲဒီ လူရိုင်းတွေ နေကြတာ ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြည့်ရတာ အရိုင်းအစိုင်းတွေကွ"

သို့ ဖထိမြင့်ဆွေက ပြောသည်ကို စောသန်းဌေးက . .

"ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ သူတို့မှာ လောက်လေးခွ ရှိတာ သိပေမင့် မမြန်ပါဘူး။ သူတို့ကို ပြန်ပြီးပညာပေးရမယ်။ သူတို့က ဘာမို့လို့ ငါတို့က ကြောက်ပြီး ပြန်သွားရမှာတုံး၊ သည်တစ်ခါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

သို့ဆိုသလို စောသန်းဌေးက မကျေမနပ် ပြောလည်း ပြော စခန်းတဲနေရာသို့ လှည့်ပြန်သွားမည် ပြုသဖြင့် . . .

"စခန်းတဲ မရှိတော့ဘူးလေ"

လို့ ဖထိမြင့်ဆွေက သတိပေး ပြောလိုက်ချေတော့၏။

"ရှိရှိ မရှိရှိဗျာ၊ သွားမယ်၊ ပြန်ဆောက်မယ်။ အဲဒီမှာ စခန်းချမယ်။ သူတို့ ပြန်လာရဲလျှင်ဖြင့် သည်တစ်ခါ ငါ သူတို့ကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး"

သို့ပြောကာ ရှေ့ဆက်သွားလေ၏။

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်"

စောမြင့်နောင်က ပြောလာသည်တွင် စောသန်းဌေးက မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ချေ၏။

"ကြောက်တတ်လျှင်ဖြင့် နေခဲ့ချေ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်"

သို့ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ နို့ပေမင့် -

"ဟာ"

"ဟင်"

“အား”

“ဟာ”

“ပြေး ပြေး ပြေး ဖိုးခွား ပြေးလေကွာ”

စခန်းတဲ မရောက်မီမှာပင် တောင်ကြောရှည်ပေါ်မှ လူရိုင်းလေး တစ်စုကို လောက်လေးခွကိုင်ရင်း လှမ်းထွက်လာကြ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လေးသီးမိုး ကျွေးသည့်နှယ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အားလုံး အမြန်ထွက်ပြေးခဲ့ရချေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား နို့ဖြင့် မင်းတို့တွေ အဲဒီကနေ တစ်ခို တည်း ထွက်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က လူရိုင်းလေးများနှင့် ပတ် သက်၍ ပြောလာသည့် စောတင်ဌေးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက် ချေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

“နို့တောင်မှ သူတို့ ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တာကြောင့် အားလုံး ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရကြဘဲ ထွက်ခဲ့ကြတာ”

“နို့ဖြင့် စောစောက လှမ်းတွေ့လိုက်တဲ့ လူရိုင်းလေး နှစ်ယောက်က အဲဒီလူရိုင်းလေးတွေ အုပ်စုကပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူး အဖေရဲ့၊ ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်”

သို့ဆိုသလို စောတင်ဌေးက ပြောလေသဖြင့် စောသန်း ဌေး နှုတ်ဆိတ်သွားချေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ နို့ဆိုလျှင် ငါတို့ အဲဒီလူရိုင်းလေးနှစ်ယောက် ခြေရာခံ လိုက်သွားကြမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် မကောင်းဘူးလား” လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ဘာလုပ်မှာတုံး၊ သူတို့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဆရာလေးတို့ သွားချင်တဲ့ ငှက်ပျောတောကိုသာ သွားကြပါဗျာ၊ လူပျောက် ရှာချင်တာဆို”

သို့ဆိုသလို ဖမ်းရှိုးက ပြောလေသဖြင့် ..

“ဟ ငှက်ပျောတောက သူတို့ သွားတဲ့လမ်းဘက်မှာပဲ မဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က စောသန်းဌေးတို့ သားအဖကို ကြည့် တာ ပြောလိုက်ချေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

စောသန်းဌေးက မပြောချင် ပြောချင် ပြော၍လာတော့၏။

“နို့ကြောင့် မင်းတို့သားအဖ သည်ကနေ လှည့်ပြန်ချင် တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“အင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောက်နေကြတာတုံး”

“ဟ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဆရာလေးရ၊ သူတို့ လောက်လေးခွပစ် အင်မတန်တော်ကြတာ။ သူတို့ အနားကပ်ဖို့ မပြောနဲ့ သူတို့လက်က လွတ်အောင်ပြေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

စောသန်းဌေးက ခရီးစဉ် ဖျက်လိုဟန် သို့ ပြောလာချေ၏။
သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို
ထောင်ပြလိုက်ချေပြီး . . .

“ဒါ သေနတ်လေ သိတယ်လား။ သည်သေနတ်ထဲက
ကုသိုလ် သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်သွားဖို့ မပြောနဲ့ဦး။ ပြင်းထန်တဲ့
ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် သူတို့လန်ဖျပ်သွားနိုင်တယ်။ နို့မှ
မဟုတ် ထွက်ပြေးသွားနိုင်တယ်။ တစ်တောင့်ပဲ သုံးဖို့လိုတယ်”
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် . .

“လောက်လေးခွဆိုတော့ လူကို ဖူးယောင်အောင်
ဒဏ်ရာ ရစေတာရယ်၊ ခြေကျိုး လက်ကျိုး၊ ပေါင်ပေါက်စေတာ
ရယ်အပြင် သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာကို မယေးနိုင်ပါဘူး။ အင်
မတန် ကံဆိုးတဲ့သူဖြစ်မှ အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး သေသွားနိုင်တာပဲ
ရှိမှာပါ”

လို့လည်း ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီး
လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကိုလည်း ပုတ်ပြလိုက်၏။

“သည်ထဲမယ် ကျည်တောင့်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊
နှစ်ယောက်ပေါင်းဆိုတော့ ဘယ်လောက်ရှိနိုင်မလဲ သိလား”

“အကုန်လုံး သုံးစရာ မလိုဘူး၊ တစ်တောင့်ပဲ သုံးလိုက်ဦး
တော့ သူတို့တွေ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကြမှာပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလာပြန်လေ၏။ ၊

သို့ဆိုတော့ စောသန်းဌေးနှင့် စောတင်ဌေးသည် မျက်
လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ကာနေလေပြီး ခေါင်း
ဆတ်ပြလာချေတော့၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆက်သွားကြတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့
နဲ့တယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“ကျုပ်တို့သားအဖကိုတော့ အကာအကွယ် ပေးကြပါဗျာ”

“နို့ ဘာပြောစရာ လိုမှာတုံး”

သို့ဆိုလိုက်လေတော့မှ စောသန်းဌေးတို့ သားအဖ
အုတ်နှာရွှင်လန်းလာလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလာချေ၏။
ကျွန်တော်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်တော့၏။

ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်
ပြီး လက်မ ထောင်ပြလာချေတော့၏။

“ကဲ သွားကြမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က လူရှိုင်းလေးနှစ်ယောက်နောက် အလျင်
နီလိုဟန် ဖြစ်ချေမည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထို
နေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် အထမ်းသမား သားအဖသည်
ခမ်းရှိုးကို ထမ်းပိုး၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ငှက်ပျောတောသို့ သွားသည်ဆိုပေမင့် ကျွန်တော်တို့
သည် လူရှိုင်းလေးနှစ်ယောက်၏ ခြေရာကို ကြည့်လိုက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ခြေရာတို့သည် လမ်းမြောင်လေးအတွင်း သွားကြလေ
သည် မဟုတ်၊ သူတို့ ခြေဦးတည်ရာ သွားနေကြပုံရ၏။

ဆူးချုံတောကိုလည်း ဖြတ်သွားလိုဖြစ်၊ တောင်ကမူကိုလည်း တက်သွားလိုသွား။ ရေထဲလည်း ဆင်းလိုဆင်း၊ လမ်းရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဂရုပြုသွားကြလေခြင်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဆိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်များနှင့် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိစ္စမရှိပေငြား အထမ်းသမား သားအဖနှစ်ယောက်တွင်မူ ပြဿနာ ဖြစ်ချေ၏။

ဆူးချုံတောတိုးသွားသည်တွင် ခြေပလာ ဖြစ်ကြခြင်းကြောင့် ဆူးစူးခဲ့ကြ၏။ သည်တော့ ခရီးဖင့်ရချေ၏။

သည်ကြား အလေးအပင် မထားကြသဖြင့် စူးဝင်လျှင် ခြေဖဝါးအတွင်း နစ်၍ ဝင်သွားရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ဆူးစူးရုံတွင်မက ငုတ်ပင်စူးကြရပေ၏။

“သည်ခြေရာနောက် လိုက်မယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ သားအဖတော့ သည်နေရာကပဲ လှည့်ပြန်ချင်ပြီဗျာ”

ဆူးစူးရဖန် များလေသည်တွင် သို့နှယ် စောသန်းဌေးက ညည်းတွားပြောလာလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ငှက်ပျောတောပဲ သွားကြတာပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ဖမ်းရှိုးက...

“ခဏ... ခဏ ရပ်ဦး”

ဆိုလျက် ထမ်းပိုးလာသူ သားအဖကို ပြောလိုက်ချေပြီး ပုခက်တွင်းမှ ဆင်းလိုက်၏။

“ခရီးကြမ်းမယ် ထမ်းပိုးသွားရတာထက်စာလျှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားကြလျှင်ဖြင့် သက်သာတော့မပေါ့”

ဆိုလျက် ပြောလာလေ၏။

“အင်း အဲလိုလည်း မဆိုးပါဘူး”

သို့ သားဖြစ်သူ စောတင်ဌေးက ပြောလာလေ၏။

“ဟကောင်ရ... ဘာထူးမှာတဲ့၊ ရှေ့လျှောက် သည်လို ဆူးချုံတောထဲပဲ တိုးသွားနေရလျှင် ငါတို့ ခြေထောက်တွေ ဖြတ်ပစ်ရကိန်း ဆိုက်လိမ့်မယ်”

သားဖြစ်သူကို ဖခင်ဖြစ်သူ စောသန်းဌေးက သို့နှယ် ငေါက်ငမ်းပြောလိုက်၏။ ၎င်း၏ သဘောမှာ ရှေ့ဆက်သွားလိုဟန် မရှိချေပြီ ဖြစ်ပုံရ၏။

သို့ပေမည်လို့ စောတင်ဌေး မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လေပြီး...

“အိုး အံ့ပါးကလည်း ငါတို့ ချည်း လှည့်ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့”

သို့ပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် သဘောကျမိသေးတော့၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြန်လှည့်ကြတာပေါ့”

လင်မြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်လေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောသန်းဌေးတို့ သားအဖကို သနားစိတ်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ သို့ပေမည်လို့ စောသန်းဌေးသည်-

“ဆရာလေးတို့ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်သွားပါ၊ ကျုပ်တို့ ခရီးဆုံးတိုင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

လို့ စိတ်ပြောင်းပြောလာလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလင်းရယ် . . သည်ထိအောင် လိုက်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်လည်းမလှည့်ချင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ခြေတံတို့ လေးတွေနဲ့ ဘက်လောက်ဝေးဝေး သွားနိုင်မှာတုံး။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့တဲ့ ခရီးကလည်း နီးတာမှ မဟုတ်တော့တာချည်း”

သို့ဆိုသလို ဖမ်းရှိုးက ပြောလာလေ၏။

‘နို့ဖြင့်’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏ တောစီးဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်လေပြီး တင်ဌေးကို ပေးလိုက်ချေ၏။

ရှေ့ဆက်သွားကြမည့် သဘော ဖြစ်၏။

“ရပါတယ် ဆရာလေးပဲ စီးပါ။ ဝန်ပေါ့သွားပြီဆိုတော့ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး။”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆက်တောတိုးခဲ့ကြတော့ ၏။ ခရီးလမ်းကြမ်းခြင်းကြောင့် အထွေအထူးတော့ဖြင့် ဖမ်းရှိုးကို စောင့်၍ သွားစရာ မလိုပေ။ ချုံပုတ်နွယ်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်နေခြင်း ကြောင့် အလိုလို စောင့်နေသလို ဖြစ်တော့၏။

“သည်ကောင်တွေ ဘယ်လိုကောင်တွေလည်း မသိဘူး။ လမ်းတွေက မသွားဘူး ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်”

သို့ ကျွန်တော်က ညည်းလိုက်မိ၏။

“သူတို့ သားကောင်တစ်ကောင်ကို အမိလိုက်ကြလို့ ဖြစ်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကိုလည်း ဖြစ်သလိုခုတ် ဖယ်ရှားသွား

ခြင်းပင် အလျင်းမရှိပါချေ။ ဘယ်လိုများ တိုးဝှေ့သွားကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ကမူ အတားအဆီးတို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း သွားကြ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချုံပုတ်နွယ် ဆူးချုံတစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်မိသည်တွင် . . .

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

“အလိုလေးဗျာ”

အံ့ဖွယ်ကောင်းပေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြော တစ်ခုပေါ် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကြောအောက် တွင် ကွင်းမြေပြန့် ဖြစ်ချေ၏။

“ဟ တကယ်တော့ သည်ကောင်တွေ လူလည်ပဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကနေ လိုက်လာကြမှာသိလို့၊ ခြေရာ ဖျောက် လိုလို့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားလာခဲ့ကြတာဗျ။ ဟိုအောက် မှာတွေ့လား၊ အဲဒီ စိမ်းစိမ်းအုပ်စုက ငှက်ပျောတောလေ”

ဖမ်းရှိုးက သို့နွယ် တောင်ကြောပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

ဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေသည့် တောင်ကြော အောက် လှမ်းလှမ်းတွင် ငှက်ပျောတော ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောစွယ်တစ်ခုမှ ဆင်းသွား ချည်ဆိုလျှင် ထိုငှက်ပျောတောကို ရောက်သွားနိုင်ပေ၏။

“ဟ...ဟိုဘက်မှာကြည့်စမ်း၊ တဲအိမ်တွေ မဟုတ်လား”
 လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ငှက်ပျောတော အလွန်
 လေးနေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ တဲများ ဖြစ်သည်။ တဲစုလေး ဖြစ်
 ချိမ့်မည်။
 “သူတို့တွေ အဲဒီမယ်နေတာ ဖြစ်မယ်”
 ကျွန်တော်က သုံးသပ်လိုက်၏။
 “သည်မလဲ ကြည့်ဦး၊ သူတို့ သည်ကြောစွယ်ကနေ ဆင်း
 သွားတာ”
 စောသန်းဌေးကလည်း ခေသူ မဟုတ်၊ တောင်ကြော
 စွယ်ထိပ်နေရာလေးတစ်ခုကို ညွှန်ပြပြောလေ၏။
 ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်၏။ စောသန်းဌေး ပြောသလို
 ပင် လူရှိလေးတို့ ခြေရာကို တွေ့လိုက်ပေ၏။
 သို့ခြေရာနှင့်အတူ မြွေတစ်ကောင်၏ အရေခွံကိုလည်း
 တွေ့လိုက်ရ၏။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်၏။
 တောကြီးမြွေဟောက်၏ အရေခွံ ဖြစ်၏။
 “သူတို့ တောကြီးမြွေဟောက်ကို ရလို့ အရေဆုတ်ပြီး
 ယူသွားကြတာ”
 သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မြွေအရေခွံကို ကြည့်ပြီးပြောလေ၏။
 “အင်း ကျွန်တော်တို့ ထင်သလို သူတို့နောက် ကျွန်တော်
 တို့ လိုက်မှန်းသိလို့ သည်လမ်းက သွားကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ
 တဲမင်သက်သက် ချုံတောတိုးကြတယ်ဆိုတာ မြွေကောင်နဲ့

အခြားအကောင်တွေကို ရှာချင်လို့ ဖြစ်မယ်”
 သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ဆက်ပြောပြန်၏။
 “ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလိုက်သွားကြမယ်”
 ဖမ်းရှိုးက ပြောလေ၏။
 “ခဏနားချဦးမယ်”
 “ဘာလို့တုံး၊ ကိုလင်း”
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။
 “သူတို့ နေတဲ့နေရာ သိပြီပဲ၊ သည်တော့ နားနေပြီးမှ
 သွားတာပေါ့၊ သူတို့ခြေထောက်တွေကိုလည်း ဆေးထည့်ပေး
 ချင်လို့”
 လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည်
 တောင်ကြောလေးထိပ်တွင် နားနေလိုက်ကြ၏။
 လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းလေးကိုဖွင့်ကာ ဖမ်းရှိုးကို
 လှမ်းပေးလိုက်ပြီး စောသန်းဌေးဘက် လှည့်ကာ ...
 “ကဲ လာကြချေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သားအဖ ခြေထောက်ကို
 ဆေးထည့်ပေးမယ်”
 ပြောလိုက်ချေ၏။
 လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ထံပါသည့် ဂွမ်းစ၊ ပတ်တီးစဖြင့်
 ‘တင်ချာ’ ပုလင်းကို ထုတ်လိုက်၏။
 ခြေထောက်ကွဲရှ၊ စူးဝင်အနာတို့ကို သန့်ရှင်းစွာ သုတ်
 လိုက်ပြီး ‘တင်ချာ’ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်၏။
 “သည်အတိုင်းကြီးထက်စာလျှင် တော်သေးတာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီတစ်ပြား ကုန်သည် ထိအောင် သောက်လိုက်ကြပြီး တောင်ကြောစွယ်မှ ဆင်းသွား လိုက်ကြတော့၏။

တောင်ကြောစွယ်အဆုံး မြေပြန့်တွင်မတော့ တစ်ရာသီ ခံအပင်ငယ်များနှင့် နန္ဒင်းပင်လို အပင်မျိုးလည်း ရှိချေ၏။ မြေပြင် ဆိုပေမင့် ဖုန်းဆိုးမြေလို ဖြစ်ချေ၏။ ယင်းအပင်တို့အပြင် -

ချုံပုတ်ပင်ငယ်တို့ ရှိ၏။ ဆူးရိုင်းပင်တို့ ရှိ၏။ ထိကရုန်း ကဲ့သို့ မြေရှုပ်ပေါက်သော အပင်တို့ ရှိ၏။ သစ်ပင်ကြီးတို့တော့ ဖြင့် မရှိပါချေ။

ထိုမြေပြန့်နေရာအစပ်တွင် ထူပိန်းနေသော ငှက်ပျော တော ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ငှက်ပျောတောသို့ သွား လိုက်ကြ၏။

ငှက်ပျောတောအစပ် ရောက်သည်တွင် -

“အ’ ‘အ’ ‘အား”

လူတစ်ယောက်၏ ကြောက်လန့်တကြားအသံကို ကြား လိုက်ကြရ၏။

သို့ကြောင့် (၅) ယောက်သား၊ နီးစပ်ရာ ငှက်ပျောပင်တို့ နောက် ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်လိုက်ကြ၏။

“ငှက်ပျောတောထဲမယ် လူရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက် မက ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာကျည်းလို့ အော်

ဟစ်လိုက်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။ နို့ ဘာလဲဆိုတော့ သူ့ကို တစ်ဦး တစ်ယောက်က ရိုက်နှက်လို့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံမျိုးပဲ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဘယ်နားမယ် ဖြစ်မလဲ”

“အင်း... အတော်အတန်တော့ အထဲပင်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ နို့ဆိုတော့ ခုလို ကျွန်တော်တို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်သွားလို့ မဖြစ် ဘူး။ ချောင်းမြောင်းပြီး သွားရလိမ့်မယ်။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည့်သဘောကို သိလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာမျှ နားစွင့်နေလိုက်ကြပြီးနောက် လင်းမြင့် လှိုင် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ငှက်ပျောတောအတွင်း ဝင်လိုက်ကြတော့၏။

ငှက်ပျောတောမှာ ထင်ထားသည်ထက်ပို၍ အပင်တို့ စိပ်သည်။ ကျယ်ပြန့်သည်ကို အထဲဝင်ကာမှ သိလိုက်တော့၏။

“ဒါသဘာဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှေ့မှ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ကိုလင်း ဆိုတဲ့သဘောက လူတွေ စိုက်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သည်ငှက်ပျောတောအစပ်နားမှာရှိတဲ့ လူနေတဲ့စုက လူတွေ စိုက်ထားတာလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟ... နေဦးဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သွားနေသော ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့် လိုက်ချေပြီး နောက်မှကပ်လိုက်လာသည့် ကျွန်တော်တို့ကို လက် ပြဟန့်တားလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရပ်တံ့လိုက်ကာ ရှေ့သို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။ ဘုရားရေ . . . ငှက်ပျောတော အတွင်း ဝံ့နက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေပါကလား။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်တွင် ငှက်ပျောပင်မှ ငှက်ပျောဖူးတို့ ကို ဖဲ့ဆွဲ စားနေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆိုပါလျှင် ကျောပေး အနေအထား ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်က လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက် ကာ ဝံ့ကောင်၏ လက်ပြင်ရှိရာသို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်သည်တွင်-

“ကိုပိုက် မပစ်နဲ့ဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဟန့်တားလေ၏။

“ဘာလို့လဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် သားကောင် လိုတယ် လေ။ ဘာမှ မစားကြရသေးဘူးလေ”

“ငှက်ပျောသီးတွေ ရှိတယ်၊ ဘာလို့ မပစ်ခိုင်းတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ခုလာတာ လူခိုင်းလေးနှစ်ယောက်ကို ခြေရာ ခံလိုက်ခဲ့ကြတာလေ၊ သည်တော့ သေနတ်သံကြောင့် ကျွန်တော် တို့ အစီအစဉ် ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ တဲစုကလည်း သေနတ်သံ ကြားသွားလျှင် မကောင်းဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“နို့ဖြင့် ဝံ့ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှေ့မှာ လမ်း ပိတ်နေပြီလေ”

“ခဏစောင့်နေကြတာပေါ့၊ သည်ကောင် ငှက်ပျောဖူး တွေ တစ်ဝကြီး စားပြီးလျှင် အဲဒီနေရာက ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပုန်းကွယ်ထိုင်နေလိုက်ကြ၏။ ဝံ့ကောင်ကိုလည်း လှမ်းကြည့်နေ ကြချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ဝံ့ကောင်သည် ငှက်ပျောဖူး တို့ကို စိတ်ကြိုက် ခူးဆွတ်စားပြီးနောက် . . .

“ဂါး . . . ကရား . . . ဂူး . . . ဂါး”

သို့ အော်ဟစ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားချေတော့၏။

“တော်ဝါသေးရဲ့”

ဝံ့ကောင်ကို ထွက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။ လမ်းသွားရင်း ငှက်ပျောမှည့် မှားတွေလျှင် ခူးဆွတ်စားလိုက်ကြ၏။ သွားလာနေခြင်းကိုတော့မူ ခရပ်ပါချေ။

“သည်ငှက်ပျောတောလေး အတော်ကျယ်သားကလား”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျော တောအတွင်းမှ မထွက်နိုင် ဖြစ်ချေ၏။ အတော်ကျယ်သည့် ငှက်ပျောတောပင်။

သို့ပေမည် ကြာလာတော့ ကျွန်တော်သည် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိသဖြင့် ငှက်ပျောပင်တို့ကို အသေအချာ ကြည့်မိလိုက်သည် တွင် . . .

“ဟာ ကိုလင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျောတောထဲမယ် လည်နေတာဗျ၊ ငှက်ပျောတောက ကျယ်လွန်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အမှတ်တမဲ့ နေမိခြင်းကြောင့် သို့ ကျွန်တော် သတိပေးလာလေမှ အသိဝင်သွားတော့သဖြင့် . . .

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့် အပြစ်ဗျာ၊ သည်ငှက်ပျောတောက သဘာဝအနေအထား မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ကတည်းက သတိထားလိုက်ဖို့လိုတာ၊ ခု ကိုပိုက်ပြောမှ သတိထားမိတော့တယ်။ ရှေ့က ငှက်ပျောပင်က ဟိုဝဲကောင် နူးဆွတ်စားသွားတဲ့ ငှက်ပျောပင် မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“နို့ဆိုလျှင် သေချာပြီဗျာ”

“ဘာသေချာတာတုံး ကိုလင်းရဲ့”

ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျောတော ဝက်ပါထဲ ရောက်နေကြတာလေ”

“ဗျာ”

“သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

ကျွန်တော်က အကြံဉာဏ် တောင်းလိုက်၏။

“သည်အတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင် ရွာလည်သွားလိမ့် မယ်။ ခဏတဖြုတ် နားနေလိုက်ကြပြီး စိတ်ကို ရှင်းအောင်ထားလိုက်ပြီးမှ အမှတ်အသားလုပ် ပြန်သွားကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဝဲကောင် နူးဆွတ်စားသွားသည့် ငှက်ပျောပင်အောက်တွင် ထိုင်နားနေလိုက်ကြ၏။

ဝိစကီပုလင်းပြားလေး တစ်ပြား ထုတ်လာပြန်၏။

“ အမြည်းတော့ တွေ့ပြီ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နေရာမှ ထသွားလိုက်၏။ ဘယ်ကို သွားတာပါလိမ့်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် မြေပြင်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်၏။ ဘာကို ကောက်ယူလိုက်သည်တော့ဖြင့် မသိပါချေ။ သို့ပေမင်္ဂ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို သူယူလာသည့်အရာကို မြှောက်ပြကာမှ သိလိုက်တော့၏။

တစ်ထွာလောက်ရှိသည့် ကင်းခြေများ တစ်ကောင် ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် စောသန်းဌေးထံမှ မီးခြစ်ကို တောင်းလိုက်ကာ အမှိုက်ခြောက်ကို ကောက်ယူစုစု၍ မီးရှို့လိုက်၏။

မီးတောက်လေး ဖြစ်လာ၏။ ထိုမီးတောက်အတွင်း ကင်းခြေများကို သတ်၍ ထည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် နီရဲလာ၏။

ကင်းခြေများကို မီးကင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လိုအပ်သည့် အနေအထား ရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မီးတောက်တွင်းမှ ကင်းခြေများကို ကော်ထုတ်လိုက်၏။

အခွံတို့ကို ခွာလိုက်သည်တွင် မွှေးယုံသော ရနံ့ထွက်လာချေ၏။

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါကလား”

စောသန်းဌေးက လင်းမြင့်လှိုင်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး

တအံ့တဩကြီးဖြင့် ပြောလာလေ၏။

တစ်ထွာလောက်အကောင်သာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်ကို အနည်းငယ်မျှသာဖြင့် အာသာပြေ အသားစားလိုက်ကြရသည် ပြောရချိန်မည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီတစ်ပြား ကုန်သည်တွင်...

“ကဲ ကိုလင်း အချိန်ရှိတုန်း သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ”

“မဖြည်းနဲ့လေ၊ သည်အခက်အခဲထဲက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမှာလေ၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ငှက်ပျောတောထဲ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောတောဝင်ပါ ထွက်ပေါက်တွေပြီဗျ”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရ၏။ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားရပြန်တာပါလိမ့်၊ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဝိစကီ သောက်နေလေပြီး...

“ကိုပိုက် သိပ်အံ့ဩသွားလား”

“ကိုပိုက်တင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်အံ့ဩမိတယ်”

ဖမ်းရှိုးကလည်း ပြောလေ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သည် ဝံကောင်ခြေရာနောက်လိုက်လျှင်၊ ဝက်ပါတောက လွတ်ပြီပေါ့”

“အလိုလေးဗျာ တယ်ဟုတ်ပါကလား”

“သည်ကောင်က ငှက်ပျောတောထဲ လာနေကျဗျ၊ သူတို့နေတာ တောထဲတောင်ထဲလေ၊ သူ့ခြေရာနောက်လိုက်လျှင် အနောက်ဘက် တောအုပ်ထဲ ရောက်မှာလေ။ ကိုပိုက် သတိထားမိလို့ပါ။ တောင်ကြောပေါ်က လှမ်းကြည့်တုန်းက ငှက်ပျောတောအလွန်မှာ တဲစုလေးတွေ တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒီတဲစုက သစ်ပင် သစ်တောတွေကြားမှာ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ သည်ကောင် ငှက်ပျောတောကထွက်ပြီး သစ်တောအုပ်ထဲ ပြန်သွားမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သည်ကသွားလျှင် သစ်တောအုပ်ထဲက တဲစုကို သွားဖို့ဆိုတာ ဘာခက်တော့မှာတုံး”

“အလိုလေးဗျာ .. ဟုတ်ပါရဲ့”

အင်မတန် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု ကောင်းလွန်းသော လင်းမြင့်လှိုင်ပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံကောင်ခြေရာအတိုင်း လိုက်ခဲ့လေသည်တွင် ငှက်ပျောတောမှ ထွက်နိုင်ကြချေတော့၏။

ကံအားလျော်စွာပင် တဲစုလေးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ကြရတော့၏။

ထိုတဲစုလေးကို သစ်ပင်တို့ ဝိုင်းပတ်ကာ စီးနေပါကော
လား။

“ကျွန်တော်တို့တွေ မှောင်စပျို့မှ သွားကြလျှင် မကောင်း
ပေဘူးလား”

သို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်
လှိုင်က ခေါင်းကို ခါးယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ခုပဲ သွားကြမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော်
တို့က တမင်ခြေရာခံလိုက်တဲ့သဘော မဖြစ်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်
မယ်ဗျ၊ အမဲလည်ထွက်ခဲ့ရင်း လမ်းမှားလာတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် သဘောကို
သိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်ဗျ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ထိုတဲစုနေရာကို လှမ်းက
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ် ကျွန်တော်တို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့တဲ့
လူရိုင်းလေးနှစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၊ ဖမ်းရှိုး၊ အထမ်းသားအဖနှစ်ယောက်သည်
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျာ၊ နို့ပေမင်းလို့ သင်္ဃာန်ကွဲကွဲပြားပြား
တွေ့လိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရပ်ပုတာကိုမြင်လိုက်ရတာ
ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ အခြားလူလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောလေ၏။

သို့လည်း ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရ၏။ အခြား
နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရပ်ပုပုတွေကို တွေ့
ဆုံသာ ပြောရခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောထားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်
ဆိုတွေ လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာပဲ၊ ကဲ ပီပြင်ပါစေနော်”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်
သွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတဲစုလေးသို့ တန်းတန်း
ဆက်မတ် သွားလိုက်ကြ၏။

တဲစုကိုမြင်၍ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်
တော့ မဟုတ်ပါချေ၊ သာမန်တဲစုလေးတွေ့၍ ဝမ်းသာအားရ
ခံချီးဖြင့် သွားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲစုလေးသို့ ဝိုင်းပတ်ထား
သည့် သစ်ပင်တောအုပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြချေ၏။

ထို သစ်ပင်တောအုပ်တွင်း ရောက်သွားသည်တွင် တဲစု
လေးကို မြင်ရခြင်း မရှိပါချေ။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှားလာပြီ ထင်တယ်”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလေ၏။

“မမှားဘူး၊ သစ်ပင်တွေ၊ ချုံပုတ်ပင်တွေ၊ ကွယ်နေလို့
မြင်ရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုသွားတဲ့ လမ်းအတိုင်း သွားကြမယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် တဲစုကို ရောက်မှာ သေချာတယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေ၏။

သို့ပေမည်လို ကျွန်တော်တို့ တဲစုလေးကိုမှန်း၍ အတော် သွားရပေးမည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲစုကို အချိန် မလင့်မီ ရောက်လိုသဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ ကျွန်တော်တို့ တဲစုနားကို ရောက်လိုသဖြင့် အမှတ် တမဲ့ သွားခဲ့ကြလေခြင်းကြောင့် ...

“ဝုန်း” “ဝုန်း”

“ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း”

“ဟာ ဟာ သစ်ပင်တွေ လဲပြိုလာပြီဟေ့၊ သတိထား ကြချေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှနေ သွားနေခြင်းကြောင့် နောက် ဘက်သို့ သတိပေးလာချေ၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ သစ်ပင်များ လဲပြိုကျလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ နံဘေးမှလည်းကောင်း ဖြစ်ချေ၏။

မိမိကိုယ်မိမိ သစ်ပင် မပိစေရန် ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြရ ၏။ လေမတိုက် ဘာမတိုက် ဘာလို့ သစ်ပင်များ လဲပြိုကျလာတာ ပါလိမ့်။ သစ်ပင်တို့သည် သစ်ခြောက်ပင်များ မဟုတ်ကြချေ။ သစ်မြစ်များ မခိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အံ့သြမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဘာ ကြောင့်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့အား လုပ်ကြံသည်ဟု ထင်မိ၏။ အဓိက ဖမ်းရှိုးအတွက် ပူရခြင်း ဖြစ်၏။ ဖမ်းရှိုးသည် ပုခက်ဖြင့် ထမ်းပိုးခံ၍ လိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သူ့စိတ် သူ့ကိုယ် မဖြစ်

နိုင်ချေ။ သို့ပေမည်လို စောသန်းဌေးတို့သားအဖသည် လုပ်သား ကောင်များဟု ပြောရချိန်မည်။ ဖမ်းရှိုးကို သယ်ပိုးလာကြတာ သို့ပေမည် သစ်ပင်များ လဲပြိုရာတွင် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်သွားကြ ခြင်းတော့ မရှိချေ။ သူတို့ တာဝန်ယူ ထမ်းပိုးလာရသည့် ဖမ်းရှိုးကို အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြချေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စောသန်းဌေးတို့သားအဖသည် ချီးကျူးဖွယ် ငြိမ်၏။

ဖမ်းရှိုးသည်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အားမကိုးနိုင်ပေမည် ကြောက်ရွံ့နေခြင်းတော့ဖြင့် လုံးဝမရှိပါချေ။

“ဒါ မသင်္ကာစရာပေပဲဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး သစ်ပင်လဲများကို သွားကြည့် လေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဘုရားရေ၊ အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းတော့၏။ သစ်ပင်များ အမြစ်မှ ပြိုလဲကျခြင်း မဟုတ်၊ အောက်မှ လွှဲမြင့်တိုက်ကာ၊ ကြိုး နားဖြင့်သိုင်းဆွဲချခံရခြင်းကြောင့် လဲပြိုလာခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်တွက် ကျွန်တော်တို့ လာမှ သို့ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“တကယ်တော့ သူတို့ တမင်ထောင်ချောက် ဆင်ထား ဘာဗျ”

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လာမှာ သိလို့လား”
သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာတော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့၊ ထောင့်စေ့အောင် လုပ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် တစ်ယောက် ယောက် ပယောဂပဲဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ရှင်းပြလေသည်။

“ကျွန်တော် မရှင်းဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က တကယ်လည်း မရှင်း၍ သို့မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“ဒါ သူတို့တွေ၊ သူတို့ တဲစုကို လူစိမ်းတွေ ရောက်လာမှာ စိုးလို့ ခုလို ထောင်ချောက်တွေ လုပ်ထားတာ ဖြစ်မပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ရှင်းပြပြန်လေ၏။

“အဲလို ဖြစ်နိုင်ပါမလား သူတို့ဆီ ရောက်လာတဲ့သူတွေ လူဆိုးလူကောင်း ဘယ်လိုခွဲခြား ကြိုတင်လို့ သိနိုင်မှာတုံး”

“နို့တော့ မသိဘူးဗျာ၊ ခုဟာကတော့ ရှင်းနေတာ ဝဲ သူတို့တဲစုကို ရောက်မလာအောင် ဟန့်တားလိုက်တဲ့သဘောပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူပြောတာ ဟုတ်တယ်”

အလိုလေးဗျာ၊ သို့အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် လဲကျ နေသော သစ်ပင်ကိုင်ထက်ပေါ်သို့ အကွယ်နောက်မှ တက်လာ ပြောလေ၏။

“ဘုရားရေ . . အသက်ကြီးကြီး လူရိုင်းတစ်ယောက်ပဲ ကလား”

ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာနီးကပ်သဖြင့် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့် နေသလို သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေပြီ-

“မင်းတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာတုံး”

ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ တောလည်ရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှား ရောက်လာကြတာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ ဟိုနှစ်ယောက် တ သည်တောမှာ ဝါးခုတ်နေကျ လူနှစ်ယောက်ပဲ၊ သည်တော သည်တောင်မှာ လမ်းမှားစရာ ဘာရှိတုံး၊ အဲ . . . ပြောရဦးမယ်၊ မင်းတို့ ငှက်ပျောတောက ထွက်လာနိုင်တယ် ဆိုကတည်းက လျှော့တွက်လို့ မရဘူး ဆိုတာတော့ သိလိုက်တယ်၊ သည်တော့ ခွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောကြစို့”

အလိုလေးဗျာ၊ ထိုလူ တော်လှချည်လား။

ကျွန်တော်တို့ကို အရိပ်အကဲကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ် နိုင်သူပါကလား၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ ချိန်တွင် . . .

“သည်မယ် ခင်ဗျားတို့ မယုံနိုင်လည်းနေ၊ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာတာ၊ ငှက်ပျောတောအစပ် တဲစု တွေ သိုက်တော့ တစ်ည တည်းခိုခွင့်ရဖို့ လာခဲ့ကြတာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ချေ၏။

သည်တွင် ထိုလူရိုင်းကြီးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့် နေပြီး . . .

“အင်း . . မင်းက သည်လူအုပ်စုမယ် အထက်ဆုံး၊ အပါး နှစ်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး မင်းပြောတာကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်အားမြှောက်ပင့်ရာ ရောက်သွားပြီ
ထင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောကာ သူဝသီအတိုင်း သွားတက်
ကလေးပေါ်ရုံ ပြုံး၍ပြလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုလူစားလို့ တွက်လိုက်
တာတုံး၊ ဉာဏ်ရည်မမီဘူး ထင်လို့လား၊ မင်း ဘာကို ဆိုလိုတယ်
ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ အေး.. ဒါတွေထားတော့၊ ငါ ဘယ်သူ့ကို
ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ အဲလိုလူစားကိုလည်း ငါ မုန်းတယ်၊ မုန်းတီးတဲ့
လူစရိုက်တွေ ငါ့မှာ မင်း တွေ့နေလို့လား၊ နို့မှမဟုတ်ရင် မြင်
လိုက်တာလား၊ နို့ဆို မင်း မှားပြီ .. သည်မှာကြည့် ”

“ဖြောက်”

သို့ဆိုလျက် ထိုလူရိုင်းကြီးသည် လက်ဖျောက်တစ်ချက်
တီးလိုက်ချေ၏။

“အလိုလေးဗျာ”

ထိုလူကြီး လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးပြီးသည်နှင့် သစ်ထင်
လဲတို့ကြားမှ လူရိုင်းများ ထွက်လာချေတော့၏။ ဘုရားခေ
များပြားသည့် လူရိုင်းလေးများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ
အံ့သြသွားရချေ၏။

သူတို့လက်ထဲတွင် ဝါးခုတ်စားမများအပြင် လောဏ်
လေးခွများ ရှိကြချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စောသန်းဌေးတို့ပြောသော
“လူရိုင်းလေးများဟု အတတ်တွက်မိလိုက်နိုင်တော့၏။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွား၏။ သူတို့
ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုသဘောထားကြလေသည် မသိ။

ဖမ်းရှိုးကို ကြည့်လိုက်၏။

ဖမ်းရှိုးသည် သူ့အား ထမ်းပိုးလာသည့် ပုခက်တွင်းမှ
ဆင်းလိုက်၏။ စောသန်းဌေးတို့ သားအဖမှာ လွန်မင်းစွာ
ကြောက်လန့်နေပုံရ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်
နို့မှ ပြုံးလိုက်ချေပြီး ..

“ခင်ဗျားတို့တွေ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အမြင်စောင်း
နေကြတာ နေမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ် လမ်းမှားရောက်လာ
ကြတာပါ၊ အခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို
ဒုက္ခပေးချင်မှဖြင့်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်ထဲက သေနတ်
တို မိုးပေါ်ထောင်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဒိန်း”

သို့ဆိုတော့ လူရိုင်းလေးများ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်
သွားကြချေ၏။

အလိုလေးဗျာ၊ လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ
ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်သည်ပင် နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

သို့ဆိုတော့ လူရိုင်းလေးများ ဒေါသထွက်၍ ဝိုင်းဝန်း
တွယ်ကြပါလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မသိ၊ သူတို့ လက်ထဲတွင်
ဓားများ ရှိကြ၏။ လောက်လေးခွများ ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်

အမြင်တွင်ပင် အယောက် ငါးဆယ်လောက် ရှိနိုင်၏။ မမြင်နိုင်သူတွေ နောက်ကွယ်တွင် အတော်များများ ရှိနိုင်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့က ငါးယောက်တည်းရယ်။ ပြီးတော့ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်လည်း ပစ်၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်၊ လက်တွင်းရှိ သေနတ်သည် ခြိမ်းခြောက်ရန် သက်သက်သာ ရှိချိန်မည်။

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားသော လူရိုင်းလေးများ နောက်တွန့်သွားကြ၏။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုများ ဖြစ်သွားကြ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် လက်ထဲရှိ သေနတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူတို့ကို သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတတ်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြနေလေပြီ-

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသံအပြင် သည်မယ် ကြည့်ဦး”

ဆိုလျက် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်သို့ လှမ်းချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ခွန်း”

“ဘုတ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဘုရားရှေ့ သစ်ပင်ပေါ်မှ မဲမဲအရာတစ်ခု ပြတ်ကျလာ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် အရဲကိုးလှချည်လားဟု ယင်မိ၏။

သစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ကို ပစ်ချလိုက်ခြင်းများသာ၊ သို့ ထင်လိုက်မိသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ခဲ့တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် အပြုံးမပျက်ပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းပတ်ထားသော လူရိုင်းလေးများက ဆိုသစ်ပင်မှ ပြတ်ကျလာသည့် အရာဆီကို (ကျွန်တော့်အထင်သူဖြစ်ချေ၏) ပြေးသွားကြတော့၏။

သို့ပြေးသွားသည့် ဆိုရာတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသည့် အဘိုးကြီးလည်း ပါချေ၏။ သူက ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“သည်လို အသက်တစ်ချောင်းကိုမှ မသတ်ပြလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတစ်ခုကို သွားလို့ရမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ဘာလို့အကြမ်းဖက်နည်းကို သုံးရတာပါလိမ့်။

“ကိုပိုက် . . ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတစ်ခုဆီကို သွားခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ”

သို့ဆိုလျက်၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပင်လဲကို ကျော်ခွ၍ ထွက်သွားချေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် လူရိုင်းလေးများ ဝိုင်းအုံနေသည့် သစ်ပင်အောက်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် သွားခြင်းဖြစ်၏။

လူရိုင်းလေးများသည် ကျွန်တော်တို့ သူတို့ထံ လာနေသည်ကို သိသဖြင့် မျက်လုံးအပြူးသားတို့ဖြင့် ကြည့်ရင်း လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။

သို့ပေမည်လို့ သူတို့မျက်စိတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်များအပေါ်သာ အာရုံစူးစိုက်မှု ရှိကြလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလူအုပ်စုတွင်း တိုးဝင်သွား၏။ ဘုရားရေ၊ သူတို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို အန္တရာယ်ပေးမည့် အဆိုးအယောင်ပင် မရှိပါကလား။ စကနဦးပိုင်းက ရန်ပြုလိုသည့် အပြုအမူမျိုး သူတို့မျက်နှာတို့တွင် တွေ့ရသည် ဆိုသော်လည်း ယခုမူ လွန်စွာပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်ကို မြင်နေရချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်သို့ လိုက်မသွားပါချေ။ သို့ပေမည် ကျွန်တော်တို့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို အသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင်လိုက်ကာ ရှေ့သို့ ထိုးချိန်လိုက်တော့၏။

သည်တွင် လူရိုင်းလေးတို့ မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများထွက်လာသည့်တိုင် ကြောက်လန့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ရှိစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထိုလူရိုင်းအုပ်စုကြားမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့ပခုံးထက်တွင် မှောက်ခုံကြီး ပါလာ၏။

လူတစ်ယောက်များလေလား။ မျက်စိမျက်နှာပျက်၊ ပူပန်မှုဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်နေမိလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ မျောက်ကောင် ဖြစ်နေ၏။ ရင်ပွင့်ကာ သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်၏။

မျောက်မှန်း သိလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားရတော့၏။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”
လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ ခေါင်းဆောင်အဘိုးအို လိုက်လာခဲ့၏။

“ကဲ ကိုပိုက် တဲစုကို သွားကြမယ်”
ကျွန်တော်နားရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာချေ၏။ ပြီးတော့ . . .

“သေနတ်ကြီးကို ချိန်မထားပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ စလွယ်သိုင်းလာခဲ့လို့ ရပါပြီ”

သို့ ပြောလာချေတော့၏။

အင်း . . လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် လူရိုင်းလေးများ ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ်ပေးမည့်ပုံ အလျဉ်းမရှိပါချေ။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသလို သေနတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားလေတော့၏။

ဘုရားရေ . . လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေလေ၏။ ခေါင်းဆောင်အဘိုးအိုလူရိုင်းသည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ ကပ်ပါသွားချေ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်၊

အထမ်းသမားသားအဖသည် ဖမ်းနှိုးကို ထမ်းပိုး၍ ကျွန်တော်တွေ
မှ သွားနေကြ၏။ သူတို့ကို နောက်ဆုံးထား၍ သွားစေခြင်းကို
စိတ်မချ၍ ဖြစ်၏။ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်တွင်
လူရိုင်းလေးများ မြောက်များစွာသည် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်တွင်း ဝင်လိုက်
သည်နှင့် လူနေတဲစုကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ဘုရားရေ တိုင်မရှိသော မြေစိုက်တဲများ ဖြစ်ကြ၏။
တဲဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်တဲမျိုးတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။

ပုတ်ပုံသဏ္ဌာန် ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ဖြစ်၏။ ဝါးများဖြင့် ယက်
လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမိုးအကာချွန်းချွန်း . . အင်ဖက်နှင့်
ငှက်ပျောရွက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သေသေသပ်သပ်
တော့ရှိ၏။ အဝင်အဝ အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိချေ၏။

သို့တဲမျိုးက လေးငါးဆယ်လုံး ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်တို့
သည် ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်တဲစုကို ကျော်လိုက်သည်တွင်
ဝါးသစ်သားဖြင့် အကျအန ဆောက်ထားသည့် တဲကြီး တစ်လုံးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုတဲကား သီးသန့်ဖြစ်ချေ၏။ သို့ပေမင့် ပုတ်ပုံသဏ္ဌာန်
တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပြကျေးရွာများတွင်
ဆောက်လုပ်တတ်သည့် ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း အမြင့် ဆောက်ထား
ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအိမ်ကား တဲစုကဲ့သို့မဟုတ်၊ ဝါးကပ်ထရံများရက်၍

တာထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမိုးကိုတော့မူ ဝါးများဖြင့် မှောက်လှန်
ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အချွန်အတက်အမိုးတော့ မဟုတ်၊ မြို့ပြ
အိမ်တို့တွင် မိုးထားသကဲ့သို့ ခပ်ပြန်ပြန် မိုးထားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။
ကျွန်တော် အိမ်အမိုးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ အခေါင်း
ပေါက်ပါ ကြသောင်းဝါးကို ထက်ခြမ်းခွဲထား၏။ နှစ်ခြမ်းကို ပက်
လက်လှန်ထားပြီး အဖျားနှစ်ခုကို ကျန်ဝါး ထက်ခြမ်းကွဲ တစ်ခုနှင့်
အုပ်ထားလေ၏။ သို့နည်းဖြင့် အိမ်မိုးထားခြင်း ဖြစ်၏။ အဝင်အဝ
တံခါးပေါက်တွင်မတော့ ကျားကောင်၏ သားရေဖြင့် အကာ
အကွယ်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားချေ၏။

ဘုရားရေ . . သည်လူရိုင်းတွေ မခေပါကလား၊ တော
ဘုရင်ကိုပင် သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည့်သဘော။

လင်းမြင့်လှိုင်ကဆို ကျားသားရေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်
တို့ လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလေ၏။

“သူတို့ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဗျ”

သို့လည်း ပြောလာချေ၏။

“အထဲဝင်ကြပါ”

ခေါင်းဆောင်လူရိုင်းကြီးက သို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလာချေ၏။
ပြီး နောက်ဘက်မှ ကပ်ပါလာသည့် လူရိုင်းများကို . .

“မင်းတို့တွေ တော်ပြီး ကိုယ့်တဲကိုယ် ပြန်ကြတော့၊
အရေးအကြောင်းရှိမှ ခေါ်လိုက်မယ်”

သို့လည်း လှမ်းအော်ပြောလေသည်တွင် လူရိုင်းလေး
များ လှည့်ပြန်သွားကြ၏။ နောက်ကိုပင် လှည့်ကြည့်ခြင်း မရှိပါ
ကလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်တွင်း ရောက်သွားကြ
တော့၏။

အလိုလေးဗျာ . . သားကောင်တို့၏ ခေါင်းများကို
ချိတ်ဆွဲထား၏။ မုဆိုးတစ်ယောက်အိမ်ဟုင် ထင်မှတ်ရ၏။

ကြမ်းခင်းကမူ ဝါးကို ခွဲခြမ်း၍ ခင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

“နေဦးဗျ . . .”

ကျွန်တော်တို့က ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်
မည် ပြုသည်တွင် လူရိုင်းအဘိုးအိုက သို့ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်တို့
အား အခင်းချလာပေးချေ၏။

ဘုရားရေ . . ဂျီသားရေများ ဖြစ်ချေ၏။

“မုဆိုးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

ခေါင်းခါပြေ၏။

“နို့ဖြင့်”

“ငါ သည်ရွာမှာ လူကြီးပဲ”

“အော်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သဖြင့် မအံ့
ဩပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ တထီးတနန်း နေထိုင်သည်ဆိုတော့ကာ
သည်လူစု၏ ခေါင်းဆောင်လူကြီး ဖြစ်နိုင်မှန်း မှန်းထားပြီး ဖြစ်
ချေ၏။

“နေဦး”

“ဖြောင်း” “ဖြောင်း” “ဖြောင်း”

သို့ဆိုလျက် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်တွင် အပြင်
မှ လူရိုင်းလေးတစ်ယောက် ဝင်လာချေ၏။

ဘုရားရေ သည်လူရိုင်းလေးက အဆန်းပါကလား၊ တာဇံ
တဲ့သို့ ကျားကောင်၏ သားရေကို ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပတ်ဝတ်ထားပြီး
သူ့လက်ထဲတွင် မြားကိုင်းတစ်ခု ပါလာ၏။ ဘယ်လက်မှာ မြား
ကိုင်းကိုင်၍ ညာဘက်မှ မြားတံတစ်ချောင်းကိုင်ကာ ရောက်လာ
ချေတော့၏။

“ပြောပါ . . .”

သို့ဆိုလျက် လူရိုင်းလူကြီးကို ခါးကိုင်းအရိုအသေ
ပေးလိုက်ကာ -

“မင်း မျောက်ကောင်ကို ချက်စားမှာလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က . . .

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သည်တွင် လူရိုင်းအဘိုးအိုက . . .

“နို့ဖြင့် သူ့ကို ပေးလိုက်မယ်၊ အကျအန ချက်ခိုင်းလိုက်
မယ်၊ ငါတို့မှာလည်း စားစရာတွေ ရှိတယ်၊ နို့ပေမင့် မင်းစိတ်
ကြိုက် ဖြစ်စေမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး သူပစ်လာသည့် မျောက်
ကောင်အား တာဇံလို လူရိုင်းလေးအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

အတော်သန်သည့် လူရိုင်းလေးပါကလား၊ လင်းမြင့်လှိုင်

၏ လက်တွင်းမှ မျောက်ကောင်လေးကို ဆတ်ဆို ဆောင့်ကြီး
အောင့်ကြီး ဆွဲယူသွားသဖြင့်...

“ဟိတ်ကောင် မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ လာခဲ့စမ်း
သည်ကို”

သို့ လူရိုင်းအဘိုးအိုက လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် တာဇံ
လို လူရိုင်းလေးသည် အဘိုးအိုအနားသို့ ယိုယိုကလေး ရောက်
လာချေ၏။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွား၏။ အဘိုးအိုက
သူနားရောက်လာသည့် လူရိုင်းလေးအား လှမ်းရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပေ၏။

“နောက်ကို အပြုအမူဆင်ခြင်ပါ။ ငါ့ဇည့်သည်တွေ
အပေါ် မရိုင်းပျပါနဲ့၊ အချိန်အခါလည်း ဆင်ခြင်ဦး၊ နောင်ဆိုလျှင်
မင်း အဲလိုပြုမူလာမယ် ဆိုလို့ကတော့ မင်းကို သားသတ်ကုန်း
ပို့မယ်”

“အလိုလေးဗျာ”

လူသတ်ရမှာ ဝန်မလေးသော လူရိုင်းကြီးပါကလား၊
စကားအဖြစ်ပြောသည်ပဲလား၊ တကယ်ပဲ လူသတ်ကုန်း ဆိုတာ
ရှိနေသည်လား၊

သို့ လူရိုင်းအဘိုးအို ပြောလိုက်သည်တွင် တာဇံလို

လူရိုင်းလေးသည် အချိုးပြောင်းသွားသည်မှာ အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်ချေ
တော့၏။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကြောက်လန့် စိုးထိတ်စွာ
ဖြစ်နေပေ၏။

“သွားတော့ မျောက်တစ်ကောင်လုံး မင်းကိုယ်တိုင်ချက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့နယ် ခေါင်းညိတ် အရိုအသေပြုကာ လှည့်ထွက်သွား
သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း ခါးညွတ် အရိုအသေ ပြုသွား
ချေ၏။

“အဲဒါ ကျုပ်သမက်ပဲ၊ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပေါ့၊
သည်သားကောင်တွေကို သူ ဖမ်းဆီးခဲ့တာချည်းပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

အဘိုးအို ပြောသလို မုဆိုးကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။

အိမ်အတွင်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိရစ္ဆာန် ဦးခေါင်း
များသည် မနည်းပါချေ။ ဝံခေါင်း၊ မျောက်ခေါင်း၊ ဆုတ်ခေါင်း၊
ငှက်ခေါင်း၊ ငှက်ခေါင်း၊ မြွေခေါင်း၊ အမျိုးစုံလှချေ၏။ နောက်ပြီး
သားရေ မြောက်များစွာကို တွေ့ရ၏။

“ရှေ့က ကျားတောင်သားရေကကော သူမိလို့ ရခဲ့တာ
လား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင်

“သည်ကောင် သည်လောက်တော့ မစွန့်စားဝံ့သေးပါဘူး”

“နို့ဖြင့် ကျားသားရေက . . .”

“ငါ ပစ်ခဲ့တာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ အဘိုးအိုကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိလေသည်တွင် -

“ဘာလဲ မလုံကြဘူးလား”

သို့ဆိုပြီး အဘိုးအိုသည် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားချေပြီး ခဏတွင် ပြန်ထွက်လာချေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်အို တစ်လက် ပါလာချေ၏။

“ဘုရားရေ . . သူ့တွင်လည်း သေနတ် ရှိနေပါကောလား” ခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တော့၏။

လူရိုင်းလေးများ သူတို့လူကြီးထဲတွင် သေနတ် ရှိနေသဖြင့် သေနတ်အကြောင်းကို သိကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မမူဝံ့ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“ဒါနဲ့ ရခဲ့တာ၊ နို့ပေမင့် ဒါကြီးက ဘာမှ အသုံးမဝင်ပေဘူး”

“ဗျာ . . ဘာလို့တုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ကျည်မရှိတဲ့ သေနတ်တစ်လက်က လောက်လေးခွဲ

တစ်လက်လောက်တောင် အသုံးမဝင်တော့လို့ပဲကွ၊ အဲ. . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ သည်မယ် လူကြီးဖြစ်တာလည်း ပါတယ်၊ သည်သေနတ်ရဲ့ ခွန်အားကို သူတို့ သိကြတယ်။

ပြီးတော့ ငါက ကျားကောင်ကို သည်သေနတ်နဲ့ဖမ်းလိုက်တယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို ပိုပြီးတော့ လေးစားကြောက်ရွံ့ကြတာပေါ့။

မင်းတို့မို့ ပြောရဦးမယ်၊ သည်ကောင်တွေ ကျည်မရှိတော့ အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုတာ မသိကြဘူးလေ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း နို့ကြောင့် သူတို့ကို ဒါကြီးနဲ့ပြ ခြိမ်းခြောက် အုပ်ချုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား ခုတော့ မင်းတို့ ရောက်လာပြီး မင်းတို့မှာ သေနတ်လည်း ပါတယ်၊ နို့ဆိုတော့ ငါ့အတွက် ကျည်ပေးနိုင်ဘူးလား။ ဒါကြီးကို ပြန်အသုံးချချင်လို့ပါကွာ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ဖမ်းနှိုးကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဘယ်တွက်မူ ဖမ်းနှိုးတွင် နိုင်ဖယ်သေနတ်အို တစ်လက် ပါလာသည်ကိုး။

“ဖမ်းနှိုး . . . မင်း ကျည်ဘယ်နှစ်တောင့် ကျန်လဲ”

ဖမ်းနှိုး သဘောပေါက်လိုက်၏၊ သူ့အိတ်တွင်းမှ ကျည်သုံးတောင့်ကို ထုတ်လိုက်လေပြီး -

“သုံးတောင့် သူ့ကို ပေးလို့ရတယ်”

သို့ဆိုလျက် လူရိုင်းကြီးကို ကျည်သုံးတောင့် ပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

လူရိုင်းအဘိုးအိုက လွန်စွာ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သွားပုံရ၏။

“မင်းတို့ကို ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ဧည့်ခံမယ်၊ သည် မယ် ဝက်ပေါင်ခြောက် အလွန်ရှားတယ်”

သို့ လူရိုင်းအဘိုးအိုက ပြောလာ၏။

“ကဲ ကဲ မင်းတို့တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြချေ ဦး၊ ငါလည်း ရေသွားချိုးဦးမယ်၊ အေး... ပြောထားရဦးမယ်၊ သည်ဆို သည်တဲမှာပဲ နေနေမှာ၊ ဘယ်မှ ထွက်မသွားကြနဲ့၊ ရေခိုး ချိုးပြီး ခုပဲ ငါ ပြန်လာမယ်၊ အေး... ရေခိုးချင်လျှင်တော့ လိုက်ခဲ့ ကြချေ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

သို့ လူရိုင်းကြီးကိုပြောပြီး၊ လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ် ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်မှမသွားနှင့်ဆို တော့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိ၏။ သူတို့တွင် ကျွန်တော်တို့တို့ မသိစေချင်စရာ၊ မကြားစေချင်စရာများ၊ မမြင်စေချင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုခုတော့ ရှိပေလိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်သဖြင့် သို့ ကျွန်တော်က အခွင့်အရေးရတုန်း (ရေခိုးသွားအခိုက်) စပ်စုလို၍ ဖြစ်ချေ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါလိုက်ချေပြီး ..

“ကျွန်တော် နားချင်တယ်၊ ကိုပိုက် လိုက်ချင် လိုက်သွား လေ၊ ဖမ်းရှိုးကော လိုက်ချင် လိုက်သွားပါလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းရှိုးကို ပြောလိုက်သည်တွင် -

“ကိုလင်းက တကယ်နောက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ရေခိုး လိုက်ချင်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့ရမှာ၊ သည်တော့

ကိုလင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်ချေ၏။

“ရတယ်..”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှာတုံးဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေခိုးလိုလည်း ဖြစ်မှ ဖြစ်တာ”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောသည်တွင် -

“ဝံကိုက်မြစ် လူးထားတာဆိုတော့ ရေမကြာခဏ ဖျန်း မေးရတာ၊ မင်း လိုက်ခဲ့သင့်တယ်ကွ”

ထိုလူရိုင်းအဘိုးအိုက ဖမ်းရှိုးကို ပြောလိုက်သည်တွင် -

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ပါမယ်”

စောသန်းဌေးနှင့် စောတင်ဌေးတို့သည် သို့နှယ် ပြော ထားချေ၏။ ရင်တွင်းလာသော စကားဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့ပြောပြီး သန်းစင်ပုခက်ကို အကျအန သွားယူလိုက်ကြချေ၏။

“ကဲ တက်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သားအဖလည်း ရေခိုးချင်တယ်”

သည်သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဘိုးအိုတဲတွင် ကျန် မိခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရေခိုးရန် အဘိုးအိုနှင့် လိုက် သွားခဲ့ကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ အဘိုးအိုတဲ နှစ်ယောက်နှင့် ချောင်းမဝေးလောက်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်မှာ လွဲချေပြီကော။

“ကျွန်တော်က ချောင်းနီးတယ် ထင်တာ”

“သည်ရွာအပြင်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သို့ဆိုသလို လူရိုင်းအဘိုးအိုက ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့်

ပြောလာလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာကြာ လျှောက်ခဲ့ တာပါလိမ့်။

ကြသည်တွင် -

“အဲဒါ သားသတ်ကုန်းကွ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“အော် . . . ဟိုးရှေ့က ကုန်းမြင့်ကြီးက ငါတို့ရွာက သားသတ်ကုန်းလေ။ အဲဒီကုန်းတစ်ဖက်ချိုင့်ထဲ သုသာန်ထားတယ်”

“သားသတ်ကုန်း ဆိုတာ. . .”

“အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေကို သည်မှာပဲ လာအပြစ်ပေးကြတာ”

“ဟင်. . . ဘယ်လိုလူတွေကို သားသတ်ကုန်းမှာ အပြစ် ပေးရတာလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဆိုတာ မရှိဘူးလား”

လူရိုင်းအဘိုးအိုက ရှေ့မှသွားရင်း ရပ်လိုက်ကာ၊ ကျွန်တော် ကို လှည့်ကြည့်လာ၏။ ဘုရားရေး. . . မျက်နှာကြီး နီလို့ပါကလား။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိချေ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိလိုက် သည်မှာ ကျွန်တော် စကားမှားသွားလို့ ဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့ကြောင့်

“ပြောမှားဆိုမှား ရှိလျှင်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

လို့ ကပျာကယာ တောင်းပန်လိုက်ရ၏။

“ရပါတယ် . . . သည်လောက်ကတော့ နားလည်ပေး ရပါတယ်”

သို့ ပြောလာလေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်၍ ဘယ်လိုနားလည်ပေး

လူရိုင်းအဘိုးအို၏ စကားကြောင့် လူရိုင်းအဘိုးအိုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး၊ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်မည် ပြင်ပြီးမှ ပြောတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်တွင် “ဆရာပိုက် ဟိုဘက်မှာ ကြည့်စမ်းဗျ၊ လူတစ်စု ဘာလုပ် နေတာပါလိမ့်”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလာချေ၏။

ဘုရားရေး . . . ဟုတ်ပါ့ . . . အဘိုးအိုပြောသည့် သား သတ်ကုန်းတွင် လူတစ်စုကို တွေ့ရ၏။

“ဝေး . . . ဝေး. . . ဝေး”

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး”

တစ်စုံတစ်ရာကို ဝိုင်းပတ်ကာ အော်ဟစ်နေကြ၏။

“အေး . . . မင်းတို့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် . . . တရားစီရင်တာ တစ်ခု လိုက်ကြည့်ကြချေ၊ လာခဲ့ကြ”

အလိုလေးဗျာ၊ တရားစီရင်တာတစ်ခု ဆိုပါကလား။ ကျွန်တော်က အဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်သွားချေ၏။

“အဲဒီကို ခေါ်သွားကြလေဗျာ”

ဖမ်းရှိုးက အထမ်းသမား သားအဖကို ပြောလိုက်၏။

အထမ်းသမားသားအဖဖြစ်သည့် စောသန်းဌေးနှင့် အတင်ဌေးသည် အဘိုးအိုနောက် လိုက်ပါလိုသည့် ဆန္ဒရှိဟန် ဖြစ်ချေ။ သို့ပေမင့် ဖမ်းရှိုးက ပြောလေသည်တွင် သားအဖ

နှစ်ယောက်သည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့တော့၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး . . . ဘာကြောက်နေကြတာတုံး”

သို့ ကျွန်တော်သည် သူတို့သားအဖကို တီးတိုးလှမ်းပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူအုပ်အနီးသို့ ရောက်သွားကြ၏။ လူရိုင်းအဘိုးအိုကို မြင်သည်နှင့် လူအုပ်သည် ဘေးသို့ ရှေ့သွားကြပြီး အဘိုးအိုကိုလည်း တလေးတစားဖြင့် ကြည့်လာကြတော့၏။

“ဟာ လူကြီး ရောက်လာတယ်”

ထိုလူစုမှ တစ်ယောက်သော လူရိုင်းလေးက အဘိုးအိုထံ လက်နှစ်ဖက်ရို့ ‘အလေးပြုလာချေပြီး’

“ဆရာ စီရင်ပြီးပါပြီ”

လို့ ပြောလေ၏။

“နို့ဖြင့် တော်သေးတာပေါ့”

ဘယ်လိုပါလိမ့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ဝါးလုံးတန်း တစ်ခုကို ဆင်ထား၏။ ဝါးလုံးတန်းတွင် မြွေတစ်ကောင်ကို တွဲလောင်ချည်ထားလေ၏။

နည်းနည်းနောနောကြီး မဟုတ်ပါကလား၊ လုံးပတ်လည် မောင်းလုံးလောက်ရှိကာ အရှည်တစ်လံခွဲလောက် ရှိချိန်မည် အကြေးခွံ မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တောကြီးတောဟောက် ဖြစ်ချိန်မည်ဟု တွက်လိုက်၏။

လည်တိုင်ကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲချည်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။

မြွေကောင်သည် အရှင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုန်းကန်နေလေ၏။

သို့ရှိစဉ် . . .

အသက်အားဖြင့် (၁၄-၅) နှစ်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည် သူရိုင်းလေးတစ်ယောက် မြွေရှိရာသို့ တိုးထွက်သွားလေ၏။ လူတစ်စုက ဝိုင်းကြည့်နေလေ၏။

“ဝေး . . . ဝေး . . . ဝေး”

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . .”

သို့လည်း ညာသံပေးနေကြ၏။

လူရိုင်းကလေးသည် ထိုမြွေနား ရောက်သည်တွင် လှုပ်ရှားနေသော မြွေကောင်ကို ကိုင်လိုက်ကာ ခါးလယ်လောက်ကို သူ့သွားဖြင့် ကိုက်လေတော့၏။ ပြီးနောက် မြွေ၏ဦးခေါင်းကို ဘိုင်ပြီး မြွေပါးစပ်ကို ဟုတ်လိုက်ကာ တံတွေးထွေးထည့်လိုက်ချေ၏။ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်၊ အဆန်းပါကလား။

မြွေကောင်သည် နာကျင်သွားပြီး ပို၍ ရုန်းကန်လာလေတော့၏။ သို့ပေမည် လည်တိုင်ကို ကြိုးကွင်းစွပ် ခံထားရခြင်းကြောင့် နာကျင်၍သာလာရ၏။ ကြိုးကွင်းမှ ရုန်းထွက်မရနိုင် ဖြစ်ချေ၏။

“ဟုတ်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီ”

လူရိုင်းလေးက တစ်ချက်မြွေကောင်ကို လှမ်းကိုက်လိုက် ပြန်လေပြီး ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာချေတော့၏။

“တဲ့ မြွေဆိုးတော့ အပြစ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ လွှတ်လိုက်တော့”

ဟေ့”

အဘိုးအိုကို ဂါရဝပြုလာသည့် လူရိုင်းက ပြောလိုက်သည်တွင် လူရိုင်းလူစုကြားမှာ လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် မြွေကောင်ကို တန်းလျှံဆွဲထားသည့် ကြိုးအား ဓားဖြင့် ဖြတ်ပေးလိုက်လေ၏။
မြွေကောင်သည် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ရုန်းကန်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဘုရားရေ . . ဒါဘာလုပ်တာပါလိမ့်”

ကျွန်တော် တီးတိုးပြောလိုက်မိ၏။

“မြွေကောင်ကို အပြစ်ပေးတာ”

“ဗျာ . . ဘယ်လို . . ရှင်းအောင်ပြောပါလား”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက . . .

“အဲဒီကလေးကို မြွေကောင်က ကိုက်နှုတ်တယ်လေ၊ ကလေးကံကောင်းတယ်၊ ဆေးမိလို့၊ အသက်မသေဘူး၊ သည်တော့ သည်မြွေကောင်ကို တူသောအပြစ် ပြန်ပေးတာ၊ ကလေးကို တစ်ချက်ကိုက်တယ်၊ ခု ကလေးကို တစ်ချက် ပြန်ကိုက်ခိုင်းပြီး အပြစ်ပေးလိုက်တာ”

ဘုရားရေ . . အဆန်းပါကလား ၊ စေ့စေ့တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာလည်း ကောင်းနေသေးတော့၏။

“ရိုက်သတ်လျှင် ရိုက်သတ်လိုက်ပေါ့၊ ခုလို ကလေးကို ပြန်ပြီး ကိုက်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အင်ရယ်စရာတစ်ခုလို့ပဲ၊ တူညီတဲ့ အပြစ်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဘာလို့တုံး”

အင်း . . နို့ဆိုလျှင် အဲဒီမြွေကောင်က တောကြီးမြွေဟောက် မဟုတ်လား၊ အဆိပ်ပြင်းတယ်လေ၊ မြွေကောင်က သူ့ကို ကိုက်တာ အန္တရာယ်များတယ်လေ၊ အဆိပ်မိပြီး ကလေး သေနိုင်တယ်၊ ခု သည်ကလေးက ကံကောင်းလွန်းလို့ ဖြစ်မယ်”

“ကံကောင်းတာကတော့ အမှန်ပဲကွ၊ အင်း . . မင်းပြောသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာရယ်”

“အော် . . မင်း ပြောတယ်၊ မတူညီတဲ့ အပြစ်တွေဆိုတာ”

“မဟုတ်နိုင်လို့လား”

“သိပ်တူညီတာပေါ့၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မြွေကောင်က ကလေးကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . အဲဒီလိုပဲ တွက်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“မြွေကောင်က တစ်ချက်ကိုက်လိုက်တာ၊ ကလေးကို တစ်ချက်ကိုက်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒါ တူညီတယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

သို့ ပြောလာသည့်အဘိုးအိုကို ကျွန်တော်က သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ချေပြီး သာသာညင်ညင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး . . .

“တစ်ချက်စီ အပြန်အလှန်ကိုက်ကြတာ တူညီတယ် ဆိုပေမယ့် မြွေကောင်က အဆိပ်ရှိပြီး လူက အဆိပ် မရှိဘူးလေ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . ဟား ဟား ဟား ဟား . . .
ဟား ဟား ဟား ဟား . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို ဘာသဘောကျသွားသည် မသိ။
လူရိုင်းအဘိုးအိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေပြီး-

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ လူက အဆိပ်မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မင်း ဘယ်သူပြောတဲ့”

“သည်လိုပဲ သိကြတာ”

“မှားတယ် . . မင်း မသေမချင်း မှတ်ထား လူမှာ အဆိပ်
ရှိတယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အဘိုးအိုကို စေ့စေ့
ကြည့် တံအံတံသြ ဖြစ်သွား၏။ လူတွင် အဆိပ်ရှိသည် ဆိုပါ
ကလား။

“မယုံဘူးလား”

ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“လာခဲ့ကြချေ”

အဘိုးအိုက သို့ပြောပြီး မြွေကောင် လူးလွန်ထွက်သွား
သည့် လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်
နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်တွင် မြွေကောင်ကို တွေ့
လိုက်ကြ၏။

မြွေကောင် သေနေပါကောလား။

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကြိုးကွင်းစွပ်တာခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်
သေတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့ ပြောလိုက်သည့် ဖမ်းရှိုးကို အဘိုးအိုက လှည့်ကြည့်
သာချေပြီး မြွေကောင်သေကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

စောစောက လူရိုင်းကလေး ကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာကို
ပြလာချေ၏။

“တွေ့လား”

ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘုရားရေ၊ အဆိပ်တက်နေပါကောလား၊ အညိုရောင်
ပင် သမ်းနေပါကောလား”

“သည်ဒဏ်ရာကြောင့် တွေ့လား”

ဘုရားရေ . . ကြိုးစတန်းလန်း ရှိပေမည် ချောင်ချောင်
ကလေးပါကလား။ အဘိုးအို ပြောသလို ဖြစ်၏။

ကြိုးကွင်းညပ် အသက်ရှူပိတ်၍ သေရခြင်း မဟုတ်၊
စောစောက ကလေးကိုက်သည့် ဒဏ်ရာဖြင့် သေရသည်ပင်
ဖြစ်ချိန်မည်။

“တောကြီးမြွေကောင်က ကလေးကို အသေကိုက်တာ
ကွ၊ ကလေး ကံကောင်းလို့၊ နို့ကြောင့် မြွေကောင်ကို ကလေးရဲ့
အသေသတ်ခြင်းကို ခံစားစေတာ”

ဘုရားရေ . . သည်လူတွေ ဦးနှောက်ကော ကောင်း
ပါရဲ့လား။

“လူမှာ အဆိပ်ရှိတယ်၊ နို့ကြောင့် တစ်ချက်ကိုက်ခိုင်းပြီး မြွေကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို တံတွေးထွေးထည့်ခိုင်းတာ၊ နို့ကြောင့် မြွေကောင် အဆိပ်မိသေရတာပေါ့”

“ဘုရားရေ . . ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်နိုင်လို့ပေါ့ကွ”

“လူတွေရဲ့ တံတွေးက မြွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ အဆိပ် အတောက်ပဲကွ”

အင်း သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာပြောရလိမ့်မည်နည်း။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့အမြင်တွင် ကလေးက မြွေပါးစပ်အတွင်း တံတွေး ထွေးထည့်ခဲ့၏။ ခါးကို လည်း အားရပါးရ ကိုက်ခဲ၏။

ထိုကိစ္စများကြောင့် မြွေကောင် သေခဲ့ရသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ အဘိုးအို ပြောသည်ကို မယုံ၍ မဖြစ်ချေ ဟုပဲ။

ကဲ . . ကဲ . . ကျန်ခဲ့တဲ့သူ မျှော်နေရော့မယ်၊ ရေမြန်မြန် ချိုးပြီး ပြန်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းသို့ အရောက်သွား လိုက်ကြပြီး ရေသန့်စင်လိုက်ကြ၏။ သို့ ရေချိုးနေစဉ် . .

“ငါ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်တယ်”

“ပြောလေ”

“လူတံတွေးက မြွေကောင်အတွက် အဆိပ်အတောက် ပြင်းတယ် ဆိုပေမင့် လူတွေကို အဆိပ်ရှိ ပိုးကောင် မွှားကောင်

လောက် ကိုက်ခံရတယ်ဆိုလျှင် အဆိပ်မပြင်းအောင် ဘာလုပ်လို့ ဆိုတော့ မနက်စောစော အိပ်ရာထခါစ အစာမစားခင် ထွက်တဲ့ တံတွေးကို သုတ်လိမ်းမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အကျိုးရှိစေတယ်ကွ”

“အော်”

ကျွန်တော့်တစ်သက် သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် သို့ ကြား နှုသိရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေမိုး နို့ကြပြီးနောက် ထိုချောင်းမှ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် . .

“မင်းတို့ကို ပြောထားရဦးမယ်၊ သည်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် နေကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုနေ၊ သတ်မှတ် ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေကို မဖောက်နဲ့၊ မစပ်စုနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သို့ ကပျာကသီ ပြောလိုက်သည်မှာ အထမ်းသမား သားအဖ ဖြစ်ချေ၏။ သူတို့သားအဖကို ကြည့်ရသည်မှာ လူရိုင်း လေးတို့ကို လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့နေကြပုံ ဖြစ်ချေ၏။ လူရိုင်း လေးတို့ ဆိုးလွန်းကြသည်ကို ကြုံခဲ့ကြဖူးသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကကော”

နှုတ်ဆွံ့နေသည့် ကျွန်တော်နှင့် ဖမ်းခိုးကို မျက်ထောက်နီ ဖြင့်ကြည့်ကာ မေးလာချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဧည့်သည်ကို မစော်ကားဘူး၊ အိမ်ရှင် ကိုလည်း မစော်ကားဘူး၊ ကိုယ်က အိမ်ရှင် ဖြစ်လျှင်ဖြင့် ဘယ်လူ ကိုမှ စော်ကားလေ့ မရှိကြသူတွေဆိုတော့ အထွေအလူး ပြော စရာမလိုပါဘူးဗျာ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင်...

“နော် မင်းစကားက စဉ်းစားစရာပဲ”

သို့ဆိုလျက် အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေလေ၏။

အတန်ကြာတွင်...

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ... သေချာပြီ... မင်းက ငါ့ကို အိမ်ရှင်ဖြစ်တော့ အိမ်ရှင်ကလည်း ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်ပီပီသသ ဆက်ဆံပါလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

သို့ လူရိုင်းအဘိုးအို ပြန်ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ချေပြီး...

“ကျွန်တော် အဘိုးအိုကို လေးစားသွားပြီ”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုက အံ့အားသင့်သွားချေပြီး...

“ဘာကွ... ဘယ်လို”

“သည်လိုပါ။ အဘိုးအိုက သည်တစ်ခုရဲ့ ဦးစီးခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ပြောရဦးမယ်”

“ပြောကွာ”

“သူတို့ ခေါင်းဆောင် အရွေးမှန်တာပဲ”

“ဘာကွ”

“အော်... အဘိုး သည်ရွာမှာ ခေါင်းဆောင်အရာ ပိုင်

ဆိုင်ထားတယ်ဆိုတော့... နို့ကြောင့် ဒါ သင့်လျော်လွန်းလှတယ်လို့ ပြောချင်တာ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့၊ အဘိုးအိုမယ် ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိတဲ့ သေနတ် ရှိတယ်၊ ဘယ်လူမှ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း ရှိပုံရတယ်”

“ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိတယ်ဆိုတာကို ရှင်းအောင် ပြန်ပြောကွာ”

“အော်... စိတ်မဆိုးနဲ့၊ အဘိုးသေနတ်မယ် ကျညီမရှိဘူး၊ သည်တော့ ကျည်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းတယ်၊ ကျည်ကြောင့်လေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဘိုးအတွက် သေနတ်လောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ သည်သေနတ်ကို အသုံးချဖို့ ကျည်လိုတာလေ၊ နို့မဟုတ် သည်သေနတ်က လက်ရှိကတုတ်တစ်ခုလောက်တောင် အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ အဘိုးမယ် ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိလို့ပေါ့ မဟုတ်လား”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလေသည်တွင် လူရိုင်းအဘိုးအို သည် သဘောမနောခွေ့ ရယ်မောနေတော့၏။

“ငါ လူပေါင်း မမှားဘူးလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ထင်လိုက်တယ် ဆိုလျှင်ကောကွာ”

“သိပ်မှန်ကန်တဲ့ ထင်မြင်ချက်ပေါ့”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဘိုးအို နေထိုင်ရာတဲသို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

တဲအတွင်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှု ဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုလင်း ဘာဖြစ်တာတုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် နှာခေါင်းတွင်းမှ သွေးတို့ ယိုစီးကျနေလေတော့၏။

ထိုသွေးတို့ကို လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဝတ်စဖြင့် သုတ် နေပေမည်လည်း သွေးတို့က ယိုစီးမြဲ ယိုစီးနေလေ၏။

“ကိုလင်း ဘာဖြစ်တာတုံး”

“နှာခေါင်းသွေးလျှံတာဗျ”

“နို့ဖြင့် နွားချေးခြောက်ကို ရှူလေ”

“သည်မှာ နွားချေးခြောက်၊ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်သည် ကြားဖူးနားဝရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက် သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြန်ပြောလေ၏။

ဟုတ်ပါကလား . . . လင်းမြင့်လှိုင်လည်း သိနေတာပဲ၊ နွားချေးခြောက်ရှိလျှင် သွေးတိတ်အောင် လုပ်ဆောင်ပြီး ဖြစ်ချိန် မည်။

ခုတော့ . . .

“ဘယ်လိုမှ ရှာမရဘူးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က နှာခေါင်းမှ လျှံထွက်နေသော သွေးတို့ ကို အဝတ်စဖြင့် သုတ်ကာ သုတ်ကာ ပြောလေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဒါများ လွယ်လွယ်လေးကွာ၊ ကဲ မင်းတို့မယ် အဝတ်စ သန့်သန့်ရှိလား”

လူရိုင်းအဘိုးအိုက မေးလေသဖြင့် ကျွန်တော်က အင်္ကျီ အိတ်ကပ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေ၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက လှမ်းယူလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ မင်း သည်ရှေ့မှာ ထိုင်စမ်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူပြောသည့်အတိုင်း ကြမ်းတွင် တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်လိုက်၏။

အဘိုးအိုက လင်းမြင့်လှိုင် နှာခေါင်းပေါက်တွင်းမှ ယိုစီး ကျနေသော သွေးတို့ကို လက်ညှိုးဖြင့် ကော်ယူလိုက်ချေပြီး . .

“မင်းနာမည်ပြော”

“လင်းမြင့်လှိုင်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် အဘိုးအိုက လက်ကိုင်ပဝါတွင် လင်းမြင့်လှိုင်ဟူ၍ သွေးစတို့ဖြင့် ရေးလိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်၏ မျက်စိရှေ့တွင် မှောက်ထားလိုက်၏။

အဘိုးအို ဘာလုပ်တာပါလိမ့်၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

အတန်ကြာတွင် အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လင်း မြင့်လှိုင် နှာခေါင်းမှ ယိုစီးကျနေသည့် သွေးတို့ တိတ်သွားပေ တော့၏။

“ဘုရားရေ . . . အံ့ဖွယ်ပါကလား”

အဘိုးအိုသည် မှော်ပညာများ တတ်နေပေရောလား သို့ပင် ကျွန်တော် တွေးထင်လိုက်မိတော့၏။

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို မှော်အတတ်ပညာရှင်လို့ တွေးနေတာလား”

အလိုလေးဗျာ . . . အဘိုးအိုကို ကျွန်တော် လျော့တွက်လို့ မရပါကလား၊ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။ ကျွန်တော်ကို လူရိုင်းအဘိုးအိုက ပြုံးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေလေပြီး . . .

“ငါ ဘာမှော်အတတ်မှ မတတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့ ဘိုးဘွား လက်ထက်ကတည်းက လက်ဆင့်ကမ်းယူလာတဲ့ အသိတွေပဲကွ ဘင်း ဟင်း . . . ဟင်း”

“ပြောင်းလဲသင့်တာတော့ ပြောင်းလဲရမပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

အဘိုးအိုက လင်းမြင့်လှိုင် ထပ်ပြောလာမည့် စကားကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ငေးမောလို့သာ ကြည့်နေလေ၏။

ပြီးလေမှ သူကပင် -

“အင်း မင်း မင်းတို့ စောစောက ပြောလိုက်တာ ဘာပါလိမ့်၊ အော် . . . ဟုတ်ပြီ နွားချေးခြောက် ကောက်ရှုလျှင် နှာခေါင်းသွေးလျှံ ပျောက်မယ်ဆို၊ အဲဒီသဘောကကော၊ ကဲ ပြောလေ”

အချက်ကျကျ ပြောလာလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆွဲ အသွားရတော့၏။

သည်အချိန်မှာပင် လူရိုင်းအဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ နို့က မင်းတို့ ဘိုးဘေးတွေဆီက ဆက်ဆင့်ကမ်း ယူလာတဲ့အသိ မဟုတ်လား၊ မှတ်ထားကွ၊ သူ့အရပ်ဒေသ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မယ်၊ သူတို့ အသိ၊ သူတို့ အတွေး၊ သူတို့ အမြင်ဆိုတာ ရှိစမြဲ၊ တစ်နေရာတည်း စုနေတဲ့ သူတွေက သာမန်အားဖြင့် စိတ်တူကိုယ်တူတွေပဲ ဖြစ်ကြတာ များတယ်၊ သည်လိုပဲ ငါတို့ ဘိုးဘေးကနေ ငါတို့လည်း လက်ဆင့်ကမ်း ယူသဖြင့် နောက်မျိုးဆက် ငါတို့ မြေးမြစ်တွေကို ငါတို့က တဆင့်ပြန် ဆက်ဆင့်ကမ်းပေးရမှာပဲလေ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ အချိန်မရောက်သေးဘူး၊ နို့မဟုတ်လည်း စောသေးတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ်၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ . . .”

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတော့ . . . ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ် လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ အင်း ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သည်တစ်နေ့ တစ်ညတော့ သည်မှာပဲ မင်းတို့ စခန်းချနေလို့ရတယ်၊ နို့ပေမခင်လို့ မက်စောစော သည်ကနေ ထွက်သွားကြတော့ . . .”

အလိုလေးဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပြန်တာပါလိမ့်၊ သူတော့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို နှင်နေပေပြီပဲ။ သို့ပေမခင်တစ်ညတော့ ခွင့်ပြုပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က . . .

“အင်းလေ . . . ခုလို တစ်ညတည်းခိုခွင့်ပြုပေးတာကို

ကျေးဇူးတင်တယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို နတ်စင်ကုန်း ဆီ သွားလမ်းညွှန်ပေးပါလား။”

“မင်းတို့ အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မှာတုံး။”

“အလိုလေးဗျာ၊ မုဆိုးတွေပဲ၊ အမဲလိုက်ပစ်မလို့ပေါ့။”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... သားလိုက်ပါတော့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ‘နတ်စင်ကုန်း’ ကို မင်းတို့ချည်း သွားလို့မရဘူး။”

“အလိုလေးဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“အဲဒီလမ်းက ရှုပ်ထွေးတယ်လေ၊ နို့ကြောင့် ငါတို့လူတွေ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။”

“ကောင်းတာပေါ့။”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“အေး၊ ကောင်းတယ်လို့ စွတ်မပြောနဲ့ဦး၊ လမ်းပြကြောတော့ ပေးရလိမ့်မယ်။”

“ဒါလေးများဗျာ”

“ဘာ ဒါလေးလဲ၊ နို့ဖြင့် ပြောစမ်း၊ ဒါလေးများ ဆိုတာဘာကို ပေးမလဲ။”

အဘိုးအိုက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍ မေးလာ၏။

“ဒါလေးများဆိုတာ... ဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ တောစီးဖိနပ်နဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့

သားကောင်ရလျှင် စားဖို့ များများပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့...”

သို့ပြောပြီးရင်းမှ ကျွန်တော့်စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်၍ လက်မ လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေပြီး အဘိုးအိုဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ငွေကြေးပေးမယ်... လိုသလောက်ပေါ့။”

သို့လင်းမြင့်လှိုင် ပြောပြီးသည်တွင် အဘိုးအိုသည် ပြုံးရုံလေး ပြုံးလာလေသည်။

“ဘာလဲ နောက်နေတာလား။”

“တကယ်ပြောတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောက်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ သူတစ်ပါးကို မနောက်ပြောင်ဖူးဘူး”

“ခဲပဲလေ”

“အလိုလေးဗျာ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အေး... ပြောမယ်... သည်မယ်ရှိတဲ့လူတွေအားလုံးက အရပ်တူညီကြတယ်။ မင်းတို့ထက်စာလျှင် ပိုကြတယ်လို့ ထင်ကြမယ်၊ ပြောကြမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ အေးမင်း စောစောက ပြောလိုက်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ခေါ်သွားမယ့်လမ်းပြကို မင်းတို့ ဖိနပ်တွေ အဝတ်အစားတွေကို ပေးမယ်ဆိုတော့ ဒါကို သူတို့ ဘာလုပ်ရမှာတုံး။”

“ဟင်... ဘာလုပ်ရမှာတုံး ဟုတ်လား၊ သူတို့ဝတ်ပေါ့ဗျ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မင်း တကယ် ‘အ’ တာကိုး . .
သည်မယ် ဟိတ်ကောင် . . မင်းရဲ့ အဝတ်အစား အကြီးကြီး
တွေကို သူတို့က ဘာလုပ်ရမှာတဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဝတ်လို့
တော်ပါမလဲ၊ သူတို့တင် မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ အဝတ်အစား
တွေ ငါတို့ ရွာမယ် ဘယ်သူတွေမှ တော်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”
အလိုလေးဗျာ . . ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့
ပြောလိုက်မိခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့် . . .

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“သည်လိုဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရတော့မပေါ့၊ စောစောက
ပြောသလို ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုနော်၊ ကဲ . . ငါ သွားမယ်”
သို့ဆိုလျက် လူရိုင်းအဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ
ထွက်သွားလေ၏။ နောက်သို့ပင် တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်
မကြည့်ပါချေ။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုလဲ”

အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ပျောက်သွားသည်
တွင် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေမယ် ထွေထွေထူးထူး အကြောင်းမရှိ
ဘူး။ အမဲပစ်ရုံသက်သက်ဆိုလျှင် . . .”

“မသွားပါနဲ့တော့၊ သည်ကနေ လှည့်ပြန်သွား အပြန်
လမ်းမယ် သားကောင်တွေ အများကြီး တွေ့မှာပါ”

သို့ဆိုသလို စောသန်းဌေးက ပြောလာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဖမ်းနှိုးကလည်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ပြောလိုက်ချေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မည်ကို ကျွန်တော် သိလို
လှပေ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ပြန်ချင်ပြီ ဖြစ်၏။

“ပြန်ကြတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလာမည်လို့ ထင်မှတ်လိုက်ပေမင့်-

“အဲဒီကို သွားဖြစ်အောင် သွားမယ်”

“ဟင်”

“ဘာ ဘယ်ကို”

“နတ်စင်ကုန်း”

“အလိုလေးဗျာ၊ နတ်စင်ကုန်း ဆိုတာကို ဘယ်လို သိနေ
တာလဲ။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မယ် နတ်စင်ကုန်း ရှိဟယ်ဆိုတာ
ကိုလင်း ပြောမှ သိရတယ်လေ၊ ကိုလင်းကော ဘယ်လိုလုပ်
သိတာတဲ့”

သို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩကြီး မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို သနားစရာသတ္တဝါ
တစ်ကောင်သဖွယ် ကြည့်နေလေပြီး . . .

“ကိုပိုက်တို့ နားမပါးကြလို့ပါဗျာ၊ လူရိုင်းလေးတွေ
ကျွန်တော်တို့ကို သစ်ပင်တွေနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင် ဝိုင်းဖမ်း
တုန်းကလေ ကျွန်တော် သူတို့တွေ တီးတိုးပြောနေကြတာ
ကြားလိုက်တယ်”

“ပြောပါဦး ဘာများလဲ”

“လာမယ့်နှစ်ရက်ကျလျှင် ငါတို့တွေ နတ်စင်ကုန်း သွားကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမယ် အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်”

လို့ ပြောသံ ကြားလိုက်တယ်။

“ဗျာ”

“ဟင်”

“နို့ပေမင့် ကိုလင်း အဲဒီသွားချင်တာ အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ခံရမယ့် နတ်စင်ကုန်းကလူ ဆိုတာကို တွေ့ချင်လို့လား”

“ရှေး တိုးတိုး”

ကျွန်တော် စကားပြောနေစဉ် ခြေသံကြားသဖြင့် သို့လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို သူပါးစပ် လက်ညှိုးထောင်ထိုးပိတ်ကာ ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“ရော့ . . . ခင်ဗျားတို့အတွက် ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

သို့ဆိုလျက် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာလေးပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပစ်ပေး၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

“သူ ပစ်ပေးလာသော အိတ်ကြီးအတွင်းမှ အရာများကို ကြမ်းပြင်သို့ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ခါချလိုက်သည်တွင် . . .

အလိုလေးဗျာ . . .

ရုတ်တရက်မို့ လန့်ထိတ်သွားလေ၏။

လူလက်ဖျံ့ရိုးနှစ်ချောင်း ဖြစ်၏။

“ဒါက ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်သဖြင့် . . .

“မသိပေဘူးဗျ၊ ဘာသဘောပါလိမ့် . . . သည်လူလက်ဖျံ့ရိုးနှစ်ချောင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သို့ ကျွန်တော်ပြောပြီး ကောက်ယူပစ်လိုက်တော့သည်။

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်ပင်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သော လက်ဖျံ့ရိုးနှစ်ချောင်းသည် ချုံပုတ်နောက်ကွယ်တွင် အလေးအပေါ့ သွားနေဟန် တူသည့် လူရိုင်းလေးသို့ သွားမှန်လေခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် နာကျင် ကြောက်လန့် အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား သိလို့ ပစ်လိုက်လျှင်တောင် ထိချင်မှ ထိမှာ . . . ခုတော့ ကွက်တိပဲ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော် ပြောလေသည်တွင် . . .

“ကိုပိုက် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိ ချုံပုတ်ပင်တို့ ရှိရာသို့ သူလက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

“အလို”

ဘုရားရေ . . ကြည့်စမ်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ချုံပုတ်တို့၊ နောက်ကွယ်တွင် လူရိုင်းလေးများ ရှိနေကြပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သေ့နတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ် ခြိမ်းခြောက်ခံလိုက်ရသဖြင့် လူရိုင်းများ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြခြင်းပင်။

ဘယ်လိုလူရိုင်းအဘိုးအိုပါလိမ့်၊ တကယ်တော့ သူ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် လူရိုင်းလေးများ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နိုင်ရန် ဖြစ်ချေ၏။

“အဘိုးအိုက ကျွန်တော်တို့ကို မယုံဘူးဗျ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ကြမှာမို့လဲဗျာ၊ အမဲပစ်ဖို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

သို့ဆိုသလို လမ်းပြစောသန်းဌေးက ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး . . အမဲပစ်ဖို့ချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘူး”

သို့ပြောလာသည့် အသံရှင်ကို ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ . . လူရိုင်းတစ်ယောက် . . သို့ပေမည် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့ လူရိုင်းအမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကရင်သင်တိုင်းအင်္ကျီရှည်ကို ဝက်ထား၏။

ခေါင်းတုံးဆံပင်နှင့် ဖြစ်၏။ ခေါင်းတုံး တုံးထားခြင်း

၎င်းမောက်သည်ကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေ၏။ နှာခေါင်းက

တော့ နှာတံစင်းလို့ နေ၏။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား မကျလိုက်ပုံများ ဘဲဥစားချင်စိတ်ပင် ကုန်ခန်းသွားမိ၏။

“မင်းတို့ ကိစ္စ ငါ သိတယ်၊ ငါ ပြောရမလား”

သို့ပြောလေပြီး ကျွန်တော်တို့အနားသို့လည်း ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်မတော့ မျောက်ခေါင်းတစ်လုံး ပါလာလေ၏။

ဦးခေါင်းခွံကြီးသက်သက် ဖြစ်ချေ၏။

ပြီးတော့ လက်ဖျံရိုး ခပ်သေးသေး တစ်ချောင်း ပါလာလေ၏။

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ”

လူပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဖမ်းရှိုးက မေးလေ၏။

“ငါက ကဝေပဲ”

“ဘာလဲ ကဝေ”

“သိဘူးလေ၊ သည်ရွာမှာ ငါ့ကို ကဝေလို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“သိပါဘူး၊ ငါက သူတို့တွေ သိတာထက် ပိုသိလို့၊ ပြီးတော့ သူများတွေကို ငါက ဆေးကုပေးနိုင်လို့၊ နို့ကြောင့် ငါ့ကို ကဝေလို့ ခေါ်ကြတာတဲ့ ဟီး ဟီး ဟီး”

“တုံ”

“တုံ”

“တုံ”

“တုံ”

လက်တွင်းရှိ လက်ဖျံနိုးဖြင့် မျောက်ခေါင်းကို ခေါက်လာချေ၏။

“မင်းတို့ နက်ဖြန် သေဘေးက လွတ်လိမ့်မယ်”

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လို လူရှိုင်းမပါလိမ့်၊ ပါးစပ်က ပြသလောက် အသံက အပြတ်ပြောနေခြင်းပါကလား။

ရှူးသွပ်နေသူများလား။

စောတင်ဌေးသည် ကဝေမယ်ဆိုသူ သူနား ရောက်လာသည်တွင် လန့်ဖျပ်၍ နောက်သို့ ရွေ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ စောတင်ဌေးသည် ထိုကဝေ ဆိုသူကို ကြောက်လန့်နေပုံပင်။ သို့ကြောင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်လို့ပင် ကျွန်တော် သဘောထားမိလေတော့၏။

“နို့ နေပါဦး . . . ခင်ဗျားက ကဝေဆိုတော့ ရှေ့ဖြစ်တဲ့ ပြောနိုင်တာပေါ့”

“ငါ ပြောနေလို့လား”

“ဟင်း ခုပဲ ပြောတာလေ . . . မင်းတို့တွေ မနက်ဖြန် သေဘေးက လွတ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မနက်ဖြန် အတွက် ကြိုမြင်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟား ဟား ဟား ဟား” “ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကဝေ ဆိုသူသည် သို့နယ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မာလိုက်လေပြီး . . .

“ငတုံး . . . ငအ . . . ဆိုတဲ့ စကားက မင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါ်လာတာဖြစ်မယ်၊ ဟင်း . . . ဟင်း ဟင်း ငါပြောနေတာ ငါ့ကိစ္စ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားကိစ္စပဲ ဟောတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပတ်သက်လျှင် ပြီးရော၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေကို လာပြောမနေနဲ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်တွင် . . .

“သည်မယ် တိတ်ကောင် ငါ့ကိစ္စမှာ မင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်သည့် ငါလာတာ ဒါကို အဘိုးအို သိလျှင် ငါလည်း နတ်စင်ကုန်းကို ဆရာကံသွားမှာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

လာပြန်ပြီ . . . နတ်စင်ကုန်းဆိုတာ . . . နတ်စင်ကုန်းဆိုတာ ဘာပါလိမ့်၊ နတ်စင်ကုန်းကို သူ သွားရမှာဆိုတော့ ဘာတွေများပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ကို မည်သည့်စကားမျှ မပြောရန် မျက်ရိပ်ပြလာချေပြီး . . . သူသည် ကဝေ ဆိုသူရှေ့ ရပ်လိုက်တာ လက်ယှက် အရိုအသေ ပေးလိုက်ချေပြီး . . .

“ခင်ဗျား ပြောတာ မရှင်းလို့ပါ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါလား၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း ပတ်သက်တယ်ဆိုတော့ သိခွင့်များ ရှိမလား”

သို့ပျော့ပြောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင်
“အေး ငါ မြင်ပြီးသားပဲ၊ မင်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့။”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

ကဝေ ဆိုသူ ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။ ဘာတွေ သိ
တာပါလိမ့်။ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ အကောင်းသားပါကလား။

“ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ခင်ဗျားက ကဝေ ဖြစ်နေလို့။”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေသည်တွင် ကဝေ
ဆိုသူသည် သဘောခွေ့သွားချေပြီး-

“သည်လူစုမယ် မင်းက ဦးဆောင်သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်
မင်းက သည်အုပ်စုရဲ့ အားကိုးအားထားစရာ ဖြစ်ပေမည် ငါတော့
အပွေးမြင် အပင်သိသူသို့ ဖြစ်နေတော့ ကဲ ငါပြောမယ်၊ ခြောက်
တစ်ခုကို ကြုံပြောထားရမယ်။ ငါပြောတဲ့စကားကို ယုံကြည်မယ်
ဆိုလျှင်ပေါ့ . . .”

“ဟာ ယုံပြီကောဗျာ . . .”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“မင်း သည်ရောက်လာတာ အမဲပစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်နှာ
မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်ကို ကြည့်ပြီး ကဝေဆိုသူက . . .

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ငါပြောတာ မှန်လို့

ဆုတ်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေလိုက်ကြတာ ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး
ကဲ ငါပြောတာ ဝန်ခံ၊ ဟုတ်လားလို့မေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
စကားသေချာလို့ ဝန်ခံခိုင်းတာ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မည်သို့ ပြောရမည် မသိ
သွားသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ငါ ထင်သားပဲ၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ငါ
အပေါ် နားလည်မယ် ဆိုတာလေ . . . သူတို့တွေ မင်းကို အားကိုး
ကြသူတွေချည်း၊ မင်းက သူတို့ အားကိုးလောက်အောင် မင်း
စွမ်းဆောင်နိုင်သူကိုး၊ ပြီးတော့ ခုလည်း မင်းက လူနှစ်ယောက်
ကယ်နိုင်ဦးမှာပါ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်သည်ပင် ကဝေ ဆိုသည့်သူကို အံ့သြတကြီး
ညှိနေချေတော့၏။ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်နိုင်ပါကလား။

“မင်းတို့ ဝန်ခံပြီးဆိုတော့ ဆက်ပြောမယ်”

“ပြောပါ”

“နတ်စင်ကုန်းကို ခုပဲသွား၊ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မင်းတို့
နာသစ်စရာ မျက်နှာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“အလိုလေးဗျာ”

စောတင်ဌေးတစ်ယောက် လုံးဝ တုန်လှုပ်သွားချေ၏။
စောသန်းဌေးကတော့ မျက်နှာဆီးစေ့လောက် ဖြစ်သွားချေ၏။
ဖမ်းရှိုးကမူ သူ့ရူးတစ်ယောက်သို့နှယ် ကဝေ ဆိုသူတို့
ကြည့်နေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကမူ တလေးတစား ဆက်ဆံနေပုံပင်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ဘာလို့လဲ”

“ဟင်... နတ်စင်ကုန်းဆိုတာ ဘယ်ရှိမှန်းမှ မသိတာ
ပြီးတော့ ဘယ်လိုသွားရမှာတုံး”

“နို့တော့... လွယ်ပါတယ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ခုည သန်းခေါင်ယံကျော်လျှင် ထွက်သွားကြတော့”

“လမ်းညွှန်မှာလား...”

“သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ သန်းခေါင်ယံကျော်လျှင်
သည်ကလူတွေအားလုံး သေနေသလို အိပ်နေကြပြီ၊ နို့တ
သည်လူတွေရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ...”

“ဗျာ”

“အဆန်းပါကလား”

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားကကော”

“ငါက ကဝေလေ”

“ထားပါတော့”

“မထားနဲ့လေ... ငါပြောသလိုလုပ်၊ နတ်စင်ကုန်း နေရာ
ကို မိုးမလင်းခင် ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်”

“မဝေးဘူးလား”

“ဝေးတယ် နီးတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်”

“ဟုတ်ပြီ ဟိုရောက်လျှင်”

“မင်းတို့ တွေ့ချင်တဲ့လူနှစ်ယောက် သတင်းကို ရလိမ့်
မယ်”

“အင်း”

အလိုလေးဗျာ။ လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေမနှင့် နဂိုကတည်း
က သိနေကြသလိုပင် စကားပြောနေပါကလား။

ကျွန်တော်ဖြင့် မည်သို့မျှ နားမလည်ချေပြီ။

သို့ကြောင့် ခပ်မဆိတ်သာ နေလိုက်လေ၏။

“ကဲ... ငါ သွားမယ်၊ အော် မှာခဲ့ရဦးမယ်၊ ငါ လာဆုံခဲ့
တယ်ဆိုတာ သည်ကလူတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောပြရဘူးနော်၊
မင်းရဲ့ဆန္ဒဖြည့်ဖို့ ငါ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဦး
တစ်ယောက်က လာခိုင်းလို့...”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့နှယ်ပြောပြီး ကဝေ ဆိုသူသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှ
လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေတော့၏။

“ကိုလင်း သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်တော်က ယခုမှတွေ့ ယခုမှ ကူညီရန် ရောက်လာ ပြောသဖြင့် မသင်္ကာသောကြောင့် သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“ကိုပိုက် ပြောတာ လက်ခံတယ်၊ ပြီးတော့ စဉ်းစားလေ၊ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ခိုင်းလို့ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတဲ့ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ဦး ဆိုတာက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ . . ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း သို့ သုံးသပ်ချက်ပေးလာ၏။

“တစ်ခုရှိတယ်”

ဆိုလျှက် ဖမ်းရှိုးက ပြောလာလေ၏။

“ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်တို့ ဖြစ်နိုင်မလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး . .

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ သည်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာတဲ့၊ ပြီးတော့ ကဝေ ဆိုသူကိုတောင် လွှတ် လိုက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့မယ် ကိုယ်တိုင် သည်မရောက်လာနိုင် တဲ့အကြောင်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ မဟုတ်လား”

“အင်း . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အထင် သည်ကဝေ ဆိုသူကတော့ ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ညဘက်ကြီး သည်ကနေ ပထုတ်ချင်ရတာပါလိမ့်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟီး ဟီး ဟီး ဟား ဟား ဟား”

သို့ရယ်မောသံကြောင့် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြ၏။

ဘုရားရေ . . လူရိုင်းအဘိုးအိုပါကလား။ သို့ကြောင့်

ကျွန်တော်တို့သည် အံ့သြစာကြီး ကြည့်လိုက်ကြပြီး . . .

“အားလုံးသိနေတယ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

အဘိုးအို၏ အမေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့် လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ လာချေပြီး အဘိုးအိုဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ကာ . . .

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား . . ”

သို့ မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရချေ ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေ ပြောမှာပါလိမ့်။

အဘိုးအိုက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြုံးတယ်ဆိုယုံ ပြုံးပြချေပြီး

“တကယ် မင်း အမှန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

“သူတို့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာ။ အဘိုး သည်း သိနေတယ်ဆိုတော့ မြင်လိုက်မှာပေါ့၊ သူက အဘိုးတို့ဆီ တလူ မဟုတ်ဘူးလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းခါပြ၏။

“ခုလို ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောတာ ဘာသဘောလို့ ဆင်လဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်တွင် အဘိုးအိုက တွေ့ တွေ့ သွားချေပြီး . . .

“တကယ်တော့ သူက ငါတို့ဆီကပဲ၊ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ငါတို့က သည်ကနေ နှင်ထုတ်ထားတာလေ”

“နို့ဖြင့် သူက ဘယ်သွားနေသလဲ”

“နတ်စင်ကုန်းစခန်းမှာလို့တော့ ပြောကြတာပဲ၊ ကဲ ဒါတွေထားဦး မင်း ငါ့ကို သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကား အလျင်ပြောဦးကွာ၊ ပြီးမှ ငါ သူ့အကြောင်း ပြောမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ .. သည်လို့ .. ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာကြတာ”

“အော် သိပြီ .. နို့ကြောင့် နတ်စင်ကုန်းသွားမယ် ပြောတာကိုး .. ဟုတ်ပါပြီ .. ကဝေ လာပြောတာပဲ၊ ဘာလို့ သူ့စကား မယုံဘဲ လိုက်မသွားချင်တာတုံး။ သူပြောသလို ငါတို့က မင်းတို့ကို သည်ရွာကနေ ထွက်သွားခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သို့ပြောလာသည်ကြောင့် ဖမ်းနိုး၊ ကျွန်တော်နှင့် အထမ်း သမားသားအဖတို့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့၏။

“ကဝေ ပြောသလိုပါပဲလား၊ ကျွန်တော်တို့က ကစေစကား နားမဝင်မိခြင်းမှာ မှားယွင်းသောလုပ်ရပ် ဖြစ်သွားလေသလား”

သို့ ကျွန်တော် တွေးထင်လိုက်ပေမည် ..

“တကယ်တော့ အဘိုးရယ် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ သိလည်း မသိဘူး၊ သူပြောသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် အဘိုးအိုက

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်လေပြီး ...

“ငါ စောစောက ပြောပြီလေကွာ၊ ငါ ဝန်ခံပြီလေကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ အလွတ်မပေးဘူးလို့ ..”

အလိုလေးဗျာ .. ဘုရားရေ .. ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို လည်း သတိပေးသည့်အနေဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ချင်သည်ကို သိသော လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့သီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်ချေပြီး ..

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ အဘိုး ကျွန်တော်တို့ကို အဘိုးအလွတ်မပေးချင်လျှင် သည်တောင် ခေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေလေပြီး ..

“မင်း တော်တယ် .. ငါတို့က ငါတို့ကို ဒုက္ခမပေးတဲ့သူ နဲ့သမျှ၊ ငါတို့တွေအပေါ်ကို အပြစ်မကျူးလွန်သမျှ၊ ငါတို့က စော်ကားပါဘူး။ အန္တရာယ်မပေးပါဘူး။ ငါတို့အပေါ် နားလည်ချင်ဖြင့် ပြီးတာပဲ၊ အေး .. ကဝေအကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“တကယ်တော့ ကဝေက ငါ့ရဲ့ ဇနီးပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“သည်နေရာမှာ အားလုံးက ငါ ပြီးလျှင် ပြီးတယ်၊ အဲ

ငါ့ကို ကလန်ကဆန် လုပ်တာဆိုလို့ ကဝေပဲ ရှိတယ် . . ”

“ဗျာ”

“ဟင် . . ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

“ခု ပြောနေပြီလေကွာ . . ကဝေက ငါ့ရဲ့ဇနီး ငါ ဆိုလို့ တာက ငါ့ကို ရိုသေမှုနည်းတာပေါ့။ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါ့စကားကို ကလေး လူကြီးအားလုံးက နားထောင်တယ်။ ငါ ပြော သလို နေတယ်။ ငါခိုင်းသလို လုပ်ကြတယ်။ ကဝေက သူဟာ ငါ့ဇနီးဆိုပြီး အခွင့်အရေးတွေ ယူတယ်။ ထားပါလေ . . ငါ့ အပေါ်မှာ ယူတာယူပေါ့ကွာ။ နို့ပေမင့်လို့ ငါ့ရွာသားတွေအပေါ် မလဲ ငါ့အခွင့်အာဏာကို အသုံးပြုပြီး မောက်မာတာ။ နိုင်ထက်စွဲ နင်းလုပ်တာ။ အခွင့်အရေးယူတာမျိုးတွေ လုပ်တာတော့ ငါ လုံးဝ သဘောမတွေ့ဘူး။ ပြီးတော့ကွာ ငါတို့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ လက်ထက်က ယုံကြည်မှုတွေ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကို ဖျက်ချင် တယ် . . ဆိုပါစို့ ငါ့ကို တောင်းဆိုတယ်။ ငါ့လက်ထက်မှာ အားလုံး ကို ပြောင်းပစ်ချင်တယ်။ နို့ကို ငါ လက်မခံဘူး။ သည်တော့ သူ ဘာလုပ်လဲ သိလား . . သူ တစ်စင်ထောင်ချင်လာတယ်။ ငါ့ကို အံ့တုလာတယ်။ နို့ပေမင့်လို့ကွာ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အယုံအကြည် မရှိကြဘူး။ အားလုံးက ရှေးရိုးကြီးအတိုင်းပဲ သွားလိုကြတယ်။ နေထိုင်လိုကြတယ်။ သည်တော့ သူ့ဘာလုပ်လာလဲ သိလား . . ”

“အဘိုးပြောမှ သိမှာပေါ့”

“တစ်ချိန်က ငါတို့ရွာကို ငါတို့တွေကလွဲပြီး သူစိမ်းတစ် ခုဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရောက်လာတာ မရှိဘူး။ ဆိုပါစို့ကွာ . . ”

မင်းတို့လို လမ်းမှားရောက်လာတဲ့သူတွေကို ငါတို့ အတွေ့တောင် မခံဘူး။ အဲ . . သူကတော့ ငါတို့ သဘောတရားတွေကို ကန့် လန့်လုပ်ချင်သူဆိုတော့ သူစိမ်းတစ်ခုတွေကို လက်ခံချင်တယ်။ လူအချင်းချင်း ကူးလူးဆက်ဆံတာကို လိုလားပုံရတယ်။ ငါက တော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ မျိုးနွယ်စု ပျောက်ကွယ်မှာစိုးတယ်။ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ လူတွေက အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ အဓိက မဟုတ်လား။ သည်တော့ ဘာလုပ်ကြသလဲ၊ မွေးဖွားရက်ကနေ သေဆုံးသည့်တိုင် စားဖို့ရှာရမယ် မဟုတ်လား။ စားဖို့ ဆိုတာ တလည်း သည်မယ် ခက်ခဲမှု မရှိဘူးလေ။ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်မယ် စားစရာတွေ သူ့ဟာသူ ရှိတယ်။ ငါတို့လူစုလေးနဲ့ဆို လုံလောက် တယ်။ အဲ သူစိမ်းတစ်ခုတွေ ရောက်လာလျှင်တော့ ဘယ်လောက် နိုင်ပါ့မလဲ။ နို့ပေမင့်လို့ ကဝေပြောတာ တစ်ခုတော့ ငါ လက်ခံ တယ် . . ”

“ပြောကြည့်ပါလား”

“ငါတို့တွေက သည်လောက်လေးနဲ့ ပြီးသွားမှာ မဟုတ် ဘူးတဲ့ . . နောင်မှာ မျိုးဆက်တွေ ပွားလာမှာတဲ့။ အဲဒီအခါ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိတာတွေနဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ စားလိုက်လို့ မဖြစ် ဘူးတဲ့။ တဖြုတ်ဖြုတ် ကုန်သွားလိမ့်မယ် . . ဟုတ်သား နောက်မျိုး ဆက်တွေ ဘာသွားစားရတော့မှာလဲ။ သည်တော့ ခုလို ငါတို့ သူစိမ်းတစ်ခုတွေ လာကြသလို၊ သူတို့လေးတွေက သွားကြရလိမ့် မယ်။ နို့ကြောင့် ခုကတည်းက သူတို့ ကလေးတွေအတွက် ငါတို့က သူစိမ်းတစ်ခုတွေနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံလိုကြတယ်”

“နီုက ဟုတ်တာပေါ့ အဘိုးရယ်”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် ထောက်ခံစကား ပြောလိုက်သဖြင့် အဘိုးအိုက ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လာချေပြီး . .

“ဟုတ်တယ် . . နီုပေမင်္ဂ ငါ တစ်ခု ပြန်ပြောလိုက်တယ်”
“ပြောပါ. .”

“သည်မှာ နောက်မျိုးဆက်တွေ ပွားလာလျှင် ငါတို့တွတ်စားနပ်ရိက္ခာ လိုအပ်မှုကို ငါတို့ ပြုပြင်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . ဘယ်လို ပြုပြင်ကြလဲ”

“သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ သီးပင် စားပင်တွေကို စားပစ်တာနဲ့ချည်း မဖြုန်းတီးဘဲ ထပ်ထပ်ပွားအောင် လုပ်ကြမယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“သားကောင်တွေကို မျိုးမတုံးသွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဇီးရှိတဲ့သတ္တဝါတွေကို မသတ်ကြဘူး၊ သားကောင်ပေါက်လေးတွေကို မသတ်ဖြတ်ကြဘူး၊ နီုမှ သူတို့တွေ မျိုးပွားလာမှာ . .”

သို့ပြောလာသည့် အဘိုးအိုကို ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်မိချေတော့၏။

သူလိုလူက သို့အတွေးအခေါ် ရှိနေခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

“နီုလည်း ဟုတ်တာပေါ့”

ဖမ်းရှိုးက ထောက်ခံပြောလာပြန်၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက ဖမ်းရှိုးကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ချေပြီး . .

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အခြားကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်လေ”

“နားထောင်နေပါတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“သူစိမ်းတရံတွေကို ငါတို့ လက်ခံရဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ငါ ဖြစ်လာတယ်”

အဘိုးအို၏ စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာချေ၏။
စေ့စေ့ကြည့်နေလျက် နားထောင်နေလိုက်ကြ၏။

“ငါတို့ သားကောင်ကို လောက်လေးခွနဲ့ပဲ ပစ်ရတယ်၊ နီုဆိုတော့ သားကောင်ငယ်ကလေးကိုပဲ ရတယ်၊ တကယ်လို့ သူစိမ်းတရံတွေလို ထူးဆန်းတဲ့ လက်နက်မျိုး ရလျှင် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်ဆိုတာပါ ငါ တွေးမိထားတာကလား”

အလိုလေးဗျာ . . တယ်ဟုတ်ပါကလား။

“နီုဖြင့် အဘိုးအို၏ တာ ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ လက်နက်တုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက ကျွန်တော်တို့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို လက်ညှန်ပြလေပြီး . . .

“ခု မင်းတို့ ကိုင်ထားတာမျိုးလေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အာ”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က အံ့သြသွားကြပေမင်

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ အဘိုးအိုကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ကြပြီး..

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်တော့ ဆက်ပြောပါဦး”

“တစ်လောက ငါတို့ဆီ ထူးဆန်းတဲ့ လက်နက်ကိုင်ပြီး လူနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

အလိုလေးဗျာ .. လူနှစ်ယောက်ဆိုတော့ ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်တို့ ဖြစ်နေလေမလား။

ကျွန်တော့်အတွေးကို လင်းမြင့်လှိုင် သိစေရန် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေပြီး...

“ဟုတ်ပြီ ပြောပါဦး”

“ကဝေ ပြောသလိုပါ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဆက်ဆံကြမယ်ဆိုပြီး”

“တော်ပြီလေ.. ဘာတွေပြောနေတာတုံး”

အလိုလေးဗျာ .. အဘိုးအိုစကားကို မည်သူက ဟန်တားလာပါလိမ့်၊ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အလိုလေးဗျာ”

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါကလား။ အရပ်ပင် ပုပေမင့် အမျိုးအစား ကျလှချေ၏။

ကဝေမထက် အတော်တန် ငယ်ပုံရချေ၏။

ကဝေမလို ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် မဟုတ်။

ဆံပင်ရှည်နှင့် ဖြစ်၏။ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ခမ်းထူလှပေ

၏ အောက်နှုတ်ခမ်းတွင် နားကွင်းပန်သလို ရွှေရောင်ကွင်းလေး တစ်ခု ဆင်ထားချေ၏။ တောက်ပသော မျက်လုံး ရှိချေ၏။

“ဧည့်သည်သူစိမ်းတွေ ဆိုပါလား .. ဟင်.. ကြည့်စမ်း၊ အဘိုးကြီးက ဧည့်တွေကို သည်အတိုင်းပဲ ထားတာလား၊ ဧည့်ခံဦးလေ”

“အေးပါကွာ .. ငါ သိပါတယ်၊ သည်မယ် စကားပြောနေလို့ပါ ..”

“အဘိုးကြီး ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့လေ ..”

သို့ပြောလာသည့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုတွေးဆရမှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်ပင် မဟုတ် .. လင်းမြင့်လှိုင်၊ ဖမ်းရှိုးနှင့် အထမ်းသမား သားအဖတို့ပင် နားမလည်နိုင်ချေ။ သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် ...

“ဪ .. ဪ .. မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သို့ အမျိုးသမီးက ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

“ကျုပ်က အဘိုးကြီးရဲ့ ဇနီးပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အို”

အလိုလေးဗျာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဘိုးအိုအသက်က ၇၀ ထက် နည်းမည်မထင်၊ ထိုအမျိုးသမီးက ရှိလှ လွန်ရော ၃၀ ပေါ့”

သို့ဆိုလျှင် ကဝေဒသည် အဘိုးကြီး၏ ပထမဇနီး။

သူသည် အငယ် ဖြစ်မပေ။

“ကျုပ်နာမည် . . ဒေဝီ”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

သို့နယ် ပြောလည်းပြော ရယ်လည်း ရယ်မောလို့
နေချေတော့၏။

“အဘိုးကြီး ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး။ ကျုပ် ဆက်ပြော
မယ်။ သွားလေ . . စားဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်လေ”

“မင်းကွာ . . ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီး မနက်မှ ကျွေးမှာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . ကျွန်တော်တို့ ဘာမှလည်း မစား
ချင်ပါဘူး။ အဘိုးအိုနဲ့ စကားစမြည်ပြောပြီး အိပ်ကြမှာပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . ဟား ဟား ဟား ဟား . . .
ကျုပ်က အဘိုးကြီးလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ မနက်ဖြန်
သည်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့ ပြောလာချေတော့၏။

ဘုရားရေ . . သူမ ဘယ်လိုကြောင့် သည်လိုပြောရတာ
ပါလိမ့်။

“ဟာဗျာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးအိုကို
လိမ်ညာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဟင်း ဟင်း သိပါတယ်။ မင်းတို့ အဘိုးကြီးကို လိမ်ညာ

ဘူးဆိုတာ သိပေမင့် မင်းတို့ မနက်ဖြန် မနက် သည်မှာ မရှိနိုင်
ပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“နို့ဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိမလား”

“ရှိတယ် . . မင်းတို့ သန်းခေါင်ယံကျလျှင် ဒီကနေ
ထွက်ကို ထွက်ရမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကဝေ လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“မလိုက်ပါဘူး”

“လိုက်ကို လိုက်သွားရမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင် မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

အဘိုးအိုက သူ့ ကို မကျေမနပ်ပြောပြီး မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူမကို အံ့သြတကြီး ကြည့်မိလေ၏။

“ဒါ ကျုပ်စီစဉ်တာ . . နို့ကလည်း အဘိုးကြီးအတွက်”

“ဟေ”

အဘိုးအို အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားပြန်၏။ ဘာတွေပါလိမ့်။

“ရှင်းအောင်ပြောပါလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . အင်း ငါဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး”

အဘိုးအိုကလည်း ပြော၏။

“တော်ပြီး ရှင်းအောင်ပြောမယ်၊ သူတို့ ကဝေမနဲ့ လိုက်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျုပ်တို့လည်း လိုအပ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရနိုင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဗျာ”

ဘုရားရေ . . ဘာတွေပါလိမ့်၊ လူစိမ်းနှစ်ယောက် ဆိုသည်မှာ ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်များ ဖြစ်လေမလား။

“သည်တော့ မင်းတို့ ကဝေလာလျှင် ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လိုက်သွားကြချေ။ နို့မှ မင်းတို့ ရှာချင်တွေ့ချင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မှာလေ”

သို့ပြောလာသည့် သူမကို အံ့သြတကြီး ကြည့်မိကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သိလို၍ ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ရှေ့သွားလိုက်လေပြီး . . လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်ပင် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အပြုအမူကို အံ့သြမိချေတော့၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမပါ”

အလိုလေးဗျာ . . လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပင် ပြောလိုက်ချေသေး၏။ ကျွန်တော်သည် လူခိုင်းအဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အပြုအမူကို အံ့သြတကြီး

ဖြစ်နေပုံပင် . .

“ကိုဗိုက် ဘာလုပ်နေတာတုံး၊ အမြန်အရိုအသေ ပေးလိုက်ဗျ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် လုပ်နည်းအတိုင်း ပြုမူလိုက်ရတော့၏။ ဘာကြောင့် သို့ ပြုမူလိုက်မိသည်ကို မိမိကိုယ်မိမိ မသိပါတော့ချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း စောဒကမတက်လိုတော့ချေ။

ဟုတ်ပြီ . . ဟုတ်ပြီ . . ဟို သုံးယောက်ကတော့ ရှိစေတော့ သူတို့က ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို အားကိုးအားထား ပြုနေကြသူတွေပဲဖြစ်မယ်၊ ကောင်းပြီလေ . . ဟုတ်တယ် . . ရှင်တို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျလျှင်ဖြင့် ကဝေ လာခေါ်လျှင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်သွားကြချေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ပြောသလိုလုပ်ပါ”

“လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ရမှာတုံးဆိုတော့ ကျုပ်လည်း နို့တော့ ကြိုမပြောတတ်ဘူး၊ မီးစင်ကြည့်ကကြပေါ့”

“နို့ဖြင့် . . ဘာအကျိုးရှိမှာတုံး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“အကျိုးရှိမှာတော့ သည်လို့ . .

၁။ လူစိမ်းနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်နက်ကို ကျုပ်တို့ အသုံးပြု
လို့ရနိုင်တယ်။

၂။ ရှင်တို့ လူနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့လျှင် ရှင်တို့ တွေ့ချင်တဲ့
လူ၊ ရှာနေတဲ့သူ ဟုတ်၊မဟုတ် သိရမယ်။

၃။ ကဝေကို ကျုပ်တို့က ဇာတ်သိမ်းပေးလို့ ရပြီ”

အလိုလေးဗျာ . . ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘယ်လို
သဘောရသလဲ ဟူသည့် အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်၏။

“နို့ကလည်း သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မီးစင်
ကြည့်က၊ကြတာပေါ့။ လတ်တလောက လူစိမ်းနှစ်ယောက်ဆိုတာ
ဗကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်ဖြစ်လေမလားဆိုတာ ပိုအရေး
ကြီးတယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တီးတိုးပြောလာလေ၏။

“ကဲ . . ကျုပ်တို့ သွားမယ်”

ဒေဝီက သို့ပြောပြီး လူရှင်းအဘိုးအိုကို မျက်ရိပ်ပြ ခေါ်
လိုက်ချေ၏။

“ကိုလင်းရေ ဘယ်လိုတွေလဲဗျ”

သူတို့ ထွက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်
တော့သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုတွေလဲဆိုတော့ ခုတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်

သေးဘူး။ အတပ်ပြောနိုင်တာ ပြောချင်တာ တစ်ခုကတော့
ကျွန်တော်တို့တွေ ဒေဝီ ပြောသလို ကဝေ လာခေါ်လျှင် လိုက်
သွားကြမယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ဘူး”

“ဟင်”

ဖမ်းရှိုးက သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို စေ့စေ့
ကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီး . .

“နို့ဖြင့် သည်မှာ နေခဲ့မှာလား”

“အင်း”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလေသည်တွင် . .

“ကျုပ်တို့တွေ သည်ကနေ ရွာပြန်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ရဲပေးထားတဲ့ငွေကို သူလိုချင်တဲ့နေရာအရောက် ကျုပ်တို့ ပို့
ပေးပြီးပြီဆိုတော့ စရံတစ်ဝက်ကြေးပြီ၊ အဲ အပြန်တော့ သည်လူကို
ဆမ်းပိုးပြန်ရတာ မဟုတ်တော့ . . ကျန်ငွေ တစ်သောင်း တောင်း
ရော မလိုတော့ဘူး”

သို့ အဆမ်းအသမား စောသန်းဌေးက ပြောလေသဖြင့်
ဆင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းရှိုးကို ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဖမ်းရှိုး မင်း တကယ်နေခဲ့မှာလား”

သို့ဆိုတော့ ဖမ်းရှိုးသည် စောသန်းဌေးတို့ သားအဖ
ဆို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“မင်းတို့လည်း တာဝန်မပြီးသေးဘူး၊ မပြန်ရဘူး”

လို့ ပြောလေသည်တွင် စောသန်းဌေးက . . .

“အလိုလေးဗျာ . . ခင်ဗျားတို့ သွားချင်တဲ့ဆီ ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ပေးပြီပဲဗျာ၊ ခုဟာက ခင်ဗျားက ရှေ့ခရီးမဆက်ဘဲ ခရီး ဆုံးပြီဆို”

သို့ ပြောလေသည်တွင် . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . နို့ပေမင်း သည်ကနေ ပြန်တော့ လည်း ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ယူရမှာလေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကနေ ပြန်ပြန်ပေါ့၊ အပြန်ခရီးက အပြန်ခရီးပဲ၊ ပြောထားပြီ ကတိပြုပြီး အတိုင်းပဲပေါ့”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလေသည်တွင် စောသန်းဌေး၏ သား ဖြစ်သူ စောတင်ဌေးက . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . ခုပြန်မယ်ဆို တို့ ပြန်ထမ်းခေါ် သွားမယ်၊ သည်မှာပဲ ဆက်နေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေ မနေဘူး ပြန်မယ်”

“ဘာ”

ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးပြူးနှင့် စောတင်ဌေးကို ကြည့်လေပြီး . . .

“ဘာလို့လဲ”

“သည်မယ် မနေချင်ဘူး”

“ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် . . ဒါ ရှိတယ်”

သို့ဆိုလျက် ဖမ်းရှိုးက သူ၏သေနတ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဖောက်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဘက်သို့ ကယာကသီ ကြည့် လိုက်ကြ၏။

အလိုကလေးဗျာ . . ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ဒေဝီပါ လား၊ သူ့လက်ထဲတွင် လောက်လေးခွ ရှိနေချေပြီး ဖမ်းရှိုး၏ သေနတ်ဒင်ကို လောက်လေးခွနှင့် ပစ်လိုက်သည်မှာ သူမပါ ကလား။ လက်မှန်းတည့်လှသည်ကလား။

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ရှင်က ကျုပ် ပြောတာကို နားမထောင်ဘူးဆိုတော့ ရှင် လည်ပင်း ယားနေတာ ဖြစ်မယ်”

“ဗျာ”

အလိုလေးဗျာ . . ဒေဝီသည် သို့ပြောပြီး ဖမ်းရှိုးအနား သို့ ကပ်သွားလေသဖြင့် . . .

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက် မှာပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေသည်တွင် ဒေဝီသည် စောသန်းဌေးတို့ သားအဖဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး . .

“ရှင်တို့တွေ တာဝန်ယူပြီးလျှင် တာဝန်ကျေအောင် လုပ် ကြချေ။ ညဉ့်ကျ နတ်စင်ကုန်းကို လိုက်သွားကြချေ”

သို့ ပြောပြီး ဖမ်းရှိုး၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှုပ်တစ်ပြက်

တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လွဲခဲ့တာလိုက်သည်ကြောင့် ...

“မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့...”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကပျာကသီ တားဆီးလိုက်လေခြင်းကြောင့် ဒေဝီ၏ ရိုက်နှက်ချက်သည် ဖမ်းနှိုးလည်ပင်းသို့ ရောက်မသွားနိုင်တော့ချေ။

“ချွမ်း”

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်အချိန်က သူမလက်ထဲ ဓားပြားလေးတစ်ခု ရောက်နေပါလိမ့်။ လင်းမြင့်လှိုင်ကြောင့် ထိုဓားပြားမြေပြင်သို့ကျကာ ကြမ်းပြင်နှင့် ရိုက်ခတ်အသံ ထွက်သွားလေမှ သိရလေ၏။

ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်မှာ သူမတွင် လောက်လေးခွသာ ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတော့မူ ဓားပြားရှည်လည်း ရှိနေပါကလား။ မျက်လှည့်ပြသလို သူ့လက်ဆီ ဘယ်အချိန်က ရောက်ရှိနေလေသည် မသိချေ။

“ဒေါသ ရှေ့မထားပါနဲ့ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ မလိုက်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ သူမယ် ထမ်းစင်နဲ့မှ သွားနိုင်တာလေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေ၏။

“ခုကိစ္စ ရှင် တောင်းပန်လျှင် ကျုပ် လက်ခံမယ်”

“ဗျာ”

အလိုလေးလေး။ သူမကို လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်းပန်ရမည်ဆိုပါကလား။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ဤကိစ္စ လင်းမြင့်လှိုင်လို

လူမျိုးက သူမကို တောင်းပန်ခြင်း ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူမကို မည်သို့ခွန်းတုံ့ ပြန်မည်ကို သိလိုသဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်မှ ဟုတ်ပါလေစ၊ ဒေဝီကို ခူးထောက်တောင်းပန်ရန် ပြင်လိုက်ပါကလား။

“တောက်”

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်သွားရတော့၏။ လကတွင်းမှ သေနတ်ဒင်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိရင်း သူမတစ်ယောက်တည်းကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရလေမလဲ အသိဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြည့် လိုက်သည်တွင်...

“ဟာ”

“အာ”

“အို”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့၏ လေးဘက်လေးတန်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူရိုင်းလေးများသည် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားရလေသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားချိန်တွင်...

“သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက် ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖမ်းနှိုးကို ရည်ညွှန်းပြော၍ သူမကို တောင်းပန်လိုက်တော့၏။

ဘုရားရေ . . လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
နားလည်ရမှန်း မသိပါတော့ချေ။ အရင် လင်းမြင့်လှိုင်ကော
ဟုတ်ပါလေစ။ အရင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်တော့ တခြားစီပါလား။
သို့ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင် အယောင်ဆောင်ထားခြင်းများလား။
သို့ သံသယစိတ်ပင် ဝင်မိတော့၏။ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်
လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်
ပြုံးပြလှာချေလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် အစစ်ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိချေတော့၏။

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်တို့ သည်ည ကဝေဒေဝီ လိုက်ဖြစ်အောင်
လိုက်သွားချေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေဝီသည် ဖမ်းရှိုးကို မျက်စိတစ်ချက် စွေစောင်း ကြည့်
လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားချေတော့၏။

“ဟား . . မလွယ်ဘူးဗျ . . လူသာပုတယ် . . စိတ်ကြာ
တယ်”

“ဟား ဟား ဟား ကျွန်တော် ဒါတွေ ကြိုသိနေလို့ သူ့
ခုလို ဆက်ဆံလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင် အ
ပါ။ ကိုပိုက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ”

လင်းမြင့်လှိုင် သို့ပြောလာသဖြင့် . . .

“ကိုလင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“ဘာအတွက်လဲ ကိုပိုက်ရယ်”

“အော် . . ကိုလင်းကို ကိုလင်းလို့ မထင်လိုက်မိလို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား . . ဒါများဗျာ ဘာလဲ ကိုလင်းရဲ့
သွားတက်ပေါ်ရဲ့ အပြုံးသာ ကိုပိုက် မတွေ့လိုက်ရလျှင် ကျွန်တော်
ကိုလင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့မှာ မဟုတ်လား”

“နို့ပေါ့ဗျာ . . ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ပြောင်း”

သို့နှယ် နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြ
ပြီး လက်ဖဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြတော့၏။

ဖမ်းရှိုးနှင့် စောသန်းဌေး၊ စောတင်ဌေးတို့က ကျွန်တော်
ဘို့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တွေဝေနေကြချေတော့၏။

“ရော ခင်ဗျားတို့အတွက် ညဉ့်လယ်စာ”

သို့ဆိုသလို လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား
အကင်ဝက်ပေါင်တစ်ချောင်းကို လာပေးလေ၏။

“ဟန်ကျလိုက်တာ”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်
လိုက်တော့၏။ အလိုက်သိသော လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီတစ်ပြား

သို့ သူ့ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ထုတ်လာပေးတော့၏။

“မသောက်ရဘူး”

“ဘာ . . ဘယ်လို”

ဝက်ပေါင်မီးကင် လာပို့သော လူရိုင်းလေးက ပြောလေ
သဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ပြောလိုက်ရင်း သူ့နား သွားမည်
အလုပ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလေပြီး . . .

“သူပြောသလို လုပ်လျှင်ကောင်းမယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ဒါ
မသောက်ရဘူး ဆိုတော့”

“လူရိုင်းလေးက သို့စကားကို ပြောပြီး နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်လေပြီး . . .

“ဟိုဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက်ပဲ”

“ဘာပါလိမ့်”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည်
လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘာပါလိမ့်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်
လေတော့၏။

“လူရိုင်းနှစ်ယောက် အထမ်းနှင့် စဉ်အိုးလတ်တစ်လုံးကို
ကြိုးသိုင်း ထမ်းလာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ ကြည့်နေရင်းမှ ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာ
ကြသည်တွင် အိုးကို မြေညီညီပေါ်တွင် အသာအယာ ချထား
လိုက်ကြလေပြီး . . . ကျွန်တော်တို့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်
သွားကြတော့၏။ ဝက်ပေါင် လာပို့သော လူရိုင်းလေးကမူ ထိုစဉ်
အိုးနားအား လက်ယပ်ခေါ်လာလေသဖြင့် သွားလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ”

ထိုရနံ့သည် ကျွန်တော်တို့ပင် လွန်မင်းစွာ ရင်နှီးနေ
သော ရနံ့ ဖြစ်ချေ၏။ မွေးပျံ့နေသည် ဆိုပေမင့် အရက်နံ့က
တော့ အရက်နံ့ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုရနံ့ကြောင့် သောက်ချင်စိတ်
များ ဖြစ်လာရ၏။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ဖို့လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

နို့ဖြင့် ဆိုလျက် ကျွန်တော်က စဉ်အိုးအတွင်း နဘေးရှိ
ခွက်ဖြင့် နှစ်ခပ်လိုက်လေသည်တွင် . . .

“ဖျောင်း”

“ဟာ”

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း . . . လူရိုင်းလေးက ကျွန်တော်
လက်ကို ကြိုးဖြင့် လှမ်းပစ်တုပ်နှောင် ဆွဲယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ချေ
တော့၏။

ဘုရားရေ . . . သည်လူရိုင်းတွေကို လျော့တွက်လို့ မရပါ
ကလား။

ယူလာတုန်းက ဝက်ပေါင်မီးကင်တစ်ချောင်းသာ ယူလာ
သည် ဟုတ်ပေမင့် ယခုက . . .

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ မီးပွဲသည် ကျွင်းပပို့ သခင်မ ပြောလို့ပါ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အို”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထိုလူရိုင်းကို မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ ဝီစကီပုလင်း ပြားလေးကို လှမ်းတောင်းလိုက်လေပြီး အဖုံးဖွင့် တစ်ကျိုက်မော့ လိုက်လေမည် အလုပ်တွင်...

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ ခဏလေး သည်းညည်းခံပါ။ ကျုပ်တည်ခင်းတဲ့ အရက်သောက်ကြည့်ပြီးမှ အဲဒါ ဆက်သောက်သင့် မသောက်သင့် ကိုယ်သဘောနှင့်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်တော့ပေါ့”

သို့အသံနှင့်အတူ ဒေဝီ ရောက်လာချေ၏။ တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလို ဝီစကီပုလင်းပြား ကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဖမ်းဆုပ်လာသဖြင့် ထိုသူကို ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုပိုက်ရယ် ... ခဏနေလိုက်ပါ။ သူမ ပြောသလို မြည်းစမ်းကြည့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဝီစကီ သောက်လိုလွန်း လိုတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ အရက်အိုးနှင့် ပတ်သက်၍ သို့ ကန့်သတ်လာခြင်းကို အမြင်ကတ်လာသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဝီစကီ သောက်နိုင်ပါတယ် ဆိုခြင်းကို ပြလို၍ ဖြစ်ချေတော့သည်။

“ဖျောင်း ... ဖျောင်း ... ဖျောင်း”

သို့ရှိစဉ် ဒေဝီက လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်နှင့် မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လူရိုင်းမလေးများ အလျှိုအလျှို ထွက်လာ ကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ ... ဒေဝီမှလွဲ၍ အားလုံး ဦးပြည်း ခေါင်းတုံးများ၊ အံ့ဖွယ်ပါကလား။ အားလုံး အရပ်တွေတူ၊ မျက်နှာ တွေတူ၊ အချိုးအဆစ်တူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကလုံးများဟု ဆိုရချိမ့် မည်။

တကယ်တော့ ဒေဝီသည် အားလုံးနှင့်မူ ကွဲပြားနေလေ ခြင်း ဖြစ်၏။ ကဝေသည်ပင် ထိုလူရိုင်းမလေးများပုံ ဖြစ်၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း... ဟင်း... ညည်းတို့ တစ်ယောက်စီ ဧည့်သည်တွေကို အိမ်ရှင်ပီသအောင် ပြုစုကြချေ”

သို့ ဒေဝီ ပြောလိုက်သည်နှင့် လူရိုင်းမလေးများသည် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာကြချေ၏။

ဝါးခွက်တစ်ခုဆီ ပါလာ၏။ ဝါးဆစ်ဘူးတစ်လုံးစီ ပါ၏။ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လင်ပန်းပြား ပါ၏။

လက်လုပ် ဖြစ်ချိမ့်မည်။ ပြီး အဝတ်စ တစ်စ ပါ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ ဖမ်းရှိုးထံသို့ လည်း ကောင်း စောသန်းဌေးထံသို့ လည်းကောင်း၊ စောတင်ဌေးထံသို့ လည်းကောင်း တစ်ဦးစီ ရောက်သွားကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည့် လူရိုင်းမ လေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိ၏။

မျက်လုံးသည် ဝိုင်းစက်နေ၏။ မျက်ဆန်သည် ချောကလက်ရောင် ဖြစ်ပေ၏။ နှာခေါင်းသည် ပွသယောင်ယောင် နှင့် နှာတံစင်းလို့နေ၏။ နှုတ်ခမ်းကတော့ အနည်းငယ် ထူချေ ၏။ သို့ပေမင့် သူမတွင် ပေါ်လွင်နိုင်လောက်သော အလှရှိနေ

ပုံပင်၊ အရပ်ပုသည်ကလွဲလို့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား ကျနပေ၏။
ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် ဆိုပေမည် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်တော့
ရှိ၏။ တူညီဝတ်စုံဟု ဆိုရမည့် ကရင်သင်တိုင်းအရှည်ကို ဝတ်
ဆင်ထားကြ၏။ သူမ၏ အလှကို ဖျတ်ဆီးထားသည်မှာ နားတွင်
ပန်ဆင်ထားသည့် စာကလေးခြေထောက် ခြောက်ပင် ဖြစ်တော့၏။
သို့ပေမည်သူမ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလာသည်မှာ ဖော်ရွေ
အပြုံး ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်လေသည်တွင် ကျွန်တော့်ရွှေ
သို့ သူမ ယူဆောင်လာသည့် လင်ပန်းကို အသာအယာ ချလာ
လေချေ၏။

ပြီးတော့ ခူးတုပ်ထိုင်လာချေ၏။

“ဖျောက်. . .” “ဖျောက်” “ဖျောက်”

လက်ခုပ်သုံးချက်တီးသံ ကြားရပြန်သဖြင့် ဒေဝီကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ. . . ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို စီစဉ်လိုက်
လေသည် မသိ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင်မှ
ထင်းမီးဖိုကြီး မီးတောက်မီးလျှံဖြင့် ပေါ်လာ၏။

“ဖျောက်” “ဖျောက်” “ဖျောက်”

ဒေဝီ လက်ခုပ်တီးပြန်လေသည်။ သည်တစ်ခါ မည်သို့
ထူးခြားချက်မှ မရှိပါချေ။ သို့ပေမည် . . .

ကျုပ်တို့ မီးပုံပွဲ စ၊မယ်၊ သည်အထဲတ သေရည်တို့
အားလုံးသောက်ကြမယ်၊ အဲဒီအခါ ရှင်တို့ တစ်ရေးအိပ်ကြရ

လိမ့်မယ်၊ သန်းခေါင်ယံ ကဝေ လာခေါ်လျှင် လိုက်သွားကြချေ
တော့။ ကဲ. . .

“ဖျောက်” “ဖျောက်” “ဖျောက်”

လက်ခုပ်သုံးချက် တီးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ရွှေမှ လူရိုင်း
မလေးသည် လင်ပန်းတွင်းမှ ဝါးဆစ်ခွက်ကို ယူလိုက်ကာ စဉ့်အိုး
အတွင်းရှိ သေရည်ကို သွားခပ်ယူလာပေးချေ၏။ ပြီး လင်ပန်း
လေး ယူသွားကာ တောဝက်ကောင်ကင် အသားကို ဖွဲ့ယူလာ
ချေ၏။

“သောက်လိုက်လေ”

သို့ပြီးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလာကာ ခွက်ကို ကမ်း
ပေးလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခွက်တွင်း စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

နို့နှစ်ရောင် အရည်များ ဖြစ်ချေ၏။ မည်သည့် အနံ့
အသက်မှ မရတော့သဖြင့် နမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ . . . မည်သည့်အနံ့မျှ သင်းသင်းလေးပင် မရှိ
တော့ပါကလား။

“ဒါ ဘာလဲ”

“သေရည်. . . သောက်ကြပါ။ မကြိုက်လျှင်ဖြင့် စောစောက
ရှင် သောက်မယ်လုပ်တဲ့ ပုလင်းထဲက အရည်ကို ဖွင့်သောက်ပေါ့”

သို့ ပြောလာသည်မှာ ဒေဝီ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မင်းရှိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စောသန်းဌေး၊ စောတင်ဌေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်နည်းတူတွေပင်။

ကျွန်တော့်ကို လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးသည် နှင့် ခွက်တွင်းမှ အရက်တို့ကို မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း မည်သို့မျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခွက်တွင်း အရည်တို့ကို မော့သောက်လိုက်တော့၏။

ဘုရားရေ . . တကယ်ပဲ ရေခဲရေအေးအေး သောက် လိုက်ရသလို အရသာ ရှိပေမည် ဝမ်းတွင်းသို့ ပူခနဲ လျှောကျ ဆင်းသွားတော့၏။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူရှိန်းရှိန်း ဖြစ် သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ အမှားတစ်ခု လုပ်မိပြီ ထင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ သတိလက်လွတ် အဆိပ်ရည်ကို သောက် လိုက်မိကြလေသလားဟု ထင်ရချေ၏။

ဘုရားရေ . . သို့အထင်ကြောင့် မကြာလိုက်သောအချိန် တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ယူဦးမလား”

သို့မေးလာသည့် ရှေ့က လူရိုင်းမလေးကို ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိလျက်သား ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

သူမသည် ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ခွက်ကိုယူ၍ အနားမှ ထသွားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့လင်ပန်းအတွင်းရှိ တော ဝက်သားကို တစ်ဖဲ ဖဲ့၍ ပါးစပ်တွင်း ထည့်ဝါးလိုက်၏။

“ချိုလိုက်တာ . . အသားနူးညံ့လိုက်တာ၊ တောဝက်ကို မည်သို့ကင်ထားသည် မသိ၊ အသားတို့ နူးအိလို့နေ၏။

ကျွန်တော် လူရိုင်းမလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သေရည်ကို ခပ်ယူနေချိန်တွင် ဒေဝီက သူမနား ရောက် သွားပြီး ဘာပြောလိုက်သည်မသိ၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ ပြီး ကျွန်တော့်ထံ ပြန်လာလေတော့၏။

ဒေဝီက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလိုနေသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။ ဒေဝီက လင်းမြင့်လှိုင်ထံ လျှောက်သွားပြန် တော့၏။

“ရှင် . . ဒါပဲ သောက်မလား၊ စောစောက ပုလင်းထဲက အရည်ပဲ သောက်မလားလို့ သခင်မက မေးခိုင်းတယ်”

“ဗျာ”

“ကြိုက်တာ ရွေးလေ”

လူရိုင်းမလေးက ကျွန်တော့်ထံ သေရည်ခွက်ကို မပေး သေးဘဲ သို့မေးလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကို ယတိပြတ် ချလိုက်လေ၏။

“ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

လူရိုင်းမလေး သဘောကျသွားတော့၏။ ဘယ်တွက်မှ ကျွန်တော် သူမလက်ထဲမှ သေရည်ခွက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲ သလိုက်လေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ဒါ ရှင်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုပေါ့”

လူရိုင်းမလေးက သို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်အပါးမှ ထွက်
သွားလေ၏။ ဒေဝီထံ သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဒေဝီသည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စကားတွေ ပြောနေလေ၏။
ဘာတွေပြောနေလေသည် မသိပါချေ။

ကျွန်တော့်အပါးမှ လူရိုင်းမလေးက ဒေဝီနား ရောက်
သွားသည်တွင် ဘာတွေကို ပြောလိုက်လေသည် မသိ။ ဒေဝီသည်
ကျွန်တော့်ထံသို့ အတန်ကြာ ကြည့်နေလေ၏။ မျက်လုံးချင်း
ဆုံစဉ်တွင် ဒေဝီက ပြုံးပြလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြ
လိုက်ရတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် တောဝက်ကင် စားလိုက်၊ သေရည်သောက်
လိုက်ဖြင့် ဘယ်လိုက ဘယ်လို မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားသည်
မသိ၊ ရုတ်ချည်း အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားပုံပင်၊ မည်မျှ
ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

ကျွန်တော်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို နူးညံ့သော လက်အစုံက
ဆွဲကိုင်လှုပ်ခတ်လိုက်ပုံရ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာရ
တော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် လူရိုင်းမလေး ရှိနေပါကလား။

“မင်း . . မင်း”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားရ၏။ သူမ ကျွန်တော့်အပါးတွင်
တစ်ချိန်လုံး ရှိနေသည်များလား။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မူးမူးနှင့်
သူမကို ဘာတွေလုပ်မိပါလိမ့်။ ဘုရားရေ . . မဟုတ်ပါစေနင့်။

ကျွန်တော် သူမကို အားတုံ အားနာဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“ဟို . . ဟို . . မင်း သည်မယ် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတာ
လား”

“အင်း”

သို့ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလာ၏။ ပြုံးပြလာ၏။ ဘုရား
ရေ . . သူမ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွား
၏။

“ကျွန် . . ကျွန်တော် . . ခင်ဗျားကို . . ဟို . . ဟို”
ကျွန်တော် ဆွံ့အသလို ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော် ဘာပြောချင်သည်ကို သိဟန်တူသည့် လူရိုင်း
မလေးက . . .

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ”

သဘောကျ ရယ်လိုက်လေပြီး . . .

“ဟိုမယ်”

လို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလာလေသဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ဒေဝီပါကလား . . ကျွန်တော်တို့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ကြည့်နေကြလေပြီး ကျေနပ်ပြီး ပြုံးပြလေတော့၏။

“သန်းခေါင်ယံတိုင်မယ် ကဝေ လာလျှင် လိုက်သွားကြ
ချေ”

ဒေဝီက သို့ပြောပြီး လက်ခုပ်သုံးချက်တီး လှည့်ထွက်
သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင်ရှိ လူရိုင်းမလေးများသည်

လည်း လင်ပန်း၊ ခွက်တို့ကို ယူ၍ ဒေဝီနောက် လိုက်သွားကြလေ
တော့၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ချည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်းက လက်မှန်ရီကို ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

“အလိုလေးဗျာ.. သန်းခေါင်ယံ ရောက်လုပါကောလား”

“ကျွန်တော်တို့ ထပ်အိပ်ချိန် မရတော့ဘူး၊ ကဝေ လာ
လျှင် လိုက်သွားကြရတော့မယ်လား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပေမင့် ကျွန်တော့်တွင်
အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိသည့်အပြင် အားအင်တွေ ပြည့်နေလေ
သည်ဟုပင် ထင်မိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သောက်ရတဲ့ သေရည်ကလည်း မဆိုး
ဘူးနော်”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလာလေ၏။

“သေရည်ဆိုတာ အရက်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကို လင်းမြင့်လှိုင်းက ကန့်ကွက်လေ၏။

“နို့ဖြင့် ဘာဖြစ်မတုံး”

“နို့တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒေဝီနဲ့ ပြန်တွေ့မှ မေးကြည့်
ရမပေါ့”

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခုဗျ”

သို့ ကျွန်တော်က အစပျိုးလိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“သေရည်ပေမင့် အနံ့အသက် မရှိဘူး၊ မူးတာတော့
ရှိတယ်၊ အဲဒီသေရည်ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ အိပ်ရာက
လှုပ်နိုးခံရတော့ ခေါင်းမကြည်မလင် မဖြစ်ဘူး၊ ခေါင်းရှင်းနေ
တယ်၊ ပြီးတော့ အစွမ်းထက် အားဆေး သောက်လိုက်ရသလို
ခွန်အားတွေ ပြည့်လာတယ်ဗျ၊ အဲလို ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

အလိုလေးဗျာ.. လင်းမြင့်လှိုင်းက ကျွန်တော် ပြောချင်
သည်ကို ပြောလိုက်ပါကလား။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့်...

“အေးဗျာ.. ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလာ၏။

“ကျုပ်တို့လည်း အတူတူပဲဗျ”

အထမ်းသမား သားအဖသည်လည်း ပြောလာ၏။

သို့ဖြင့် ဖမ်းရှိုးက...

ကပျာကသီ ထရပ်လိုက်ချေပြီး သူ့ခြေထောက်ကို သူ
ပြန်ကြည့်နေလေသဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ခြေထောက် လုံးဝ မနာကျင်တော့ဘူး၊ လူ
ကောင်းတစ်ယောက်လိုပါပဲကလား၊ အဲဒီကောင်းတယ်ဗျာ”

သို့ပြောပြီး ဖမ်းရှိုးသည် ထိုင်ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြေး
သွားလိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သည်တွင် ပြန်လှည့်ပြေးလာ
ပြန်၏။ လွန်စွာမှပင် အံ့အားသင့်နေပုံပင်...

“ကျုပ်ခြေထောက် ကောင်းသွားတာ သောက်လိုက်တဲ့
သေရည်ကြောင့် ဖြစ်မယ်”

“နို့ဖြင့် ကျုပ်တို့သားအဖ ကိစ္စပြီးပြီပေါ့။ ဟုတ်ပြီ ဟေ့
ရွာကို ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ဘာ . . . ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်တို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလေ၊ သည်တော့
ကျုပ်တို့သားအဖ တာဝန်ကြေပြီ၊ ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ငွေ
တစ်သောင်းပေး”

“ဟုတ်ပြီလေ”

သို့ဆိုလျက် ဖမ်းရှိုးက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ
သားရေပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး အတွင်းမှ ငွေများကို
ထုတ်မည်အလုပ်တွင် . . .

“အလကားပြောတာမပါဗျာ၊ မပေးပါနဲ့တော့”

“နို့ဖြင့်”

“ကျုပ်တို့သားအဖ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးလိုက်ချေပြီး . . .

“အဖော်ရတာပေါ့၊ လူများတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

လို့ ပြောလာလေတော့၏။

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ်”

သို့ရှိစဉ် သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် နင်းလျှောက်သံ ကြား
ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ် . . .”

တစ်စုံတစ်ဦး ချွတ်နင်းလျှောက်လာသည့်ပုံ ဖြစ်၏။
လူရိုင်းတို့သဏ္ဌာန်တော့ဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပါချေ။

“ဒါ . . . ကဝေ ဖြစ်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

“ကဝေလား”

သို့လည်း ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

အလိုလေးဗျာ အတိအကျပါပဲကလား။ ကျွန်တော်တို့ကို
လာခေါ်လေပြီပဲ။ သို့ကြောင့် . . .

“ခု လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

ကျွန်တော်က ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်နောက်ကပဲ လိုက်ခဲ့ကြချေ”

“စိတ်ချရပါမလား”

ကျွန်တော်က ကဝေကို စမ်းမေးကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပြောတယ်”

သို့ အသံကျယ် ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်
လာချေ၏။ သူမအကြည့်က စူးရှလွန်းလှ၏။

မည်သို့ကြောင့် မသိ ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးချင်း ယှဉ်
ပြိုင် မကြည့်ပုံ ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်တွင် . . .

“ကြောက်တတ်ရန်ကော . . .”

သို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“ကိုပိုင်ရယ် ဘာမှ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သူ့နောက်ပဲ စိတ်ချ လက်ချ လိုက်သွားကြတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က သူမ မကြားလောက်သောအသံဖြင့် ပြောကာ လိုက်သွားချေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့ နောက် လိုက်သွားကြရတော့၏။

“မီးမထိုးကြနဲ့... ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့၊ မှောင်ထဲ မမြင် ရလျှင် ခြေသံနားထောင်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြချေ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူမနောက် ချွတ် နင်းလိုက်သွားကြချေတော့သည်။

သို့ဆိုငြား ကဝေသည် အတော်လှမ်းလှမ်းမှ သွားနေ ခြင်း ဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကမူ သူမကို မျက်ခြည်မပြတ်ရုံသာ အာရုံစိုက်ပြီး အေးဆေးစွာ လိုက်သွားပုံရခြင်းအားဖြင့် လင်းမြင့် လှိုင် ဘာတွေ တွေးတောနေလေသည် မသိပါချေ။ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုတော့ဖြင့် တွေးတောနေပုံရ၏။ ကဝေမနှင့် ပတ်သက်၍လား၊ ခေဝီနှင့် ပတ်သက်၍လားတော့ မသိပါချေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းသွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဒါ ဘာချောင်း ဖြစ်မတုံး”

ကျွန်တော်က အနီးရှိ စောသန်းဌေးကို မေးလိုက်၏။

“ဆရာ ဒါ ကန့်ကျံနီချောင်းလေ”

“သေချာလို့လား စောသန်းဌေးရဲ့”

“အော်... သိပ်သေချာတယ်၊ သည်နေရာတွေ ကျွန်တော်

သွားနေကျလေဗျာ၊ ဆရာ မယုံလျှင်နေ ကိုက် ၂၀ လောက်နေပြီး လျှင် ရေသဖန်းပင်ကြီး တွေ့လိမ့်မယ်”

သို့ သူပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကန့်ကျံနီ ချောင်းကို ဆန်တက်ခဲ့ရာမှ ရေသဖန်းပင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ တော့၏။

“အဲ... စောသန်းဌေး ပြောတာ တကယ်ဟုတ်ပါကလား”

သို့ ကျွန်တော်က ချီးကျူးလိုက်သည့်စကား ဆုံးသည် တွင်...

“ဟာ”

“ဟယ်”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ရုတ်ချည်းရပ်လိုက်သဖြင့် သူ့ကျောကို ကြည့်လိုက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရပ်လိုက်ကြရတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်၍၊ သို့တည်းမဟုတ် တွေ့၍ ရပ်လိုက် ခြင်းဖြစ်မည် ထင်သောကြောင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အသေအချာ သူ့ကို မျက် ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲက ပျောက်သွားလို့ နို့ကြောင့်...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် စကားပင် မဆုံးလိုက်ချေ။

“ကျုပ် သည်မယ်... အတော်ပါးနပ်တဲ့ မုဆိုးတွေပဲ၊ ဟင်း ဟင်း... ဟင်း... ကျုပ် သည်အပင်ပေါ် တက်လိုက်တာ မမြင် ဘူးလား”

သို့ ခန့်သံနှင့် ပြောလာသံကြောင့် ချောင်းကမ်းပေါ် လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

ကဝေ ဖြစ်ချေ၏။ ချောင်းကမ်းပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကာ ပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။

“အေးဗျာ . . ကျွန်တော် သူ့ကို လျှော့တွက်လိုက်မိ တယ်၊ နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခြေရာဖျောက်နိုင် မှာတုံးဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ် ပြောလာလေ၏။

“ဘာမှ မကျေမနပ် ဖြစ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်ည့် ညံ့တယ်ပေါ့လေ ကဲ ကဲ မြန်မြန်တက်ခဲ့ကြချေ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သမန်းပင် အောက် ခြေမှ တက်သွားကြတော့၏။

ခုံပုတ်နွယ်တို့ တိုးဝှေ့တက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မည်မျှ မမြင့်ပေမည် တိုးတက်ရခြင်းကြောင့် အချိန် အတော်ကြာသွားချေ၏။

ချောင်းကမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဧူ ဆက်သွားမည်အလုပ်တွင် . . .

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့တုံး”

ကဝေမက ပြောလေ၏။

“ဘာလဲ နားမလို့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေမကို မေးလိုက်၏။

“နားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏရှောင်နေတာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဘာပြောချင်တာတုံး၊ ဘာကို ရှောင်တာတုံး၊ ကျွန်တော် တို့သွားတဲ့လမ်းမယ် . . တောရိုင်းကောင်တွေ ရှိလို့လား၊ နို့မှ မဟုတ် အခြားအန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့လူ၊ သို့မဟုတ် သတ္တဝါတွေ ရှိလို့လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် ကဝေက တည်တည်တံ့တံ့ဟန် ပြုလိုက်ချေ ပြီး . .

“ဒါ ရှင်တို့ အကြံလား”

“ဘာ”

“ဘာရယ်”

ကဝေ ဘာပြောချင်တာမလိမ့်၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ကဝေ ဘာဆိုလို့ ချင်လည်း ရိပ်မိဟန် မတူသဖြင့် . . .

“ဘာကို ပြောချင်တာတုံး ကျွန်တော်တို့မယ် ဘာအကြံ မှ မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ ကျွန်တော် တို့က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပြီး လိုက်လာကြတဲ့သူတွေပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကဝေက လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ . . ဒါ . . ဒေဝီအကြံ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလဲဗျာ”

“ဒေဝီကို သိတယ်မဟုတ်လား။ မသိဘူး မညာနဲ့နော်၊
မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှာဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချေ။
ကဝေသည် ပွင့်လင်းမှုကို ကြိုက်နှစ်သက်သောသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဒေဝီနှင့် ဆုံခဲ့ပုံ
ကို ပြောပြလိုက်၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့က ကဝေနောက်
လိုက်ခိုင်းပြီး သူတို့ ခြေရာခံလိုက်ကြမည်ကို လုံးဝရေင့်နှုတ်ပိတ်
နေလိုက်ချေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကလည်း ရှင်တို့ကို ယုံတယ်၊
ခုကိစ္စက ရှင်တို့ကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဗျာ . . နားမလည်ဘူးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်ချေ၏။

“နောက်တော့ အကြောင်းစုံ သိလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ကျုပ်
ကို ယုံကြည်မှု အမှန်ထားပြီး လိုက်ခဲ့ကြချေ”

သို့ပြောပြီး ရှေ့က ထွက်သွားမည် အလုပ်တွင် လင်းမြင့်
လှိုင်က . . .

“နို့ နေပါဦး ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို အထင်လွဲနေတဲ့
ကိစ္စကို ရှင်းမပြဘဲ သွားတော့မလား”

သို့ မေးလိုက်သည်တွင် ကဝေသည် မဲပြုံးလေး ပြုံးပြ
လာကာ . . .

“ကျုပ်တို့ သွားမယ့်လမ်းက ချောင်းအတိုင်းပဲ၊ ခု ဘယ်မှ
သွားမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ချောင်းကမ်းစပ်မှာ နေတာထက်စာလျှင်
ဟိုအပင်အောက် အရင်သွားနေတာ ပိုအဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်
တယ်လေ လိုက်ခဲ့ကြချေ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်
လိုက်ချေပြီး ကဝေနောက် လိုက်သွားကြတော့၏။ ချောင်းကမ်းနှင့်
တော့ သိပ်မဝေးလှချေ၊ သို့မှ . . .

ကျွန်ပင်ကြီးတစ်ပင် တွေ့၏။ ထိုအပင်အောက်ခြေတွင်
မတော့ အောက်ပေါင်းရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိသဖြင့် အားလုံးအပင်
ခြေရင်းဘက်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“နားမလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သူက ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်ချေပြီး . . .

“သူတို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ချောင်းထဲ ပြန်ဆင်းကြမယ်”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“ဘယ်လိုဆိုတာ မကြာခင် သိရလိမ့်မယ်”

“အင်း”

သူမ ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းပင်ကြီးအောက်
တွင် နားနေစဉ် ချောင်းတွင်းမှ ခြေသံများ စကားသံများ ကြား
လိုက်ကြရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရ၏။

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်သွားကြတာတဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့ သွားကြည့်ကြချေ၊ နို့ပေမင့် ရှင်တို့ကို မမြင်စေ
မသိစေနဲ့”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ညဉ့်နက်

သန်းခေါင် ချောင်းရိုးအတွင်း လျှောက်သွားကြသူတွေ ဘယ်လို
လူ့စားတွေ သိချင်သောကြောင့် ချောင်းဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွား
လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ . . .

“ဟိုမယ် . . . ဟိုမယ် . . . ဟိုမယ်”

ဒေဝီနှင့် မိန်းမပျိုလေးများ ဖြစ်ချေ၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် လောက်လေးခွများ ကိုယ်စီရှိကြ၏။ အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ဘယ်ဘက်မှ လောက်လေးသီး ညာဘက်မှ လောက်လေးခွကို ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေဝီက ဦးဆောင်၍ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးနောက်သို့
အလျင်အမီ လိုက်နေကြပုံ ဖြစ်၏။

“ဘုရားရေ . ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ချေပြီ။ ဒေဝီတို့ ကျွန်တော်
တို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာနေခြင်းပါကလား။
ထိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြုံသိထားပေမင့် ကဝေကို လိမ်လည်
ဖုံးကွယ်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကဝေ သိသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပို၍ စိတ်ပျက်
နာကျည်းသွားပုံ ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

“ကဝေမ သိသွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒေဝီတို့က
လည်း ခြေရာခံ လိုက်လာတာ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
သ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးပြလိုက်ချေပြီး..

“သုတိကလည်း သုတိကို တစ်စုံတစ်ဦးက အကြောင်း

ကြောင်းကြောင့် သိသွားလျှင် ခြေရာခံလိုက်နေတဲ့ပုံစံ မဖြစ်ရ
အောင် ခုလိုပုံစံနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြတာဗျ”

“နို့ပေမင့် ကဝေက သိနေတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလာချေ ပြီး..

“ကဝေလည်း သံသယဖြစ်နေပုံလောက်ပဲဗျ၊ တပ်အပ်
သိလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

“טא: . . טא:.. טא:.. טא:, . טא: . . טא:
 . . טא:.. . טא: טא: . . טא:, . טא:.. . טא:”

လင်းမြင့်လို့ စကားဆုံးသည်တွင် သို့ ဟက်ဟက်ပက်
ပက် ရယ်မောသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“നരേണീകന്മാർ”

ခုမှပဲ ကဝေ ကျွန်တော်တို့လိမ်ညှာနေသည်ကို သိသွား ပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့် 'ဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ' ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လင်းမြင့်လွင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ့ခိုး လူမိသွားခံရသည်နယ်
ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျုပ် အားလုံးသိတယ်. . ဟင်း ဟင်း”

သို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် အနီးဆုံးရောက်အောင်
လျှောက်လာလေပြီး ...

“ကျုပ်ကို ရှင်တို့ မယုံကြဲဘူး၊ ဒေဝီ ပြောတာကို ယုံကြဲ
တယ်၊ အင်းလေ ဘယ်သူက ဘယ်သူလုဆိုတာ ရှင်တို့ ခုနေခါ

ဘယ်ခွဲလို့ တတ်ဦးမှာလဲ၊ ကျုပ် နားလည်မေးနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...
ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ ရှင်တို့ကိုလည်း ရှင်တို့ ထင်သလို
အပြစ်မယူပါဘူး၊ တစ်ခုပဲ ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်နဲ့ နတ်စင်ကုန်းကို မလိုက်လိုလျှင် သည်ကနေ
လှည့်ပြန်ကြချေ၊ နို့မဟုတ် ဒေဝီတို့နောက် လိုက်သွားကြချေ
ကျုပ် သွားတော့မယ်၊ ကျုပ်ကို ရှင်တို့ဆီ တစ်စုံတစ်ဦးက လွှတ်
လိုက်တာ၊ ကျုပ်ကို မယုံမှတော့ သွားကြပါ”

သို့ဆိုလျက် ကဝေသည် ချောင်းကမ်းပေါ်မှ ချောင်း
တွင်း ဆင်းသွားလေတော့၏။

“နေပါဦး၊ ရပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ အမှားအတွက်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခု အခြေအနေပေါ် ကြည့်ရလျှင် ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော်တို့ အားကိုးသင့်တယ်ဆိုတာ သိသွားပါပြီ၊ ခင်ဗျား
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြစ်ကိုလည်း အပြစ်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
ကို ခင်ဗျား ပြောသလို နတ်စင်ကုန်းကို ခေါ်သွားပါ၊ ပြီးတော့
ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တဲ့သူ့ဆီကို ခေါ်သွားပေးပါ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေနောက် ပြေးလိုက် ပြောလေခြင်း
ကြောင့် ကဝေသည် ရပ်လိုက်ချေပြီး...

“ကောင်းပြီ... လိုက်ခဲ့ကြချေ”

“ဟင် သူတို့ စောစောကမှ သွားတော့ သည်ကို ပြန်လာ
လျှင် သိသွားကြတော့မပေါ့”

ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်၏။

“နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မှာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေနှင့်အတူ ကန်ကျွန်း
ချောင်းအတိုင်း ပြန်စုန်ဆင်း လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

သို့ပေမည် ချောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းတော့
မဟုတ်၊ မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုအတွင်း ဝင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်
တော့၏။

ထိုမြောင်ကြပ်လေးအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသည်
ထင်၍ ဒေဝီတို့ စောစောက လိုက်ဝင်ခဲ့ကြပုံ ရချေ၏။ သူတို့
ခြေရာများမှာ မြောင်အတွင်း မြောက်မြားစွာ တွေ့ရလေ၏။

ထိုမြောင်သည် မြောင်တိုကလေး ဖြစ်ချေ၏။ ကိုက်
ငါးဆယ်သာသာခန့်သာ ရှိမည်။ မြောင်အဆုံးတွင် နံရံ ခံနေ၏။

ထိုနေရာတွင် ဒေဝီတို့ ခြေရာများ တွေ့ရ၏။ နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်သည့် ခြေရာများကို တွေ့ရ၏။

ကဝေသည် ထိုနံရံနဘေးမှ မြေကိုကပ်၍ ကပ်ပေါက်နေ
သည့် သစ်ပင်တို့ကို အားပြုကာ ထိုမြောင်ပေါ် တက်သွား
လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူမနောက်မှ လိုက်သွားကြရပြန်၏။

ကဝေ ပိုင်လှချည်ကလား။

သို့ဆိုတော့ ဒေဝီတို့ ဘယ်လိုလုပ် ကဝေကို နောက်
ယောင်ခံ၍ ရပါလိမ့်မည်နည်း။

မြောင်ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခါးလယ်ရှိ မြက်
ရိုင်းတောကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ထိုမြောင်ကြပ်ပေါ်တွင် ဆားဖြူသီးပင်များလည်း ပေါက်
ရောက်လျက် ရှိချေ၏။

“မြွေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်”

ဖမ်းရှိုးက ပြောလေ၏။

“တွေ့တော့ကော ကောင်းတာပေါ့ ရိက္ခာ ရတယ်”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက်
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားချေပြီး . . .

“ဆရာကိုပိုက်ကလည်း ပေါက်ကရတွေ့ မပြောပါနဲ့၊ မြွေ
ကြောက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်ခြောက်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်
ပါတယ်”

“ခက်ပါပြီကော ဖမ်းရှိုးရယ်၊ သည်လိုနေရာ မြွေပေါတယ်
ကွ၊ အင်း ပေါတယ် ဆိုပေမင့် မြွေဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့ပေမင့် ဘာမြွေပဲဖြစ်ဖြစ် မြွေဟာ မြွေပဲ မဟုတ်လား”
ဖမ်းရှိုးက ကြောက်လန့်တကြား ပြောလာလေ၏။ သို့ကြောင့်..

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဖမ်းရှိုးရာ ငါတို့နောက်က ခြေရာကို ထပ်
ပြီး အံကျနင်းပြီး လိုက်ခဲ့လို့ကတော့ မင်းနဲ့ မြွေ တွေ့စရာ မရှိဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင်-

“အ . . အ . . အင်း စိတ်ချပါဌာ”

သို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာလေ
တော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ . . .

“အား”

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ဦးကို တိုက်မိပြီး ဟန်ချက်ပျက်
သွားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်နောက်က ကပ်လိုက်လာသော ဖမ်းရှိုး
သည် ကပျာကသီ လှည့်ပြေးထွက်သွားချေတော့၏။ သို့ပေမင့်
နောက်မှ လိုက်ပါလာသော စောသန်းဌေးတို့ သားအဖက ဆီး
တားလိုက်ချေပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာတုံး”

ဆိုလျက် သူ့ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ကြတော့၏။

“မြွေ၊ မြွေ.. မြွေ”

သို့ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်လေတော့၏။

“မြွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. သည်မယ် မြွေတွေ့ပြီ”

ကျွန်တော်က ခလုတ်တိုက်မိသောအရာကို ကြည့်လိုက်
ချေပြီး သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေပြီး.. .

ပြီးလေမှ ကျွန်တော်သည် ခလုတ်တိုက်မိသောအရာ
ဘာဖြစ်သည်ကို သိလိုသဖြင့် မကြောက်မရွံ့ ကျွန်တော် ကိုင်ဆွဲ
မလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဖမ်းရှိုးရာ
တောင်လိပ်ကြီးပါ”

“နို့ဖြင့် မြွေဆိုဗျ”

သို့ စောသန်းဌေးက ပြောလေသဖြင့် . . .

“နို့ကတော့ ဖမ်းရှိုးက ကြောက်တတ်လို့ အဲဒီလောက် အဖြစ်သည်းလှချည်လားဆိုပြီး တမင်ပြောလိုက်တာ”

“ဟင်”

သည်တွင် ဖမ်းရှိုးလည်း အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားချေ၏။ ကျွန်တော်သည် လိပ်ကောင်ကြီးကို ရပ်ကြည့်နေလေတော့၏။

“ဒါကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ လွှတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

ဖမ်းရှိုးက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပြောလာလေ၏။

“ဟာ . . . ဒါ ရိက္ခာလေ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားပုံ ရချေ၏။

သူ လိပ်သားမစားဖူးသူ ဖြစ်ချိန်မည်။

သို့ကြောင့် . . .

“ရှေ့ခရီး . . . နို့မှမဟုတ် နတ်စင်ကုန်း ရောက်လျှင် အကျအန ချက်ကျွေးမယ်၊ လျှာလည်သွားစေရမယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်တွင် ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် လိပ်ကောင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စေ့စေ့ကြည့်လာတော့၏။

“နို့ ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ၊ အခွံမာကြီး”

“အဲဒီအခွံမာကြီးကို ပေါက်ခွဲ၊ ခုတ်ပြီး ခြေ လက်၊ ခေါင်း

တို့ကို ချက်စားလျှင် သိပ်ကောင်း . . .”

“အင်း”

သို့ ပြောလျက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာမှ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

“နေမဝင်ခင် နတ်စင်ကုန်း ရောက်သင့်ပြီ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့ ကဝေ ပြောလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ခြေကိုဆင်း၊ မြောင်တစ်ခုကိုဖြတ်၊ တောင်ခြေတစ်ခုကို ပြန်တက်လိုက်သည်တွင် . . .

“အဲဒါ နတ်စင်ကုန်းပဲ”

အလိုလေးဗျာ . . . ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်ကြောစွယ်တစ်ခု ရှိချေ၏။

ထိုတောင်ကြောသည် တောင်ခေါင်းတုံး ဖြစ်ချေ၏။

သစ်ပင်ကြီးများ မရှိချေ။

ထိုတောင်ခြေအောက်ခြေတွင် ငှက်ပျောရိုင်းပင်များ ခိုင်လေ၏။ တောင်ပေါ်တွင် အဆောက်အဦလေးတစ်ခု ရှိချေ၏။ တောင်ခေါင်းတုံး ဆိုပေမည် ချုံပုတ်ပင်တို့တော့ ရှိနေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ‘နတ်စင်ကုန်း’ ကို ရောက်ပြီပေါ့”

“အဲဒီတောင်ပေါ်က အဆောက်အဦက နတ်စင်ပဲ၊

နို့ကြောင့် နတ်စင်ကုန်းလို့ ခေါ်တာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နတ်စင်ကုန်း တောင်ခြေ
ငှက်ပျောတောသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ငှက်ပျောပင်တို့သည် အရိုင်းပင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို
ငှက်ပျောတောအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် တောဝက်ခြေရာတို့
မြောက်မြားစွာ တွေ့ရခြင်းကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် တောဝက်
များ ပေါများလိမ့်မည်ကို ခန့်မှန်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်ကြောင့်...

“ကိုလင်းရေ . . . တောဝက်တစ်ကောင်တော့ ဟိုးရှေ့
မယ် တွေ့ပြီဗျ။ ပစ်လိုက်ရမလား။”

သို့ပြောလည်းပြော . . . လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်လည်း
လှမ်းချိန်လိုက်ချေ၏။

“နေဦးဗျ ကဝေကို ခွင့်တောင်းလေဦးမှ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောလေသဖြင့် အံ့ဩမိလေတော့
၏။ တောဝက် ပစ်တာပဲ ကဝေကို ခွင့်တောင်းရမည်ဆိုတော့
အံ့ဖွယ် မဟုတ်ပါကလား။

သို့ပေမင့် . . .

“ဟုတ်ပြီလေ”

သို့ဆိုလိုက်ကာ ကျွန်တော်သည် ကဝေကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ကဝေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြကြည့်နေလေပြီး . . .

“သည်တောဝက်ကောင်ကို ရှင် မရနိုင်ပါဘူး”

လို့ ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောလာလေ၏။

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုသဘောနှင့် ပြောတာပါလိမ့်။
တကယ်တော့ တောဝက်သည် ရှေ့ကိုက် ငါးဆယ်သာသာနေရာ

တွင် ရှိနေသည့်အပြင် ကျောပေး၍ ငှက်ပျောပင် ခြေရင်းကို
တူးဆွနေခြင်း ဖြစ်၏။

မလွဲနိုင်သော ပစ်မှတ် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသည်ကို ကဝေက
မည်သို့ကြောင့် သို့ ပြောလာတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကို အထင်
သေးလေရောသလား။ ကျွန်တော် အတော်ကလေး မခံချင် ဖြစ်
သွားမိ၏။ သို့ကြောင့် တောဝက်ကောင်ကို သေချာချိန် ပစ်လိုက်
တော့၏။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် မျက်စိလျင်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်
ပစ်ချက်သည် မလွဲဆိုပေမင့် ထိုတောဝက်ကောင်ထံသို့ မြားတံ
တစ်ချောင်းက ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သည့် ကျည်အလျင် ဝင်
ရောက် စိုက်ဝင်သွားလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ကဝေက ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်ကို ကြည့်၍
ဤသို့ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ချေပြီး . . .

“ကျုပ် မပြောဘူးလား၊ သည်တောဝက်ကို ရှင် မရနိုင်ပါ
ဘူးလို့”

သူ့စကားဆုံးသည်တွင် လဲပြီသွားသော တောဝက်
ကောင်ထံသို့ လူ့ခိုင်းတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာချေ
ပြီး ထိုတောဝက်ကောင်ကို ထမ်းပိုးသွားလေတော့၏။

ဘုရားရေ . . မြင်ရသည်မှာ အဆန်းပါကလား။
ထမင်းလုံးစေ့ကို ပုရွက်ဆိတ်ကောင် ချီမသွားသလို ဖြစ်
နေတော့၏။ သို့ပေမည်လို မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ခဏလေးနှင့်
ကြည့်နေသည့်ကြား ပျောက်ကွယ်သွားချေတော့၏။

“ကိုပိုက် . . နောက်ကျသွားတယ်”

သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောလာချေ၏။ လင်းမြင့်
လှိုင်း ပြောသလိုပင် ကျွန်တော် ဝန်ခံရပေမည်။

မြားတံရှင်က လက်ဦးမူ ရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုတောဝက်ကောင်ကို ထိုမြားတံရှင် အလျင်တွေ့ထား
ခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။ ကျွန်တော့်ကျည်သည် မြားတံလောက် မဆို
စလောက် နောက်ကျ၍ တောဝက်ကောင်၏ နှလုံးသားတွင်း
ဖောက်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေမည် ထိုတောဝက်ကောင်၏ နှလုံးသား
ဆီသို့ မြားတံက အလျင်ဝင်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သည်
တော့ ထိုတောဝက်ကောင်ကို မြားတံရှင် ပိုင်ဆိုင်လေသည်
မဟုတ်ပါလား။

“နို့ မေးရပါဦးမယ်”

သို့ပေမည်လို ကျွန်တော်က ကဝေကို မကျေမနပ်ဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

“မေးပါရှင်၊ ပြောပါ။ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း၊ ဘာမေး
မလဲ ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဘာလဲ . . မြားတံရှင် ရှိနေတာ ကြိုသိနေ
သလား မေးမလို့ မဟုတ်လား”

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော် မေးချင်တဲ့ အမေးကို သိနေပါ
ကောလား။

“ဟုတ်တယ် . . မြားတံရှင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေ
ပုံရတယ်၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကြိုမပြောလဲ၊ ခုတော့
ကျွန်တော် အရှက်ရပြီပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

“မပစ်နဲ့ ဆိုလျှင် ကျုပ်ကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ရယ် ပြီး
တော့ ရှင့်လက်ကိုလည်း သိချင်လို့ရယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

သို့ ရယ်သွမ်းသွေး၍ ကဝေသည် ငှက်ပျောတော
အတွင်း တိုးဝင်သွားတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

လင်းမြင့်လှိုင်းက မေးလိုက်၏။ လက်ကာပြသွား၏။
မလိုက်နှင့် ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်၏။

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်တို့အတွက်”

သို့သာပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားချေတော့၏။

“သူ ဘယ်သွားလို့ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက သို့သာ ပြောလေပြီး ကဝေ ထွက်သွား
ရာနောက် လိုက်သွားတော့၏။

သို့ပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်းတစ်ယောက် ခပ်ဝေးဝေးသို့ပင်
သွားလိုက်ရချေ။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ နောက်မတော့လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် မြေပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားလေ၏။

“ဘုရားရေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားမိတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တော့ သွားပြီ၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ အပြေးကလေးသွားလိုက်၏။

“ဟင်”

နတ်စင်ကုန်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။ သေနတ်သမား ဖြစ်ချိန်မည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပစ်လေခြင်း ဖြစ်ဖို့များ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလို ဘေးသို့ ပစ်လွှဲချလိုက်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

စောသန်းဌေးနှင့် စောတင်ဌေးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်သွားကြရတော့၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော် ထင်ထားသလို ကျွန်တော့်အား သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုသေနတ်သမား ရှိရာ တောင်ကြောပေါ်သို့ တစ်ချက် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

သေနတ်သမားကို လွဲချော်သွားပုံရ၏။ အမှန်တော့လည်း ခြောက်ပစ် ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ဘာလို့ ဒဲ့မပစ်တာလဲ”

အလိုလေးဗျာ ကဝေ ဘယ်အချိန်က အနားရောက်လာပါလိမ့်။

“လူသေသွားမှာ စိုးလို့ပေါ့”

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ပစ်လိုက်တာလဲ၊ သက်သက် ကျည်တစ်တောင့် အကုန်ခံပြီးများ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်းက အဲလို ယုံနေလား၊ အေး . . . တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ရွှေက လျှောက်သွားလျှင်လည်း သတိဝီရိယတော့ ရှိကြစမ်းပါ၊ သည်ကောင်က စိတ်မချရဘူး။ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ပြဿနာ ရှာလာလိမ့်မယ်”

တကယ်တော့ . . . ထိုသူကို ကျွန်တော်တို့ မသိပါ။ ဘာကြောင့်များ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသိကြပါဘဲနှင့် သို့ လုပ်ကြံလာတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် အနားသို့ သွားလိုက်၏။

“ကိုလင်း . . . အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘယ်နား ထိမှန်သွားတာတုံး”

သို့ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြေပေါ်မှ ထူမ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“ဘယ်မလဲ ဒဏ်ရာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ဒဏ်ရာကြီးကြီး တော့ မရလိုက်ဘူး ထင်တယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး”

“ဟင် . . နို့ဖြင့် ဘာလို့ မြေပေါ် ခွေခေါက်လဲသွားရ တာပါလိမ့်”

“ကျွန်တော် သေနတ်သံ ကြားတာနဲ့ ပစ်လဲရှောင်လိုက် တာ၊ နို့ကြောင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မှန်သွား တယ်တောင်ထင်ပြီး ကိုပိုက်တို့ ပြေးလိုက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ဘာလဲ . . ဘာမျှ မဖြစ်ဘူးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ချေပြီး . . .

“ကျည်ဆန်က ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တောင်လောက်အကွာ က ထွက်သွားတာပါဗျာ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မပူကြပါနဲ့”

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှမ်းဆော် တယ်ဗျာ၊ အရှောင်မြန်လိုက်လို့”

“အင်း . . ဘယ်လိုသူက ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကြံနေရ တာပါလိမ့်”

“မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ တစ်ခုပြောနိုင်တာတော့ ရှိတယ်”

“ဘာတုံး”

“ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်ချောင်းနေတဲ့ ဒေဝီတို့ လူစု

ထဲက ဖြစ်နိုင်မလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး ကဝေကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“တပ်အုပ်မသိတော့လည်း မထင်ကောင်းပါဘူးလေ”

“နို့မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမယ် သေနတ်ကိုင်လူ

သို့မဟုတ် သေနတ် ရှိလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် ကဝေက တွေဝေစဉ်းစားဟန် ပြုလိုက်လေပြီးမှ . . .

“ရှိတယ် . . နို့ပေမင့် . . အသုံးမဝင်ဘူး”

“အသုံးမဝင်ဘူး”

အလိုလေးဗျာ . . ဘယ်လိုများပါလိမ့်။

“နို့ဖြင့် စောစောက သေနတ်သမားဟာ ခင်ဗျားတို့

ဆီက မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးကာ စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

ကဝေ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုသည် ဖြစ်သည်ကြောင့်

မျက်နှာကို ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ချေတော့၏။

“ပြောလေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သိလိုဇော ပြင်းထန်နေပုံပင်။

“သေနတ်ရှိပြီး ကျည်တစ်တောင့်မှ မရှိဘူးလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျုပ်အထင် ပြောလျှင်ဖြင့် ရှင်တို့ တွေ့ချင်နေတဲ့

လူနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့ အဲလို ပြောရတာတုံး”

“သူတို့မယ် သေနတ် ရှိတယ်၊ ကျည် ရှိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ အဲဒီနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ တွေ ချင်တဲ့လူနှစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင် သူတို့က ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ တို့ လုပ်ကြံပါ့မလဲ”

“ရှင်တို့နဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက် သိတယ်ပေါ့”

“သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့် ရှင်တို့ကို လုပ်ကြံတာ ဒေဝီတို့ ဖြစ်မယ်”

“ဘာ . . . ဘယ်လို”

“ဒေဝီတို့ ကျုပ်တို့ကို ခြေရာခံ လိုက်ခဲ့ကြတာ သိပြီ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . . နို့ပေမင်းလို့ ခုလိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့မယ် သေနတ် မရှိ ကြဘူးလေ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

လင်းမြင့်လှိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် ကဝေမက သို့ ရယ် မောလိုက်ချေပြီး . . .

“ဒေဝီမယ် သေနတ်ရှိတာ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“နို့ပေမင်းလို့ ကျည်တော့ အလွန်ဆုံးရှိလှ သုံးတောင့် ပေါ့”

“ဗျာ”

“နို့ဆိုလျှင် သူ့မယ် ကျည်တစ်တောင့် ကျန်ဦးမယ်၊ သတိတော့ ထားရလိမ့်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က သတိပြုမိပြီး ပြောလိုက်၏။

“သူ့တွက် ကျည်တောင့်တစ်တောင့်တော့ ထားလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“နို့ဖြင့်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ရှင်တို့ ရှေ့ခရီးကို ဂရုစိုက် ကြပေါ့”

သို့သာပြောပြီး ကဝေသည် ပြန်ပြေးထွက်သွားချေ တော့၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေရှေ့ကို ပြေးသွား ရပ် တန့်ထားလိုက်ချေပြီး . . .

“ဘာလို့ပြေးရတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ချည်း ဘယ်လို လုပ် သွားရမှာတုံး၊ ခင်ဗျားနဲ့သွားမှ ဖြစ်မပေါ့ . . .”

“သိဘူးလေ . . . ကျုပ်ကို ရှင်တို့ ယုံကြည်မှုမှ မရှိတာ”

“ဘယ်သူ ပြောလိုတုံး . . .”

“မပြောလည်း ရှင်တို့ပုံစံတွေကြည့် သိတာပဲ”

“အား . . . အ . . . အဲလို မဟုတ်ဘူး၊ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အဲလိုထင်နေတယ် ဆိုတာလည်း ပြန်စဉ်းစားပေး ခါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်ပါ တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေ

သည်ကို ကျွန်တော် သဘောမတူပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်တွင်လည်း
အကြောင်းရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ ကျွန်တော် ခပ်ဆိတ်ဆိတ် နေမိ
တော့၏။

“ကောင်းပြီလေ . . နို့ဖြင့် သွားကြမယ်”

ကဝေမက ပြောကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ပြီးပြလာချေ
လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ငှက်ပျော
တောမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် နတ်စင်ကုန်းတောင်ကြောအခြေ
တောင်စွယ်လေး တစ်ခုပေါ် ရောက်သွားကြ၏။

အလိုလေးဗျာ . . တောင်ကြောစွယ်သည် အောက်
ပေါင်းရှင်းလို့နေချေ၏။ အသွားအလာ များပုံရချေ၏။ လူသွား
လမ်း ရှင်းလို့နေ၏။

သို့ပေမည်လို့ သစ်ပင်တို့တွင် မျောက်တို့ ရှိကြချေ၏။

လူတွေနှင့် ယဉ်ပါးနေပုံရ၏။

သို့ပေမည် . . .

“ရိက္ခာအတွက် တစ်ကောင်လောက် ပစ်ဦးမှ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်ကို ကဝေ ကြားသွားပုံ
ရ၏။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လာချေပြီး . . .

“ဒါ နတ်စင်ကုန်းတောင်ကြော . . ကန့်သတ်နယ်မြေ”
လို့ ပြောလာလေ၏။

“ဗျာ . . ဘယ်လို . . ကန့်သတ်နယ်မြေတုံး”

“သည်တောင်ကြောမယ် . . သားကောင်တွေကို ဘယ်
သူမှ ပစ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား”

“နို့ဖြင့် . . ကျွန်တော်တို့ နတ်စင်ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင်
ဖြင့် ဘယ်မှာနားပြီး ဘာသွားစားကြရမှာတုံး”

“နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ချေ”

အလိုလေးဗျာ . . ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့
နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့ကြသည် မသိ၊ လူရိုင်းလေး
သုံးယောက် ဖြစ်ချေ၏။ ငှက်ပျောခိုင် တစ်ခိုင်စီ ထမ်းပိုးလာကြ၏။

“ငှက်ပျောရိုင်းတွေပဲ ဘယ်လိုစားရမှာတုံး”

ဖမ်းရိုးက ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ကဝေက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ချေပြီး . . .

“ဟင်း . . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း ငှက်ပျောရိုင်းတွေ
ဆိုပေမည် အစေ့ နည်းပါတယ်၊ အစေ့ကို ထွေးထုတ်ပေါ့”

သို့ ပြောပြီး လှမ်းထွက်သွားချေ၏။

ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မပြောလိုတော့ချေ။ တစ်ဖက်
တစ်ချက် သစ်ပင်တို့ပေါ်ရှိ မျောက်ကောင်တို့ကို ကြည့်၍ မချင့်
ချေ ဖြစ်မိတော့၏။

ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . . ကွီ . .

ဝုအူ . . အုဝု . . အုဝု . . အုဝု

ကွီ . . ဝုအုဝု . . အုဝု . . ကွီ . . ကွီစ

သည်နေရာတစ်ဝိုက် လူသူ အရောက်အပေါက် များလေ

သည် ဖြစ်ချိန်မည်။ မျောက်ကောင်တို့သည် လွန်စွာ ယဉ်ပါးနေပုံ ပင်၊ သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော့်နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော စောတင်ဌေးသည် သစ်ကိုင်းအဖျားတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း တကွီကို အော်မြည်နေသည့် မျောက်ကောင်ကို ရုတ်ချည်းဆိုသလို သူ့လက်တွင်း ကိုင်ထားသည့် တုတ်ဖြင့် ခြောက်လှန် ရိုက်လိုက် လေတော့၏။

ကိုးစံ

ကိုးလံ

“အား”

အလိုလေးဗျာ၊ စောတင်ဌေးက မျောက်ကောင်ကို စစ် ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည် မျောက်ကောင်က စောတင်ဌေးကို လက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ် ထွက်ပြေးသွားချေတော့၏။

ဘုရားရေ . . မျောက်ကောင် ကုတ်လိုက်သည်မှာ သူ၏ မျက်နှာ ဖြစ်ပေမည် စောတင်ဌေးက လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လက်ဖြင့် ကာလိုက်ခြင်းကြောင့် မျောက်၏ ကုတ်ခြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

သူ၏ လက်မှ သွေးတို့ ယိုစီးလာကြတော့၏။

“ဘုရားရေ . . ကိုလင်း လုပ်ပါဦး”

ကျွန်တော်က ရှေ့မှသွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး စောတင်ဌေးလက်ကို ကိုင်တွယ်၍ သွေးတို့ တိတ်စေရန် သုတ်ပေးနေလေ၏။

“မင်းကွာ . . မျောက်ကို သွားစ၊ ရတယ်လို့ သည်ကောင် တွေက အရိုင်းတွေကွ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က စောတင်ဌေးကို ပြောလိုက်လေ၏။

“သည်ကောင်တွေ လူတွေနဲ့ ယဉ်နေတယ်ထင်ပြီး စလိုက်တာပါဗျာ၊ လုပ်ပါဦး သွေးတွေ မတိတ်တော့ဘူး”

“မျောက်ကိုက်လျှင်ဖြင့် ရွှေဖြင့် လိမ်းရတယ်ဗျ”

သို့ ဖမ်းရှိုးက ပြောလာလေသဖြင့် . . .

“အလိုလေးဗျာ . . သည်မယ် ဘယ်လိုလုပ် ရွှေရှိမှာတုံး”

“နို့ဖြင့် ဒုက္ခဗျာ . . သည်ကောင်ကုတ်တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် အနာရင်းလာပြီး အဖျားဝင်လာတော့မှာပဲ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ”

စောတင်ဌေးက လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလေ ၏။ သူ့လက်ပေါ်မှ သွေးတို့ မတိတ်ခြင်းကြောင့် သို့ ကြောက်ရွံ့ နေခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“သွေးတိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ညည်းညူပြော သာချေ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး”

သို့ရှိစဉ် ကဝေသည်လည်း ကျွန်တော်တို့အနား ရောက် သာချေတော့၏။ ကျွန်တော် အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်တွင်

“အင်း အနာသိတော့ ဆေးရှိတာပေါ့”

“ဗျာ . . နို့ဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော့်လက် သွေးထွက်လွန်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်ရပါတော့မယ်”

“သည်သွေးက မကြာခင် တိတ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ . . ဘယ်လို”

“ဆေးရှိလျှင်ဖြင့် မြန်မြန်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်က လောပြောလိုက်ပြန်၏။

သည်တွင် ကဝေက ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်လာချေပြီး . . .

“ဆီးသွားချင်တဲ့သူ ရှိလား”

“အလိုလေးဗျာ . . ကဝေက ဘာပြောတာပါလိမ့်၊

အရေးထဲ”

“အေးဗျာ . . ကျုပ် စောစောထဲက ဆီးသွားချင်နေတာ”

သို့ စောသန်းဌေးက ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလာ

သဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ သွားတဲ့အခါ ရှင့်ရဲ့ဆီးကို ခွက်တစ်ခုနဲ့

ထည့်ခဲ့ . . .”

“ဗျာ . . ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

စောသန်းဌေးက နားမလည်နိုင်၍ ကဝေကို ကြည့်လိုက်

ချေ၏။

“ငါ ပြောသလို လုပ်ပါ၊ ဒါ သူ့အတွက်”

အလိုလေးဗျာ . . စောသန်းဌေး ဆီးခွက်နှင့် ခံယူလာ

ခိုင်းခြင်းမှာ စောတင်ဌေးအတွက် ဆိုပါလား။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကဝေကို နားမလည်နိုင်စွာ

ကြည့်နေမိ၏။

“နို့ဖြင့် သူ့လက် သွေးထွက်နေတာကို သည်အတိုင်းပဲ ထားမှာလား”

ကဝေသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလာလေ၏။

“နို့ကြောင့် ဆေးရှိလျှင် ပေးဖို့ တောင်းပန်နေတာဗျာ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာတုံး”

စောသန်းဌေးက သားဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြော လာသည်တွင် . .

“ရှင့်သားကို ရှင် ဆေးထည့်ပေးရမှာ”

“ဗျာ . . ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး”

“ရှင် လုပ်တတ်အောင် ကျုပ် ပြောနေတာ”

“အလိုလေးဗျာ . . .”

“အလိုလေးဗျာ . . လုပ်မနေနဲ့ . . သွားမြန်မြန် . . ကျုပ် ပြောသလို လုပ်ခဲ့ချေ . .”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဝေ ပြောသလို လုပ်လိုက်ချေဗျာ . .”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ဝင်ပြောလေမှ စောသန်းဌေးသည် တစ်ဖက်ခွဲပုတ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

ဆီးမသွားခင် ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်လိုက်၏။ ဝါးဆစ်ခွက် လိုအပ်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေတော့၏။

အတန်ကြာတွင် စောသန်းဌေး ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့ လက်ထဲတွင် ဝါးခွက်နှင့် ထည့်လာသော ဆီးရည် ပါလာလေ၏။

“ရော့”

သူ့ဆီးကိုသူ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကဝေကို ပေးလိုက်ချေ၏။

ကဝေက မရွံ့မရှာ လှမ်းယူလိုက်လေပြီး . . .

“လာ . . ရှင် လာခဲ့”

စောတင်ဌေးကို ခေါ်လိုက်၏။ စောတင်ဌေးတစ်ယောက်
မျောက်ကုတ်ထားသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကဝေအနီး သွား
လိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ . . .”

ကဝေက အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းလေ၏။ စောသန်းဌေး၏
ဆီးရည်ကို မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်၍ စောတင်ဌေး၏ သွေးထွက်
ဒဏ်ရာပေါ်သို့ သုတ်လိမ်းပေးနေလေ၏။

ကဝေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပို့အံ့ချင်နေမိလေတော့၏။
အတန်ကြာတွင် . . .

အလိုလေးဗျာ . . . စောတင်ဌေး၏ လက်ဖျံမှ ယိုစီးနေ
သော သွေးတို့သည် တိတ်သွားလေ၏။ မျောက်ကုတ်၍ ကွဲထွက်
နေသော ဒဏ်ရာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ဆူထွက်လာချေ၏။

ဘုရားရေ . . . ဒဏ်ရာ သွေးတော့တိတ်ပါရဲ့ အသားတို့
စူထွက်လာကြတော့၏။

“ရှင်ဒဏ်ရာ မကြာခင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ခရီးဆက်
ကြမယ် . . .”

“ဟင် . . .”

“အို”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောတာ မကြာခင် ရှင်တို့ လက်ခံလာကြလိမ့်
မယ်၊ ခုတော့ ဘာမှ မပြောကြနဲ့၊ အချိန်ကို စောင့်ကြချေ”

ကဝေက သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က စောတင်
ဌေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ချေပြီး . . .

“မင်း . . . အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သွေးတိတ်သွားပြီ”

သို့ ပြောလေသဖြင့် သူ့လက်မှ ကုတ်ခြစ်ခြင်းခံ ဒဏ်ရာ
စုစုတို့ကို လက်ဖြင့် နှိပ်ကြည့်လိုက်လေပြီး . . .

“နာတော့ မနာဘူးဗျာ”

လို့ ပြောလာချေ၏။

“ဘယ်လို”

“ဆီးရည်နဲ့ လိမ်းတုန်းကတော့ နည်းနည်းစပ်တယ်၊
သွေးတိတ်သွားပြီး နောက်ပိုင်း ပူထူထူသာ ဖြစ်နေပြီး နောက်ကျ
တော့ မနာတော့ပါကလား၊ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“အလိုလေးဗျာ . . .”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်မိချေ၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . .”

တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်လို့ ခု စောတင်ဌေးကို ပြောနေတာပေါ့ဗျာ”

“နို့ဖြင့်”

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင်တို့ မှတ်ထား . . . ဒါ ကျုပ်တို့ လူမျိုးစု

ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်တည်းက အသုံးပြုလာကြတဲ့

သဘာဝ ဆေးနည်းတွေပဲ၊ ပြီး ပြောထားရဦးမယ်”

“ပြောပါ”

လူခန္ဓာကိုယ်က ထွက်တဲ့ တံတွေးတို့၊ ဆီးရည်တို့၊ ပြီးတော့ ဆံပင်အရေပြား၊ နို့ရည်တို့၊ သားရေတို့၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ကွာ မီးယပ်သွေးတို့၊ လူချေးတို့၊ သုတ်ရည်တို့၊ ဓမ္မတာ သွေးတို့ဟာ သုံးတတ်လျှင် ဆေးဘက်ဝင်တာချည်းပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အလို”

ကဝေကို ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိတော့၏။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ကျုပ်က ကဝေလေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဖြစ်နိုင်လို့ နို့ပဲ အသုံးပြုကြတာချည်း၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ပြောရဦးမယ် . . . စကားစပ်လို့ပေါ့ ဟိုကောင်မ ဒေဝီ လေ ငါတို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက အသုံးပြု လက်ခံလာ ကြတဲ့ ဆေးတွေကို သူက ဖယ်ကြည့်ချင်နေတယ်လေ၊ ခေတ်မီ တော့ဘူးလို့ ပြောလာတယ်၊ သည်မှာ သူက အားလုံးကို ပြောင်း ပြန်လွန်ချင်နေတယ်လေ၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ”

အလိုလေးဗျာ . . . ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်နေ ပြီ ဖြစ်တော့၏။

ကဝေနှင့် ဒေဝီသည် အမြင်ချင်း မတူကြသလိုပါပဲလား သို့ကြောင့် . . .

“တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဖြေချင်လျှင် ဖြေမယ်”

“အလိုလေးဗျာ . . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်”

ကျွန်တော် တွေဝေနေသည်ကြောင့် . . .

“မေးစရာရှိ မေးလေ”

“ဖြေချင်လျှင် ဖြေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေချင်ပုံ မရပါဘူး၊ နို့ကြောင့် မမေးတော့ပါဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကဝေက ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လာချေပြီး . . .

“ရှင် မေးချင်တာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်သွားသလိုပဲ ပြောရမှာလား”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့ဖြင့် ရှင် မေးရမယ့်အရာ ရှင် မဖြစ်မနေ မေးရမှာ ပေါ့”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားချေပြီ။ သို့ကြောင့် . . .

“ဒေဝီက ပြောတယ် . . . သူက ခေါင်းဆောင်အဘိုးအို နဲ့ ဇနီးတို့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလည်း . . . ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်ကောင်မက ငယ်ဂုဏ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ညှို့ဖမ်းစားထား တာလေ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်ကို သူပဲ ချုပ်ကိုင်နေတာပဲ . . . ”

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာလို့ . . . ”

“ကျုပ် သိပြီ မပြောနဲ့တော့၊ ယောက်ျားများ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြယ်လှယ်ခြင်းကို ခံနေရတယ်လို့၊ နို့ကြောင့် ကျုပ်လည်း ပေါင်းသင်းဖို့ စိတ်ကုန်ပြီး အဲဒီကနေ ထွက်နေတာပေါ့”

“ဗျာ”

“ကဲ... သည်လောက်ပဲ သိသင့်တယ်လေ၊ သွားကြမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ကဝေဒေဝီ လိုက်သွားကြရန် မျက်ရိပ်ပြလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကာ ကဝေဒေဝီ လိုက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နတ်စင်ကုန်း တောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကြောသည် တစ်စတစ်စ မြင့်လာပုံရချေ၏။

တောင်ကြောအလယ်လောက်ရောက်သည်တွင် အောက်ပေါင်းရှုပ်ထွေးလာလေတော့၏။ ရှုပ်ထွေးသည်မှာ လမ်းထွင်သွားရသည့် အခြေသို့ပင် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

စောသန်းဌေးသည် ကဝေရှေ့မှ ကဝေ လမ်းညွှန်သည့် အတိုင်းသွား၍ ချုံပုတ်နွယ်ဆူးပင်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ နတ်စင်ကုန်းကို သည်ကြောအတိုင်း လျှောက်လျှင်ဖြင့် မဝေးဘူး ထင်ထားတာ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“နို့က ကြောပြတ် မဟုတ်ဘူး၊ နယ်နိမိတ်စည်းခြားတောင်ကြောလေ”

သို့ ကဝေက ပြောလေ၏။

“အင်း နို့ဖြင့် သည်ဘက်က ဘယ်နယ်လဲ”

ကျွန်တော်က မသိ၍ မေးလိုက်၏။

“သည်တောင်ကြောရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းက သာယာဝတီနယ်လေ၊ သည်ဘက်ခြမ်းက ဥက္ကံပေါ့”

“အင်း... ကျွန်တော် သည်ဘက် မရောက်ဖူးဘူး၊

ကိုလင်းကော ရောက်ဖူးလား”

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“ဥက္ကံ သာယာဝတီနယ်စပ် ရောက်ဖူးပေမယ့် သည်ဘက်တော့ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုပိုက်လည်း ပါ၊ ပါတယ်။ စိန်တောင်ဘက်ကိုတော့ ခဏခဏပဲလေ၊ သည်နတ်စင်ကုန်းဘက်တော့ ခုမှ ရောက်ဖူးတာ”

“ရှင်တို့ပြောတဲ့ စိန်တောင်ဆိုတာ သည်နဲ့ အတော်ဝေးတယ်”

“နို့ဖြင့် နတ်စင်ကုန်းတောင်ကြော ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နတ်စင်ကြီးကို တောင်အောက်ကနေ လှမ်းကြည့်တုန်းက မြင်ရတော့ နီးနီးလေးလို့ ထင်တာ၊ ခုတောင်ကြော ပေါ်ရောက်မှ အစအနတောင် ပျောက်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သည်တည့်တည့်ပဲ သွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

လမ်းထွင်သွားနေသော စောသန်းဌေးက ကဝေကို မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး ရှေ့နား ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လျှင် ဘယ်ဘက်ကို ဦးစားပေးကြည့်ချေ။ မတ်စောက်စောက် တောင်ကြောစွယ်လေးကိုဆင်း နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့် ကျုပ်တို့ သာယာဝတီဘက်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

အလိုလေးဗျာ . . ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်၊ သူမ အပြောကို ကျွန်တော် မှန်းကြည့်ရလျှင်ဖြင့် တခြားစီဟု ထင်မိတော့၏။ သို့ကြောင့် . . .

“ခင်ဗျားပြောတာ မရှင်းဘူး၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလမ်းက ခေါ်ခဲ့တာတုံး”

သို့မေးလိုက်သည်တွင် ကဝေသည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်လာချေပြီး . . .

“ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့တုံး၊ ရှင်းအောင်ပြောတာလေ” လို့ ဒေါသသံဖြင့် ပြောလာလေ၏။

ဘုရားရေ . . ဒေါသချည်းပါပဲကလား။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ ကျွန်တော်က ကဝေအပေါ် ပို၍ဒေါသထွက်သွားရ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် နရင်းတစ်ချက် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

သို့ကြောင့် စိတ်တွင်း ခံစားချက်သည် လက်သီးဆုပ် အတွင်း ရောက်သွားရတော့၏။

“အောင်မယ် . . အောင်မယ် . . ရှင်ကများ ကျုပ်ကို ဒေါသဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီ . . ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ရှင်တို့ တွေးတတ်တာပဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းသူကို ကောင်းတာလို့ မထင်ဘူး၊ ရှင်စိတ်မှာ ကျုပ်ကို အမြင်ကြည်လင်ပုံ မရဘူး”

သံသယ ဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . .

“အား . . အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက လျှောက်ရပါများလို့ ဒေါသထွက်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါ ဘယ်ဗျာ၊ သူက တကယ်ဆို ဘာမှ မသိပါဘူး . .”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေကို ပြောလိုက်လေပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလာလေ၏။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။ လင်းမြင့် လှိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက် ရှိကောင်း ချီချိန်ပေမည်။ သို့ကြောင့် ကဝေအပေါ် သည်းညည်းခံနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ကျုပ် စထွက်ကတည်းက ကြည့်လာတယ်၊ သည်လူစုထဲ မယ် ရှင်တစ်ယောက်ပဲ နားလည်မှုရှိသူ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ချည်း မဆို . . ဟင်း . .”

သို့ပြောပြီး ရှေ့ဆက် ထွက်သွားလေတော့၏။

ဟ . . ဒီကောင် တုံးလှချည်းလား၊ ဘယ်ဘက်ကနေ ဘယ်လျှောက်လေ၊ သည်တောင်ကြောအလယ်က လျှောက်တော့ တောင်ကြောစွယ် အဆင်းကို ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ တောင်ကြော စွယ် အဆင်းမယ် ဝါးပင်တွေ ရှိတယ်လေ၊ သတိထား သွားမှပေါ့”

ကဝေက သို့ဆိုသလို ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ထွက်နေ ဆန်တူသည့် ဒေါသကို ရှေ့မှ လမ်းထွင်သွားနေသော စောသန်း ဌေးအပေါ် ပုံချလိုက်ဟန်တူချေ၏။

တကယ်တော့ စောသန်းဌေးသည် ဘယ်ဘက်မှ ကပ်

လျှောက်လမ်းထွင်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြောလေသည့် ကဝေကို အံ့သြအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ ချေတော့၏။ သို့ဆိုပြန်တော့လည်း . . .

“ဘာလဲ . . မကျေနပ်ဘူးလား . . နို့ဖြင့် နောက်က လိုက် . . မင်းဓားပေးစမ်း”

သို့ဆိုလျက် ကဝေက စောသန်းဌေးလက်တွင်းမှ ဓားကို လှမ်းတောင်းလိုက်ချေ၏။

“ဟာ . . ဟာ . . အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလမ်း ပြပါ။ ကျွန်တော် လမ်းထွင်ပါမယ်”

သို့ စောသန်းဌေးက ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ပေးဆို ပေးမှ ကြိုက်တာ”

သို့ဆိုတော့ စောသန်းဌေးတစ်ယောက် သူလက်တွင်းမှ ဓားကို ပေးလိုက်ချေတော့၏။

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း . .

“မင်းက ဝါးခုတ်သမားလား . . လမ်းပြလား”

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုအတွေးနှင့် စောသန်းဌေးတို့ မေးပါလိမ့်။ သို့ပြောပြီး သူလက်တွင်းရောက်လာသည့် ဓားတို့ အသေအချာ ကြည့်နေလေ၏။

စောသန်းဌေးက ကဝေကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေ လေ၏။

“ကျုပ်မေးတာ ပြောလေ”

ကဝေအသံ မာလာလေ၏။

“ဝါးခုတ်သမားပါ။ သည်ဆရာတွေက အကူအညီတောင်း လို့ လမ်းပြလိုက်လာတာပါ”

“ဟင်း နို့ဖြင့် မင်းက ဝါးခုတ်သမားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဘော်ကြော့ကောင်”

“ဗျာ”

“မင်း ဝါးခုတ်ဓားက ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဓားလေးဘာလေး သွေးပါဦးလား။ မင်းဓား ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် မင်းဟာ ဝါးခုတ်သမားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိနိုင်တယ်”

“ဟင်”

“အေး . . မင်းဓားက အတော်တုံးနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကလည်း ပဲ့တာပဲ၊ လိပ်တာလိပ်၊ ဒါဓားကောင်း ခေါ် မလား . . သွားစမ်း”

သို့ဆိုလျက် ကဝေသည် စောသန်းဌေး၏ ဝါးခုတ်ဓားကို တောင်ကြောအောက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ . . ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်မယ် အဲဒီဓားပဲ ခိုတာ”

စောသန်းဌေးတစ်ယောက် ကဝေကို မကျေမနပ် ဖြစ် သွားပုံရသည်။ သို့ပြောပြီး စိမ်းစိမ်းကြီးလည်း ကြည့်နေလေ၏။

“မင်းဓား လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ငါ့အပေါ် ဒေါသထွက်နေတာ လား”

“ဟုတ်တယ်.. ဖြစ်နိုင်လျှင်.. သတ်တောင် သတ်ပစ်
ချင်တယ်..”

“ဘုရားရေ .. တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း”

ကဝေက သို့ ရယ်သွမ်းသွေးကာ စောသန်းဌေး ရှိရာသို့
ကပ်သွားလိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပေရောမည်။
ကျွန်တော် ကပျာကသီ ကဝေရှေ့သို့ ပြေးသွားလျက် ဟန့်တား
လိုက်ရင်း ..

“ခင်ဗျားကလည်း ရန်ရှာသေးတယ်.. သူ့ကိုလည်း ဒုက္ခ
ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလေသည်တွင် ကဝေက ကျွန်တော်
ကို ရွှံ့ပြုံးလေး ပြုံးလာချေပြီး..

“ဟင်း .. ရှင့်ရဲ့စိတ်ကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ကိုယ့်လူ
အတွက် ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လိုတဲ့စိတ် ရှိတာပဲ၊
ကြိုက်တယ်.. ဟင်း.. ဟင်း.. ရှင် ထင်သလို သူ့ကို ဒုက္ခပေး
မလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်ကိစ္စ ကျုပ်စိတ်နဲ့တော့ သဘောတွေပုံ
မရဘူး၊ ရှင်တို့အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျုပ် လွန်
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. နို့ မဟုတ်လို့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ပေမင် ကျုပ်က လူတစ်ယောက်
အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူလိုစိတ် မရှိဘူး၊

ပြီးတော့ မတရား မလုပ်ချင်ဘူး”

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ သူ့ဓားကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဒါ
သက်သက်နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း”

သို့ ရယ်သွမ်းသွေးနေလေ၏။

“ပြောလေဗျာ”

ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်မိပြန်၏။ သို့ပေ
မင့် ကျွန်တော် နောင်တမရပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း နား
လည်ပေးပါ သဘောအကြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်၏ ဒေါသကို ဟန့်တားခြင်း
မရှိလေဘဲ သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်ကလေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာ
ချေ၏။

“ဟုတ်ပြီ သည်လူရိုင်းမကို အခွင့်အရေးရတုန်း နှိပ်ကွပ်
ထားမှ”

သို့ အတွေးပေါ်လာချေပြီး လက်ကို ရွယ်လိုက်မည်ဟု
စိတ်ကူးလိုက်စဉ်မှာပင်..

“ကျုပ် သူ့ကို ဓားတစ်ချောင်း ပြန်ပေးချင်လို့”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဓားမှ မရှိတာ”

“ရွာပြန်ရောက်မှ ပေးလိုက်မပေါ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လတ်လလော ခရီးမယ် ဓားလိုတယ်”

လမ်းထွင်သွားနေရခြင်းကို ဆိုလို၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဓားလိုတာပေါ့”

သို့ပြောပြီး ကဝေသည် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။

“ဖျောင်း . . . ဖျောင်း . . . ဖျောင်း”

အလိုလေးဗျာ ရုတ်ချည်းဆိုသလို လေအလျင်ဖြင့် လူရိုင်း တစ်ဦးယာက ကဝေရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဘုရားရေ . . . ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မမြင် ရဘဲ လိုက်ပါခဲ့သော လူရိုင်းလေးများ ရှိနေပါကောလား”

“ဘာလိုအပ်ပါသလဲ သခင်မ”

သို့ရောက်လာသော လူရိုင်းလေးက ကဝေကို အရို အသေပြု မေးလိုက်ချေ၏။

ဘုရားရေ . . . သူ့ခါးကြားတွင် ဓားမတစ်ချောင်း ပါလာ လေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်ပင် ထိုဓားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့အားသင့်သွားချေ၏။ အသွားမြီနေသော ဝါးခုတ်မီး တစ်ချောင်း ဖြစ်ချေ၏။ ဓားရိုးကလည်း ကြိမ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ ထားချေ၏။ အတော်ကောင်းမည့် ဓားပင် . . .

သို့ ကျွန်တော်တို့က လူရိုင်းလေး၏ ခါးကြားမှ ဓားကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

“မင်းဓား ငါ့ကို ပေးခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူရိုင်းလေးသည် ခါးကြားထိုးထားသည့် ဝါးခုတ်ဓားမ

ကြီးကို ဖြုတ်၍ ကဝေအား တစ်စုံတစ်ခု ကမ်းပေးလိုက်၏။

“မင်းသွားလို့ ရပြီ ရွာကျမှ တစ်ချောင်းပြန်ယူ၊ နေဦး မင်းမယ် . . . လေးကိုင်း ပါရဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ပါတယ် . . . လေးကိုင်းကို ထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ရှေ့လျှောက် မင်း အဲဒီလေးကိုင်းကို အသုံးပြု ချင် ပြုရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်”

“ကဲ သွားတော့”

လူရိုင်းက လှစ်ခနဲ ထွက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေမိကြတော့၏။

“လာခဲ့ ရော့ . . . ဒါ မင်းကို ပေးတာ”

အလိုလေးဗျာ။

စောသန်းဌေးအတွက် သူလိုအပ်သော ဓားကောင်း တစ်လက် ရသွားလေခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာသွားတော့၏။

“မင်းတို့ မှတ်ထား၊ ဓားဟာ ဓားပဲ၊ နို့ပေမင်း ကိုင်ဆောင် တဲ့လူအပေါ်မှာ ဓားက ကောင်းမကောင်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ”

ဘုရားရေ . . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စောသန်းဌေးကို နားလည်ကာ သို့နယ် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ အကြည့် ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

စောသန်းဌေးတစ်ယောက် ဓားကို သေချာကိုင်တွယ်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေတော့၏။

“မင်း အလုပ်ဆက်လုပ်တော့”

“ဗျာ.. အော်.. အင်း”

စောသန်းဌေးက သို့ပြောပြီး သူ့ဓားသစ်ဖြင့် ချုံပုတ် နွယ်ဆူးတို့ကို ခုတ်ဖြတ်လေတော့၏။ လမ်းထွင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်ဘက်ကို ကပ်နိုင်သရွေ့ ကပ်ပြီး လမ်းကြောင်းတို့ အသေအချာ ကြည့်နော်”

သို့လည်း သတိပေး ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ရာမှ..

“ဟိတ် .. ဟိတ်.. နေဦးလေ”

ကဝေက စောသန်းဌေးကိုလည်း အော်ပြောလိုက်ချေ ၏။ ဘာများ ဖြစ်ပြန်တာပါလိမ့်။

“ဗျာ ..”

“မင်း .. ကြောစွယ်ကို ရောက်သွားပြီ”

“ဗျာ .. ဘယ်မှာ ကြောစွယ် ရှိလို့တုံး၊ ချောက်ကြီး မဟုတ်လား”

စောသန်းဌေးက တောင်ကြောတစ်လျှောက် စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အေးလေ.. မင်း မမှားပါဘူး၊ သည်လမ်းက သွားနေ ကျလူပဲ သိနိုင်တာလေ၊ ပြန်လာခဲ့..”

သို့ပြောပြီး ကဝေက ရှေ့သို့အနည်းငယ် သွားလိုက်၏။ ပြီး တဖန်တောင်ကြောအောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ ရုတ်ချည်း ခုန်ချလိုက်၏။

“ဘုရားရေ .. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်”

ကျွန်တော်တို့သည် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် တောင်ကြော အောက် ရုတ်တရက် ခုန်ချသွားသော ကဝေ ရှိရာသို့ အပြေး အလွှား သွားကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသည်မှာ တောင်ပေါ်မှ ကဝေ တစ်နှုတ်ထိုး ကျသွားချေပြီပေါ့။ သို့ပေမင်္ဂ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထား သလို မဟုတ်ပါချေ။

ဘုရားရေ .. တောင်ကြောစွယ်ပါကလား။

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း အတော်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာနော်”

သို့ အပေါ်မော့ကြည့် ပြုံးပြောလာလေ၏။

“ကဲ ခုန်ဆင်းလာကြချေ.. သည်ကြောစွယ်ကနေ သွား ရလိမ့်မယ်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၁၀ ပေအမြင့်မှ ခုန်ချ လိုက်ကြ၏။

“မေးရပါဦးမယ်”

အောက်ရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေကို မေးလိုက်၏။

“မေး”

“ဒါ နဂိုကတည်းက သည်အတိုင်း ရှိတာလား” လင်းမြင့်လှိုင် ဆိုလိုသည်မှာ တောင်ကြောစွယ်သည်

ဘယ့်တွက် သို့နယ် မတ်မတ်ရှိနေပါလိမ့်။ သည်လိုတောင်
ကြောအဆင်းကို ယခုမှ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

“တကယ်တော့ နဂိုအတိုင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်.. တမင် မတ်စောက်အောင် လုပ်ထား
တာလေ”

“ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ..”

“နတ်စင်ပိုင်တဲ့သူပေါ့၊ သူနတ်စင်ကို တော်ရုံလူ ရောက်
မလာနိုင်အောင်လို့ပေါ့”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။

“ပြောပြနိုင်မလား”

“ရပါတယ်.. ဒီနတ်စင် ပိုင်ရှင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အဘိုးပဲ
ကျုပ် ယေငယ်က အဘိုးနဲ့ သည်နတ်စင်ကုန်းမှာ နေခဲ့တော့
တစ်နေ့ သည်လိုနေရာတွေကို လူတစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ
ရောက်လာတယ်”

“မုဆိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့ တွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ယောက်ျားလေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“လူရိုင်းအဘိုးအိုပါကလား”

အဲလို ကျုပ်တို့နေရာကို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့လူ
တို့ အဘိုးက သဘောကျသလို ကျုပ်ကလည်း သဘောကျတယ်
လေ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့ ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ နောက်တော့
ကျုပ် သူနဲ့ လိုက်နေတာ ခုထိပဲပေါ့၊ နောက်တော့လေ ဒေဝီ
ဆိုတဲ့ ကောင်မ ရောက်လာတယ်၊ ဒါတွေထားလေ.. ကဲ ကဲ
သာကြချေ၊ နတ်စင်ကုန်းကို သွားကြမယ်”

“အဘိုး ဆိုတာနဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့..”

“မတွေ့ရဘူး”

“ဘာလို့တုံး”

“သူ ဆုံးသွားပြီလေ”

“နို့ဖြင့် နတ်စင်မယ် ဘယ်သူတွေ ရှိသတုံး”

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။ သည်တွင် ကဝေ
သည် ကျွန်တော့်အား မကျေမနပ် ကြည့်လာချေပြီး..

“စပ်စုတာ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး၊ အမေးအဖြန်း များတာ
သည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုရောက်လျှင် ရှင် သိမယ်၊ ဒါပဲ”

သို့ပြောပြီး ကဝေသည် ရှေ့မှ ‘ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား
လေတော့၏။ ထိုလမ်းကြောတွင်မတော့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းစရာ
သစ်ပင် မရှိပါချေ။ ဝါးသုန်းပင်များသာ ရှိချေ၏။ လူ့ခါးစောင်း
လောက် အပင်ငယ်လေးများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရှေ့ကို ရှင်းရှင်း
ဆင်းလင်း မြင်ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးသုန်းတောကို တိုးဝေသွားခဲ့ကြ

ကိုဝိုင်း

အ

ရာမှ အပေါ်ကုန်းတွင် နတ်စင် အဆောက်အဦကို တွေ့လိုက်ကြလေတော့၏။

“ရောက်ပြီပေါ့”

“အဲလိုလည်း ပြောလို့ရတယ်”

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် နှစ်ဦးမလည်နိုင်တော့သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်များ သိလေမလား.. အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို သဘောကျစွာ ပြောလာချေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နတ်စင်အဆောက်အဦကို အတော်လှမ်းလှမ်းလောက်တွင် လှမ်းတွေ့လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ပြီ .. ရောက်ပြီ..”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ် လောက်သာလျှင် လျှောက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ရောက်ပြီဟု ပြောလေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

သို့ပေမင့် ...

“နေဦး .. ကျုပ်တို့တွေ သည်မယ် ခဏနေကြဦးမယ်”

သို့ပြောလာသည့် ကဝေကို ကျွန်တော် တအံ့တကြည့်မိလေ၏။ ရောက်ပဲ ရောက်ပြီပဲ၊ ဘာလို့နားရမှာတုံး..

“ဘာလို့တုံး၊ မထူးတော့ဘူး.. နတ်စင်ရောက်မှ နားမယ်လေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကဝေက မကျေနပ် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး ...

“သည်နေရာက ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ရမလား”

သို့ ခပ်တည်တည် ပြောလာချေ၏။

“ဟင်.. ဘာလို့တုံး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပါလာတယ်လေ”

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ပါတိုင်း ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ် လုပ်လို့မရဘူး၊ နို့က သည်မှာနေတဲ့ အဘိုးရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းပဲ၊ သည်မှာ နေတဲ့သူ အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သူစိမ်းတွေဆို ပိုဆိုးပေတော့ပေါ့”

“နို့ဖြင့်”

“သည်မှာ နေခဲ့ကြချေ၊ ကျုပ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးမှ ဝင်ကြပေါ့”

“ဗျာ”

သို့ဆိုသလို ကဝေသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

“ကိုဝိုက်ရယ်.. နို့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ နားကြသေးတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ခြေတို့ ရှင်းလိုက်ကာ ထိုင်လိုက်ချေ၏။ ပြီးနောက် ပုလင်းပြားလေးတို့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကြီးတွင်းမှ ထုတ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည်လည်း

ကယျာကသီ လှမ်းယူ တစ်ခွံ မော့သောက်လိုက်ချေ၏။

“အမြည်းလေ”

သို့ဆိုလျက် ဖမ်းရှိုးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပေးလေ၏။

“ဘယ်က အမြည်း ဘယ်က ဘယ်လို သူ ရတာပါလိမ့် ကျွန်တော်က ကယျာကသီ လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ . . ကင်းခြေများကို မီးဖုတ်ထားတာကို ကလား။ ရဲရဲနီလို့ နေချေ၏။

“ဘယ်တုန်းက ဘယ်က ရလိုက်လို့ ဘယ်လို မီးကင်တာ တုံး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရင်း ထိုကင်းခြေများ၏ အပေါ် ယံ အခွံမာတို့ကို ခွာလိုက်ချေ၏။ သင်းပျံ့သော ရနံ့ကို ရလိုက် ချေ၏။

များများစားစား မဟုတ်ပေမည် အနည်းငယ်စီမျှဖြင့် အမြည်းအလိုငှာ မြို့ဝါး၍ ရပေ၏။

“နောက်ခရီးမယ် ခဏဆိုပြီး ကျွန်တော် အပေါ့အလေး သွားနေတုန်းကပေါ့။ သည်ကောင် တွေ့တာနဲ့ ဖမ်းပြီး အလေး အခင်းသွားတုန်း သစ်ချောင်းလေးတွေစုပြီး မီးကင်ထားလိုက် တာလေ . . ”

အလိုလေးဗျာ . . အချိန်အခါ အခြေအနေကို လိုက်၍ လုပ်တတ်နေပါကောလား။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အမြည်းတော့ အမြည်းပါပဲကလား။ ကင်းခြေများသည် ဆေးဘက်ဝင်သည် မဟုတ်ပါကလား။

ရင်ကြပ်ချောင်းဆိုး ရှိသူအတွက် သင့်လျော်သော အစာ ခင် ဖြစ်ပေ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဖမ်းရှိုးရယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အလိုကလေးဗျာ မြန်လိုက်သည်ပဲလား။ တစ်ဘက်ဘက်သို့ ချိုး ကွေ့သွား၍ပဲလား မသိ၊ အမြင်မှ ပျောက်သွားတော့၏။

“ကဝေ ဘယ်ထွက်သွားတာတုံး”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“သိဘူးလေ . . ကျွန်တော်တို့ သည်မယ် အာရုံရောက် နေတာ”

သို့ဆိုသလို ကဝေသည် နတ်စင်ကုန်း အဆောက်အဦ ထဲ ဝင်သွားသည်လား။ သို့မှမဟုတ် အခြားတစ်ဘက်သို့ ဖယ်ကွေ့ သွားလေလား မသိပါချေ။ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေ ပျောက်သွားသည်နှင့် ပတ် သက်၍ အထွေအထူး မစဉ်းစားခဲ့။

သို့ပေမည်လို့ . . .

“၄၆”

“ဒုတ်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လေအဟုန်ကိုခွင်း၍ တစ်စုံ တစ်ရာက လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်လာလေ၏။ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သော လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသော ကျွန်တော့်ကို လှမ်း

တွန်းလိုက်။ တဖန် တစ်ဖက်တွင်ရှိ ဖမ်းခိုးနှင့် စောသန်းဌေးတို့တို့ လည်း...

“မြန်မြန်မြေပြင်ပေါ် ဝပ်ချလိုက်”

လို့လည်း အော်ဟစ်လိုက်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ မြန်လိုက် သည်ဖြစ်ခြင်း မြေပေါ်သို့ အားလုံး ပြားပြားဝပ်သွားတော့၏။

“ဒါ ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က မျက်စိရှေ့လက်တစ်ကမ်းမှ ကပ်ဖြတ်သွား သော အရာကို သေသေချာချာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... မြားတံတစ်ချောင်းပါကလား။ ကျွန်တော် တို့ ထိုင်နေသည့် သစ်ပင် ပင်စည်တွင် စူးနှစ်ဝင်သွားလေ၏။

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်တော် ကံသီပေလို့၊ လင်းမြင့်လှိုင် လှမ်းအတွန်းမြန် ပေလို့၊ ဒါ တစ်စုံတစ်ဦး လုပ်ကြံလာခြင်းများလေလား။

သားကောင်ဖမ်းရင်း မတော်တဆ ချော်ထွက်လာခြင်း များလား။ အတတ်ပြောလို့တော့ဖြင့် မရပါချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားသည်တော့ အမှန်ပင်။

“ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သစ်ပင်ပင်စည်တွင် စူးနှစ်ဝင်နေသည့် မြားတံကို အားဖြင့် ဆွဲနှုတ်လိုက်ကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ကိုပိုင် သိပ်ကံကောင်းလွန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ လုပ်ကြံတာဖြစ်မယ်”

“ဗျာ”

“ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံတာလဲ”

“အင်း... ကိုပိုင်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ခုလိုပဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံနေမယ် ထင်တယ်”

“နို့ဖြင့် အဲဒီလူက မစဉ်းစားတာ ကျွန်တော်တို့က သေနတ်နှင့် လူ ၅ ယောက်လေဗျာ၊ ပြီးတော့ သူက သည်မြားတံ လောက်နဲ့ ဘာဖြစ်မှာတုံး၊ မြားတံတစ်ချောင်း လူ့ခန္ဓာထဲ စိုက်ဝင် သွားတာနဲ့ လူက သေရမှာလား၊ ချက်ကောင်း မှန်မှ ဖြစ်နိုင်တော့ မပေါ့”

“အင်း... ကိုပိုင် သည်မြားတံကို အသေအချာ ကြည့် ပြီးမှ ပြောဦး”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်၏။

မြားတံထိပ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ စွန်းပေနေလေ၏။

ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“အဲဒါ အဆိပ်လူးထားတာလေ၊ လူ့အသားထဲ စိုက်ဝင် သွားမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပွတ်ထိတာနဲ့ သေသွားနိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ရက်စက်လိုက်တာ... ဘာလို့များ ကျွန်တော့်အဖို့ လုပ်ကြံချင်ရတာပါလိမ့်”

ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ပြောလိုက်တော့၏။

“ဘာလို့ လုပ်ကြံချင်တာလဲဆိုတာ လုပ်ကြံတဲ့သူကို မိမိ ပြောလို့ရမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေတော့၏။

“ကိုလင်း ဘယ်သူလို့ ထင်လဲ”

“ကျုပ်က ကဝေလို့ ထင်တာပဲ”

ယင်းသို့ ပြောလာသည့် ဖမ်းရှိုးကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ သူက ကျွန်တော်နဲ့ တူတူလာ ကြတာ၊ စောစောကမှ နတ်စင်ဘက် ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ကြ ရသေးတာပဲ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ဖမ်းရှိုးက..

“အို သူနတ်စင်ဘက် ထွက်သွားပေမယ့် ပျောက်သွားတာ ပြီးတော့ ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခိုလှုံတဲ့ အကြောင်းမပြဘဲ သည်မှာထားခဲ့ ထွက်သွားရတာတုံး၊ ဒါ သူ ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံ တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သို့ပြောလာသည့် ဖမ်းရှိုးကို လင်းမြင့်လှိုင်က စူးစမ်း ကြည့်လိုက်ချေပြီး..

“ကဝေက ဘာလို့ လုပ်ကြံတယ် ထင်လဲ”

သို့ ဖမ်းရှိုးကို မေးလိုက်၏။

“ဝကမောင်မောင်နဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့်ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့မပေးချင်လို့ ဖြစ်မပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး... တွေ့ပေးချင်လို့ကို ခေါ်လာ တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်းပြ ခေါ်လာနိုင်တဲ့ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်မပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အပေါ် အဲလိုဖြစ်ရမှာတုံး၊ သူ ပြောတယ်လေ”

“သူတို့တွက် ကျည်လိုအပ်နေတာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကျည်တွေ ရှိနေတယ်လေ”

သို့ပြောလာသည့် ဖမ်းရှိုးစကားကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ တွေးကြည့်မိ၏။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကျည် တောင်းခဲ့လျှင် ရသည်ပဲ၊ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရမှာလဲ..

ဒါက သူမကို မယုံကြည်လောက်တဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ၊ သည်ကျည်ဆံ လေးငါးတောင့် သူတို့ ဘာတွေလုပ်နိုင်မှာတုံး၊ များများလိုချင်မှာပေါ့။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို သတ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လာပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ပေမပေါ့။ နို့ကြောင့် သည်ကို အရောက်ခေါ်လာတာပေါ့။

သူ့စကားကို ကျွန်တော် အပြန်ပြန် အလွန်လွန် စဉ်းစား လိုက်ပြီး အဖြေမတွေ့နိုင်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာချေပြီး...

“ကဝေ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဟိုမယ် ကဝေ ပြန်လာပြီ”

အလိုလေးဗျာ ဟုတ်ပါရဲ့ ကဝေ နတ်စင်အဆောက် အဦက ထွက်လာနေပါကောလား။ သို့ဆိုလျှင် ကဝေ မဖြစ်နိုင်

တာ သေချာပေပြီ။ သို့ဆိုတော့ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

“ဒေဝီတို့များလား”

ကျွန်တော်က လမ်းတွင် ဒေဝီတို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်ချေက ဒေဝီပဲလေ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလာလေ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း အသေအချာ ဂရုစိုက်ကြလေချာ၊ ဘယ် အချိန် လုပ်ကြံလာဦးမလဲ မသိဘူး”

ဖမ်းရှိုးက သတိပေးလာပြန်၏။

သို့ဖြင့် ကဝေသည် တစ်စတစ်စနှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာချေတော့၏။

သူမသည် ကျွန်တော်တို့ကို လက်လှမ်းပြ ခေါ်လေ၏။ သူမထံလာရန် ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူမထံ ထသွားလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထလာသည်ကြောင့် ကဝေသည် ထိုခပ် လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ရပ်စောင့်နေလေ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နတ်စင်အဆောက်အဦ အတွင်း ဝင်၍ရလေပြီပေါ့။ သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေ ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားခဲ့ကြရာမှ...

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ဘယ်ကမှန်းမသိ မြားတံတစ်ချောင်းက စောတင်ဌေး၏

ရင်အုံအတွင်း လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်လာချေတော့၏။

“အား”

စောတင်ဌေးတစ်ယောက် မြေပြင်သို့ ပျော့ခွေ ကျသွား တော့၏။

“ဘုရားရေ”

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များထွက် သွေး များယိုစီးကာ မြေပြင်တွင် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သူ၏ အသားတို့သည် တစ်မဟုတ်ခြင်း ညီမည်းလို့လာ တော့၏။ မြားဆိပ်မိသွားလေပြီပဲ။

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

ကျွန်တော်တို့သည် လက်တွင်းမှ သေနတ်တို့ကို အရံ သင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အလို့ငှာ သေနတ်မောင်းတို့ကို တင်လိုက် ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ချိန်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ”

“ဟာ”

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးသွားသည်များကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြန်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ဘုရားရေ... ကြည့်ရသည်မှာ မနည်းပါကလား။ ကျွန်တော် တို့ကို ဝိုင်းပတ်ကာ ထားလေသည်များလား။

သို့ကြောင့်...

“ကိုလင်းရေ... မဖြစ်ချေပြီ၊ ခြောက်လှန့်ပစ်ပေးချေဗျာ”
လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် ရိပ်ခနဲ ပြေးသွားသည်
နေရာသို့ လှမ်းပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် ရုန်းရင်းဆဲခတ် ဖြစ်သွားပုံရချေ၏။

ကျီးတစ်ဖျား ဝေါခနဲ ထပ်သန်းသွားကြ၏။

“ကိုလ်” “ကိုလ်” “ကိုလ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေဟန်တူသော ဂျီတစ်ကောင်သည်
လည်း သေနတ်သံကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးသွားချေ
တော့၏။

အခြားသားကောင်ငယ်များလည်း ကြောက်လန့်တကြား
ပြေးသွားကြလေ၏။

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပါ တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်၏။

သေနတ်နှစ်ချက် ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မကြာမီတွင် ငြိမ်
သက်သွားတော့၏။

“မင်းတို့တွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်နေမှန်း မသိ
သော ကဝေစကားသံကြောင့် အံ့ဩတကြီးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
ချေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဟေ”

စောတင်ဌေး၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း ကဝေ
တစ်ယောက် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားဟန်ပင်။

“ဒါ ဘယ်သူလက်ချက် ဖြစ်မလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“မသိဘူး”

“ဒေဝီ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သည်တော့ သူမသည်
ကျွန်တော်တို့ကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေလေပြီး...

“ဘာလို့ အဲလို ထင်တာလဲ”

မေးလာလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကြံတာလည်း သူပဲ ရှိတယ်လို့
ထင်တယ်...”

သို့ဆိုတော့ ကဝေသည် ပြုံးလိုက်ချေပြီး -

“ဒေဝီက ခုလောက်ဆို သူတို့နေရာ ပြန်ရောက်နေ
လောက်ပြီ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဘာလို့လဲ”

“သူလိုချင်တဲ့သူကို ဖမ်းသွားပြီလေ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... သူ ဘယ်သူ့ကို လိုချင်တာလဲ”

“ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက ခပ်ချောချော လူ
တစ်ယောက်ကိုပေါ့”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ကဲ... ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြချေ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေ ခေါ်ဆောင်ရာ
နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။ ကဝေသည် နတ်စင် အဆောက်
အဦသို့ ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းတွင်မတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက် ရှင်းလို့နေ၏။

အလိုလေးဗျာ . . နတ်စင် အဆောက်အဦသည်
တကယ်တော့ တဲတန်းလျားကြီးလို ဖြစ်ချေ၏။

နတ်စင်ဟူသာ ဆိုလေ၏။ ဈေးဆိုင်တန်းလျားရှည်လို
ဖြစ်ချေ၏။ တစ်ဖက်ရပ် အမိုး ဖြစ်၏။ တောင်ထန်းရွက်များဖြင့်
မိုးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကြမ်းခင်းကိုတော့ သစ်များနှင့် ခင်းထား၏။
တိုင်ကတော့မူ ဝါးပိုးများကို လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ လုံးပတ်ကြီးကြီး
ဝါးပိုးဝါးများ ဖြစ်ကြ၏။

အရှေ့ဘက်ဟု ယူဆရသည့် တဲထောင့်တွင်မူ လက်ရာ
မြောက်လှသော လူရိုင်းတစ်ယောက် ရုပ်တုကို ထွင်းထုထား၏။
မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်နေ၏။ မြားကိုင်းနှင့် မြားတံကို ခွဲခြား ကိုင်
ထားလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ မုဆိုးဒူးထောက်ဆိုလျက် မြား
ကိုင်းနှင့် မြားတံကို ပစ်တော့မည့်ဟန် ဘာကြောင့် မထားပါလိမ့်။
ထိုသည်ကား အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုမုဆိုး၏ ရှေ့တွင် တောဝက်တစ်ကောင် လဲကျနေ
သည့်ပုံ ဖြစ်၏။ ရုပ်တုကို ဘာနှင့် လုပ်ထားလေသည် မသိ၊
တကယ်ဝက်ကောင်ကို အသုံးပြုထားခြင်းလားပင် ထင်ရ၏။

သို့ဆိုတော့ ထိုမုဆိုး လေးမြားကို ဟန်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန်
ပုံသဏ္ဌာန်လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သားကောင်ကို ပစ်ပြီး ဖြစ်ချေ
မှ မုဆိုးထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ငြား တောဝက်တွင် မြားတံ စိုက်ဝင်နေခြင်းတော့ဖြင့်

မရှိပါချေ။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ ရုပ်တုဆရာ မေ့လျော့နေခြင်း
ကြောင့်လား၊ နဂိုစိုက်ဝင် မြားတံကို တစ်စုံတစ်ရာက ချိုးယူထား
ခြင်း ချိုးလိုက်ခြင်းကြောင့်များလေလားတော့ဖြင့် မသိပါချေ။

သို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်ကို ကဝေ ရိပ်မိသွားပုံရ၏။

“ဒါ အဘိုးပုံလေ၊ မုဆိုး ဆိုပေမင့် သားကောင်ကို တစ်
ချက်တည်းနဲ့ အသေပစ်လေ့ပဲရှိတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဒဏ်ရာနဲ့
ပြေးထွက်သွားတာကို အဖြစ်မခံဘူး၊ နို့မဟုတ် သားကောင်ကို
ပိုက်နဲ့သာ ထောင်ဖမ်းလေ့ ရှိတယ်၊ ခုပုံက အဘိုး ရဲ့ စိတ်ရင်းကို
ပြတာ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

ကျွန်တော်က နားမရှင်းသဖြင့် သို့ မေးလိုက်၏။

“ဝမ်းစာအတွက်သာ အမဲရှာတယ် ဆိုပေမင့် အဘိုးက
ကြင်နာတတ်တယ်၊ သည်တောဝက်က တကယ်တော့ သူများ
ပစ်လို့ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးလာရင်း အဘိုးရှေ့မယ် လဲကျခဲ့တယ်။
နို့ပေမင့်လို့ သည်ဝက်ကို ပစ်လိုက်တဲ့သူတွေက မျက်ခြေပြတ်သွား
တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ရောက်မလာဘူး”

“နို့ဖြင့် ရုပ်တုဆရာ တစ်ခုမှားသွားပြီ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာမှားလို့တဲ့”

“သူများ ဝစ်လိုက်တယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ
မြားစိုက်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ နို့မှ သဘာဝကျမှာလေ . . ”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူမ သဘောတူ
ရယ်မောလိုက်ချေပြီး . . .

“အဖြစ်မှန်က အဘိုးရှေ့ လဲကျသေဆုံးခဲ့တုန်းက မြား
ဒဏ်ရာက ခုလိုပဲ အောက်ဘက်မှာ ဖြစ်နေတာလေ၊ ပန်းပုဆရာ
က ပြောပါတယ်၊ သည်ဘက်မှာ သဘာဝကျအောင် မြားတံစိုက်
ပေးရမလားတဲ့၊ သည်တော့ အဘိုးက ဟိတ်ကောင် အမှန်တကယ်
မြားတံစိုက်ဝင်နေဦးတော့ ငါ အဲဒီမြားတံကို တပ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်
ဘူးတဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေသွားတဲ့ တောဝက်ကောင်ကို
အဲလို ပုံပန်းသဏ္ဌာန် မမြင်ချင်လို့ပဲလေ..”

သို့ဆိုတော့ ကဝေ၏ အဘိုးဆိုသူသည် တစ်မျိုးကြီးပါ
ကလား။ သူ့ကိုယ်နှိုက်က မုဆိုး လုပ်နေပြီးများ.. သို့ ကျွန်တော်
တွေးလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးကို ကဝေ ရိပ်မိသွားဟန် တူပြန်၏။
“ပြောပြီးပြီလေ.. ဝမ်းစာအတွက် သူတတ်တဲ့ ပညာနဲ့
မုဆိုးလုပ်တယ် ဆိုပေမင် အဘိုးက စည်းထားတယ်”

တွေ့ရာသားကောင်ကို မပစ်ဘူး၊ သားကောင်ကို သတ်
ပေးပြီးမှ ပစ်တတ်တာလေ၊ ဆိုပါစို့၊ ကနေ့ သမင်ပဲ ပစ်မယ်ပေါ့၊
တစ်နေ့ကုန်သွားလို့ သမင်ကို တွေ့မှပစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မနာ
မကျင်နဲ့ နီရုံးချုပ်ရအောင်လို့ ပစ်တာ ..”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတဲ့”

“ဖြစ်နိုင်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ ကြော့ကွင်းနဲ့
ဖမ်းတယ်၊ ပိုက်နဲ့ ထောင်ဖမ်းတယ်၊ မိလျှင်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ထား
လိုက်တယ်၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေသတ်လိုက်တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးက လက်စလက်န မှန်တယ်၊ သား

ကောင်ကို အာရုံပြောင်းစေပြီးမှ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တင်းပုတ်နဲ့
ဦးခေါင်းကို ထုသတ်တယ်လေ၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သားကောင်
ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘဲ သေသွားစေတယ်”

“ဘုရားရေ . . .”

“အင်း.. ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

သို့ဆိုတော့လည်း သားကောင်တို့ ဘာဝေဒနာမျှ မခံ
စားစေဘဲ သေဆုံးကြသည်ပဲ။

“အင်း”

“ကဲ နတ်စင်အဆောက်အဦပေါ်မယ် နားကြချေပြီးမှ
ကျုပ်တို့ ခဏခေါ်ထားတဲ့သူတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြမယ်..”

“အလိုလေးဗျာ . . ဟုတ်ပါရဲ့ စောစောကတော့ ဒေဝီ
တို့ ဖမ်းသွားပြီဆို..”

“ဟုတ်တယ် . . ခုတစ်ယောက်ကလည်း သူ သည်မယ်
သက်သက်သာသာ နေရပါတယ်၊ ချုပ်နှောင်တဲ့ သဘောမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆီက လိုချင်တာ ရလျှင်ဖြင့် ပြန်လွှတ်မှာပါ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“သူ့မယ် သေနတ် ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီသေနတ်က
အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပေါင်းစပ် အသုံးပြုရတဲ့ ကျည်ရလျှင်ဖြင့်
ပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ..”

“ဟင် နို့ဆိုတော့ အဲဒီလူက ဘာလို့များ ကျည်ထုတ်မပေး
ရတာပါလိမ့်၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကိုယ့်လက်ထဲ ဖမ်းထားတဲ့သူပဲ၊

ကိုယ့်သဘောနဲ့ သူ့ကျည်တွေကို ယူထားပြီး လွှတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ”
သို့ ကျွန်တော်က အားမလို အားမရဖြင့် ပြောလိုက်ချေ
တော့၏။

“ကျုပ်တို့တွေက အဲလိုလုပ်တာ မရှိဘူး။ ကျေနပ်မှ ယူ
တာလေ။ အင်အားသုံးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ယူတာမျိုးမရှိဘူး။ နို့ကြောင့်
လည်း သူ့ကို ဖမ်းဆီးပြီး သူစိတ်ပြောင်းလာလေအောင် ထားနေ
ရင်းက အဲလိုပဲ ခုတစ်ယောက်ကို ဒေဝီက ခေါ်သွားပြီ”

“ဟင်း နို့ဖြင့် သူ့အတွက် စိုးရိမ်ရလား”

ဒေဝီတို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသူကို ရည်ရွယ်၍ ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒေဝီက ဆိုးတယ် ဆိုပေမင့် အသက်ကို ရန်ရှာမယ်လို့
တော့ မထင်ဘူး။ နို့ပေမင့် . . .”

ကဝေက သို့ပြောပြီး စကားကို ရပ်ထားလေသဖြင့် . .

“နို့ဖြင့် ဘာအကြောင်းရှိသေးလဲ မြန်မြန်ပြောလေဗျာ”
သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဒေဝီက ယုတ်မာတယ်”

“ဗျာ . . ဘယ်လို . . ယုတ်မာတာလဲ . . .”

“ပြောလို့မထွက်ဘူး ရှင်တို့ လိုက်သွားကြမယ်ဆိုလျှင်
တွေ့ရ သိရမှာ သေချာတယ် . . .”

“နို့ သူက သေနတ်နဲ့ ကျည် လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“လိုချင်လို့ပေါ့”

“နို့ဖြင့် ဘာဖြစ်နိုင်စရာ ရှိမှာလဲဗျာ . . .”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဒေဝီက မလွယ်ဘူးနော်”

သူ့အတွက် လိုအပ်ချက် ကြီးကြီးမားမားတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာတုံး”

“သူ့မျိုးဆက်ကို သည်ကလူတွေနဲ့ မတူအောင် ဖန်တီး
လိုစိတ်ပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

“နို့ကြောင့် သူ့ဖမ်းသွားသူကို ပေါင်းဖက်မယ့် သဘော
လား”

“အဲလို မဟုတ်ဘူး”

“ရှုပ်သွားပြီဗျာ . . ရှင်းအောင် ပြောပါလား”

“လင်သားအပေါ် သစ္စာရှိကြတယ်၊ အခြားသူနဲ့ ဖောက်
ပြန်တာကို လုံးဝမလုပ်တတ်ကြဘူး။ နို့ပေမင့်လို့ ဒေဝီက သူ့မျိုး
ဆက်ကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတော့ . . ဟင်းဟင်း
ပြောရမှာ ရှက်ပါတယ် . . .”

ကဝေက သို့ပြောပြီး ရှက်ဟန်မျက်နှာပေးဖြင့် မျက်နှာရဲ
လို့နေသဖြင့် အရိပ်သုံးပါး နားလည်သော လင်းမြင့်လှိုင်က
ကျွန်တော့်အား ဆက်မမေးတော့ရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြလာ
ချေပြီး . . .

“ကဲပါဗျာ . . ကျွန်တော်တို့ကို ကျန်တစ်ယောက်ဆီ
ခေါ်သွားပါတော့”

“ခေါ်သွားမှာပါ . . နို့တော့ဖြင့် တစ်ခု ကတိတောင်းရ
ဦးမယ်”

“ဘာများတုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကို ရှင်တို့ စည်းရုံးပေးရမယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျည်တွေ ကျပ်ကို ပေးဖို့ . . .”

“အလိုလေးဗျာ နို့ ဘာများဆန်းတာမှတ်လို့၊ သူ မပေးလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ပေးမှာပေါ့ . . .”

“ဘာ ရှင်တို့ ပေးပြီးပြီပဲ၊ ကျပ်လိုချင်တာ သူ့ဆီကပဲ”

“အင်း . . . နို့ဖြင့် အဲဒီလူက ငွေလိုတဲ့လူ ဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ရပါစေမယ်ကို ကျွန်တော် အာမခံတယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . နို့ဖြင့် သည်မှာ ခဏနားကြချေဦး တော်တော်ကြာမှ ပြန်လာပြီး သူ့ဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်၊ အဲ နားနေပြီး ရေချိုးချင်လျှင် ဟိုးရှေ့မြောက်ကနေ ဆင်းသွားကြချေ။ ချောင်းလေးတစ်ခုကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ပြောပါ”

“သည်ကနေ ရေသွားချိုးလျှင်ဖြင့် ဘယ်မှ လျှောက်တော့ မသွားကြနဲ့။ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာကြချေ။ ခဏနေလျှင်ဖြင့် ခေါ်သွားပေးမယ်”

သို့ပြောပြီး ကဝေသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ကိုလင်း ငြီးစိစိ ဖြစ်နေတယ် . . . ရေသွားချိုးကြစို့”

“မသွားချင်ဘူးဗျာ . . . နားကြတာပေါ့”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် နားလိုက်ကြတော့၏။

“ကျုပ်ကတော့ ရေသွားချိုးချင်တယ်”

သို့ပြောလာသူသည် စောသန်းဌေး ဖြစ်ချေ၏။

“နို့ဖြင့် ကဝေ ပြောသလို မြန်မြန်သွားပြီး ချိုးပြီး ပြန်ခဲ့နော်”

သို့ ကျွန်တော်က သတိပေး ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်ကဲ့ပါဆိုလျက် စောသန်းဌေး ထွက်သွားလေ၏။

“ကိုလင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ကျွန်တော်က စောသန်းဌေး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ သို့မေးလိုက်၏။

“သူ့သားတွက် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်နေတဲ့ပုံဗျ”

“နို့ဖြင့် သူ ဘယ်လိုအတွေး ရှိတယ်လို့တော့ ရိပ်မိသိမိသလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး . . .

“ကိုပိုက်က ဘယ်လိုမြင်တယ် ထင်လဲ”

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင် သူ့သားအတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လက်တုံ့ပြန်ချင်နေပုံပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ . . . သူ့သားကို သတ်လိုက်တာ ဘယ်သူ၊ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားနိုင်သေးတာမှ မဟုတ်တာချည်း”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး . . .

“စောသန်းဌေးမယ် အကြံတစ်ခု ရှိနိုင်တယ်”

“ဘာများတုံး”

“ပြောလို့တော့ ခက်တယ်ဆိုပေမယ့် တော်ကြာနေ သိရ ပါမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် တွေဝေသွားတော့၏။

“ကဲပါ ကိုလင်းရယ် လာနားချေပါဦး”

ဖမ်းရှိုးကတော့မူ ပင်ပန်းလွန်း၍ ထင့် တဲကြမ်းခင်းပေါ် တွင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ဟောက်လို့ပင် နေသေးတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အားလုံးကို အာရုံ ဖျောက်ကာ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှဲနေလိုက်တော့၏။

ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲလိုက်ကာမှ တစ်ကိုယ်လုံးညောင်းကိုက်နေသည်ဟု ထင်မိလိုက်တော့၏။

သို့မှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ တစ်စုံ တစ်ဦး၏ လှုပ်ခတ်နှိုးလာခြင်းကြောင့် နိုးလာရပေ၏။

သို့ဆိုတော့ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ထထိုင်လိုက်၏။

ဖမ်းရှိုး ဖြစ်ချေ၏။

“ဘယ်အချိန်က နိုးတာလဲ”

“စောစောက”

“ကိုလင်းကော”

“ဘေးမှာ အိပ်နေတယ်လေ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်နေလေ၏။

“ပြော ဘာလို့ လှုပ်နှိုးရတာတုံး . . .”

“ချောင်းကမ်းမှာ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားလိုက်တယ်လေ”

“ဟေ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စောသန်းဌေးကို သတိရလိုက် လေ၏။ သို့ကြောင့် . . .

“စောသန်းဌေးကော”

မေးလိုက်၏။

“မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတာ၊ အဲဒီအသံ ကြောင့် နိုးလာတာ”

“ဟင် နို့ဖြင့် ဒါ စောသန်းဌေးအသံပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဆရာပိုက် ဘာပြောလိုက်တယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောသန်းဌေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေ့မိသည်တို့အား ပြောလိုက်ရချေတော့၏။

“နို့ဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ဖမ်းရှိုးနှင့် ကျွန်တော်သည် ချောင်းကမ်းကို ထွက် ခဲ့ကြတော့၏။

ချောင်းကမ်းသို့ ရောက်သည်တွင် . . .

“ဟာ”

“ဟင်”

စောသန်းဌေးတစ်ယောက် ချောင်းစပ်တွင် မောင်းခုံကြီး လဲနေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

စောသန်းဌေးထံသွား၍ ကျွန်တော် ပွေ့ထူလိုက်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

စောသန်းဌေး၏ မျက်နှာပြင်လုံး မြင်မကောင်းလောက် အောင် အသားစများ ဖွာလံကြ မျက်လုံးပြူးထွက်၊ လျာတန်းလန်း ကြီး သေနေပါကောလား။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လူသတ်တရားခံ၏ ခြေရာကို လိုက်ရှာလိုက်၏။

လူခြေရာ သုံးခုလောက် တွေ့ရ၏။ သုံးယောက်စလုံး လူရိုင်းလေးများ ဖြစ်နိုင်ချေများ၏။

သို့ဆိုတော့ စောသန်းဌေးကို လူရိုင်းလေးများက သတ် သွားခြင်းများလား။

ကျွန်တော် စဉ်းစားရပေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့တွက် ရှေ့ဆက်လျှင် အန္တရာယ် များနိုင်၏။ ထိုလက်ချက်သည် မည်သူ လက်ချက် ဆိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ခြင်းကြောင့် . . .

“ကဝေ ပြောသမျှကို ယုံလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

လို့ ပြောလိုက်ရတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ကဝေက ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကောင်း တယ် မဟုတ်လား”

သို့ ဖမ်းရှိုးက အာမခံ ပြောလာလေတော့သည်။

“အလိုလေး နို့က ဘာဖြစ်ရတာတုံး. . .”

သို့အသံနှင့်အတူ ကဝေ ရောက်လာသဖြင့် အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

“ဒါ ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်တုံး. . .”

ကျွန်တော်က ကဝေအပေါ် သံသယရှိပေငြား သို့မေး လိုက်ရင်း သူ့အတွင်းစိတ် သိရန်အလို့ငှာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“တရားခံ ဘယ်သူလို့ ပြောနိုင်မှတော့ ကျုပ် ဖမ်းလိုက်ပြီ ပေါ့”

“နို့ဖြင့် မသိဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒါ. . . ဒေဝီ. . .”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး. . .”

သို့ပြောလာသူသည် လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်နေပြန်၏။ ဘယ် အချိန်က ကျွန်တော်တို့နား ရောက်နေသည် မသိပါချေ။

ကဝေက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရွံ့ပြုံးပြုံးလျက် ကြည့်လိုက် ချေပြီး. . .

“သည်မယ်. . . တို့အားလုံးရန်သူက ဒေဝီ၊ ဒေဝီနဲ့ ပတ် သက်ဆက်နွယ်တဲ့ လူတွေ သတ်တာ ဖြစ်မယ်. . .”

သို့ပြောသည့် ကဝေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က. . .

“ဒေဝီက . . . သူလိုအပ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ခေါ်သွားပြီပဲ၊ ဘာလို့ သူ့ကိုသတ်ဖို့ အကြောင်းရှိမှာတုံး၊ ပြီးတော့ သူကလည်း သူ့တွက် အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိမှာပေါ့”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ရှင် တော်မလိုလိုနဲ့ ညှဉ် ဖျင်းလှချည်လား”

အလိုလေးဗျာ. . . လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကဝေက အထင် အမြင်သေး ပြောလာခြင်းပါကလား။

“ဘာလဲ ကျွန်တော်တို့လူစုကို ခွဲဖို့လုပ်ဆောင်တာလို့ ပြောချင်တာလား၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အခွင့်အရေး ပေးတာနဲ့ အလိုလိုက်သတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လုပ်နေတာနဲ့ မဟုတ် ကျွန်တော်တို့လက်ထဲက သေနတ်နဲ့ ကျည်ကို အကြမ်းဖက်လုယူချင်တာ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“မင်းအပြော မမှားနိုင်လောက်ပေဘူး..”

သို့ ကဝေက ပြောလာပြန်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်ချေပြီး...

“အဲလိုလုပ်မယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ဒေဝီက လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“မင်း ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

ကဝေက အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးလာလေတော့၏။

“ခင်ဗျားလူတွေ လုပ်သွားကြတာပေါ့”

“ဘာ.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ .. ရှင်ဦးနှောက်ကော ကောင်းရဲ့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလာချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး..

“ကဲ ကိုပိုက်နဲ့ ဖမ်းရှိုးက စောသန်းဌေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ကဝေနဲ့ သွားစရာလေး တစ်ခုရှိလို့”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်သဘောက သူ ဘာတွေလုပ်မည် ကြံစည်နေသည်ကို မသိရပေမင့်.. ကိုလင်းတစ်ယောက် ကဝေနောက် လိုက်သွားမည်ကိုတော့ စိတ်မချသဖြင့် ..

“နို့ဖြင့်လည်း သည်ကပဲစောင့်ပါမယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ပေးပါမယ် ..”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လာချေပြီး...

“ကျွန်တော်က ဝေဝေးသွားမယ်မဟုတ်တာ ရွှေ့နားက လျှို့ဝှက်လောက်ပါပဲ”

“ဟင်”

သို့ဆိုတော့ ကဝေသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

“ရှင် တွေ့ခဲ့ပြီပေါ့”

မေးလေ၏။

“အင်း.. နို့ဖြင့် မင်းလက်ချက်လား”

“ဟင့်အင်း”

“နို့ဖြင့်”

“ဒေဝီ”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ်.. ဒေဝီက လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီးသွားပြီပဲ မဟုတ်လား..”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်ပြောလေသည်တွင်
လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ် ရွံ့ပြုံးလိုက်
ချေပြီး..

“အဲလိုပဲ ပြောလို့ရလား”

“နို့ဖြင့် ကျုပ်ကို ရှင်းအောင် ပြောလေ”

“ရှင်းအောင် လိုက်ပြမယ်”

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကဝေနှင့်အတူ ကျွန်တော်
အပါးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဖမ်းရှိုးက မေးလေ၏။

“သူတို့ ဘယ်သွား၊ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ပြောတတ်ပေဘူး၊ ဒါကို မြန်မြန်မြှုပ်ပြီး လိုက်သွားကြ
တာပေါ့”

သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဖမ်းရှိုးနှင့် ကျွန်တော်သည်
စောသန်းဌေး၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ကြိုလ်လိုက်ကြပြီး
နောက် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သွားရာ ‘လျှိုဘက်’ သို့ လိုက်သွားကြ၏။

သွားရင်း လာရင်း ..

“သတိနဲ့ သွားဦးဗျ”

ဖမ်းရှိုးက သတိပေးလာ၏။ စောသန်းဌေးတို့ သားအဖ
လို ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ ခံရဦးမယ်..”

စိုးရိမ်သဖြင့် ပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လျှိုနားသို့ ရောက်လာ
ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လျှိုဝတွင် လူနှစ်ယောက်တို့ တွေ့
လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ .. မှောက်လျက်လဲကျ သေဆုံးနေကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် စိုးရိမ်လေသဖြင့် သေနတ်မောင်း
တင်ကာ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ.. လျှိုဝရောက်သည်တွင် အတွင်းမှ
စကားသံများ ကြားရသဖြင့် ဖမ်းရှိုးနှင့် ကျွန်တော်သည် တိတ်
တဆိတ် လှမ်းဝင်သွားကြ၏။

လျှိုသည် အတော်လေး ကျယ်ချေ၏။ လျှိုကို ဝှက်သို့
ဝန်တီးထားခြင်းများလေလား။

သို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ သဘာဝ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

လျှိုအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်တွင်..

“ဟာ”

“ဟင်”

လူနှိုင်း လေးငါးယောက် လဲကျသေဆုံးနေ၏။ မည်သည့်
အင်္ဂရာများဖြင့် သေဆုံးနေခြင်းတော့ဖြင့် မသိပါချေ။ စပ်စုလိုခြင်း
လည်း မရှိပါချေ။

“အော်.. ကိုပိုက်တို့ လိုက်လာကြတာကိုး”

လင်းမြင့်လှိုင်အသံ ဖြစ်ချေ၏။

ရှေ့တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နား ကဝေကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ကဝေတစ်ယောက် အတော်ကလေး မျက်စိချက်နှာ
ထက်နေပုံပင်။

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

အလို သူမကို နွယ်ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ချုပ်ထားပါလား။
ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“စောသန်းဌေးကို သတ်တာ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကဝေကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“နို့ဖြင့် စောတင်ဌေးကကော”

“သူ့ကိုလည်း သူတို့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ကြံလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ . . .”

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်၏။

“စောစောက ဟိုမယ် သူပြောသလိုပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
သတ်ပြီး . . .”

ဖမ်းရှိုးက ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သံဖြင့် ပြောလာချေပြီး
ကဝေကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ကြည့်လိုက်ချေ၏။

ကဝေက ဖမ်းရှိုးကို စိမ်းစိမ်းကားကား ကြည့်နေလေပြီး-

“ဟင်း . . . အင်းလေ သူတို့ အချိန်မီ မင်းကို ကယ်လိုက်
နိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဘာလို့များ အဲလိုလုပ်တာလဲ၊ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ . . .”

ကျွန်တော်က ကဝေကို စေ့စေ့ကြည့် မေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့ အထင်လွဲနေပြီ၊ ခုထိ ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား၊
သည်ကိစ္စတွေ ဒေဝီ လုပ်တာ”

“ဟိုလူကြီးကြောင့်”

“ဗျာ . . . ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြောပါလိမ့်”

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်
လိုက်လေ၏။

“ကိုပိုက် သူ့ကို ကြည့်ထားလိုက်ချေဦး”

သို့ဆိုလျက် ကိုလင်းသည် လျှို့အတွင်း ပြေးဝင်သွားပြန်
၏။ အတန်ကြာ ပြန်ရောက်လာသည်တွင် . .

“ဟင်”

“ဗကမောင်မောင်ပါကလား”

ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ဗကမောင်မောင် ထွက်လာခြင်းဟု
ပြောရချိန်မည်။ ဘယ်တွက်မူ နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာလျှင် အရှက်လုံ
ရုံ ဖုံးထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟာ . . . ဗက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ဟာ . . . ဆရာပိုက် . . . ကျွန်တော့်အတွက်က ဖြစ်
တယ်ဗျာ၊ နို့ လုပ်ပါဦး . . . ဖိုးသောင်းမြင့် . . . ဖိုးသောင်းမြင့် . . .”

“ခဲပဲ ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ပါမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဗကကို သို့ပြောပြီး ကဝေဘက် လှည့်
လိုက်တာ . . .

“ဒေဝီ ဘယ်သွားမယ် ထင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး”

“မပြောတတ်လျှင် ခင်ဗျားလည်း သူတို့နောက် လိုက်ရ

“ချောက်”

“လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ကာ ကဝေ၏ ရင်ဝသို့ ပြောင်းဖြင့် ထောက်လိုက်၏။

ဘုရားရေ . . .

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ပစ်မည် မဟုတ်မှန်း သိတော့သိပေမင့် . . မတော်တဆ ကျည်ထွက်သွားမည် စိုးရိမ်မိသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိထားရန် ပြောသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ချက်မျှပင် ပြန်မကြည့်လေဘဲ ကဝေကို စေ့စေ့ကြည့်၍ . . .

“ ၁ | ၂ | ၃ ရေလို့မှ မပြောလျှင် ပစ်ပြီမှတ် . . ”

ကဝေက အလာကြီးပါကလား၊ ရိပ်းလေးပင် ပြုံးမြဲလာချေပြီး . .

“လုပ်လိုက်လေ . . ကြာသလားလို့”

“ကောင်းပြီ”

ဘုရားရေ . . နှစ်ဦးစလုံးက တင်းမာနေပုံပါကလား။ သို့ကြောင့် အနားသွား တားဆီးလေမည် စိတ်ကူးလိုက်လေသည်တွင် . .

(၁) တစ်

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အံ့ကိုကြိတ် ရေရွတ်လိုက်၏။

ကဝေ ပြုံးနေ၏။

(၂) နှစ်

ကဝေ ပြုံးနေပြန်၏ ဆိုပေမင့် အသက်မပါ တစ်ဝက်ပြီး

ကပ်ချေ၏။

ဘုရားရေ . . (၃) သုံး ရေပြီးသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်တော့မှာပါကလား။

“ကိုလင်း မလုပ်ပါနဲ့၊ အခြားနည်း သုံးကြည့်ပါဦး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကဝေက သဘောကျသွားပုံရပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြုံးပြလေ၏။ သူ့သဘောက ကျွန်တော့်စကားကို လင်းမြင့်လှိုင် မဖြစ်မနေ လက်ခံလိမ့်မည် တွက်လိုက်ပုံ ရပေမင့် တဒဂ်အတွင်း ကဝေတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာချေပြီး . .

“မ . . မလုပ်ပါနဲ့ . . ပြော . . ပြောပါမယ်”

အလိုလေး . . ရုတ်တရက် ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားပါလိမ့် . .

ကျွန်တော် ကဝေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံ ရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သူ့ကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်ပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေကို အာရုံစိုက်နေချေ၏။

မျက်နှာကမူ ဒေါသငွေ့တို့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေပုံ ရ၏။

ဘယ်လိုကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် သို့နှယ် ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။

“ကဲ နို့ဖြင့်ပြော . . မလိမ့်တပတ် မလုပ်နဲ့”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကဝေကို ပါးရိုက်လိုက်၏။

ကဝေတစ်ယောက် လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ လွင့်ထွက်သွား
လေ၏။

“ပြောလေ”

“ရှော်ပုံမှာ”

“မအူကုန် ရှော်ပုံလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“နို့ဖြင့် မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်ပြော”

“ဖြန်း”

အလိုလေးဗျာ မေးလဲမေး၊ ရိုက်လဲရိုက်။

လင်းမြင့်လှိုင်လက်ဖဝါးက နုနုလေးမို့ တော်ချေသေး
တော့၏။

“ယောက်ျားမဆန်လိုက်တာ”

အလိုလေးဗျာ ကဝေက အာဂပါကလား။ နာကျည်း
မရှိပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရိုင်းပြစွာ ပြောလာချေ၏။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ယောက်ျားဆန် မဆန်
ဆိုတာ တော်ကြာ သိရမယ်လေ၊ ခင်ဗျား ဒေဝီဆီ မပို့ပေးနိုင်လို့
ကတော့ တွေ့ပြီပေါ့။ နောက် သည်လိုအခွင့်အရေးတွေ ရတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား အသက်ကြီးပြီ၊ ငရဲဘုံကို သွားရင်ဖြင့်
ကျွန်တော် ဖြတ်လမ်းက ပို့ပေးမယ် . . .”

သို့ဆိုတော့ ကဝေ တွန့်သွားလေ၏။

ကျွန်တော် သဘောကျ ပြုံးမိလေတော့၏။

“ကဲ သွား၊ ရှေ့ကနေသွား”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကဝေနောက်မှ လိုက်သွားကြ
ကေ၏။

“ကိုလင်း မရှင်းဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်လျှောက်နေရင်းမှ . . .

“လျှို့ဝှက်က သေနေတဲ့ကောင်တွေက သူ့လူတွေ၊ ကျွန်တော်
တို့ကို လိုက်ချောင်းသတ်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ ဒေဝီကို လွှဲချတာ”

“ဘာလို့များ”

“နို့ကတော့ ဒေဝီနဲ့တွေ့မှ အလုံးစုံ ပြောပြနိုင်မယ်
ထင်တာပဲ”

“အင်းလေ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပြီး ရှေ့သို့
သာ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရင်းမှ အတွေးနယ်ချဲ့နေလေတော့၏။

“ရှော်ပုံ ဝေးလား”

“ခုသွားနေကြတာ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရပြီပဲ . . .”

အလိုလေးဗျာ။ ကဝေတစ်ယောက် ဘယ်လိုဆက်ဆံ
ပြောလာတာပါလိမ့်။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေ
ပုံပင်။

“ကိုလင်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခုထိလည်း မမှတ်ဘူး၊ သည်လို
လူမျိုး ကိုလင်းက အားနာပြီး လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ရိုက်တာကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျေနပ်လောက်တဲ့စကား ပြန်ပြောတာ မရှိ
ဘူး၊ ကျုပ် လုပ်လိုက်ရမလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုပိုက်ရယ် . . . သူ့အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊
ပြီးတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်လေ၊ ဟော
ခုတော့ မလှုပ်ရှားနိုင် တုပ်နှောင်ခံထားရပြန်တယ်ဆိုတော့ သည်

လောက်နဲ့ ကျေနပ်လိုက်ပါဗျာ၊ သူကလည်း ပါးစပ်ရှိလို့ သာ ပြောနေတာပါ။ ဒါမျိုးတွေက ဝသီလေဗျာ”

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် သဘောကျ ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့မှ . . .

“နို့ဖြင့်လည်း ဘာလို့ ကြိုးတုပ်ထားတုန်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရှေ့ကနေ သွားခိုင်းပါလား”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့် ကို တည်တည်ကြည့်လာချေပြီး..

“သူ့အပြေး လျင်တယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးရလို့ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို လက်လွတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်လို့ပဲ ကိုပိုက်တို့ ရောက်မလာခင် သူထွက်ပြေး လို့ မနည်းလိုက်ဖမ်းခဲ့ရတာ၊ နို့တောင်မှ သူ့ပြေးလမ်း ချောင် ပိတ်နေလို့ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ် လုပ်လိုက် တော့မှ သူက အသာတကြည် အမိခံခဲ့တာ၊ နို့ကြောင့် ခုလို ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ထားရတာ၊ ခြေကျင်းဝတ် နှစ်ဘက်စလုံးကို ပေကြိုးနှင့် ချည်ထားရတာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ကဝေနောက်သို့ ဆက် လိုက်သွားကြပြန်တော့၏။

ရှောင်ပုံလမ်းသည် ဂဝံမြေသားများ ဖြစ်၏။ အကျယ်က ပေ ၁၀၀ လမ်းမကြီး ဖြစ်နိုင်၏။

ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့သာလျှင် လမ်းတစ်ဝက်ကျော် ရှိချေ

၏။ သစ်ပင်ကြီးရယ်လို့ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိခြင်း ဖြစ်၏။

“ရှောင်ပုံမယ် ဒေဝီ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာပါရဲ့နော်” လင်းမြင့်လှိုင်က သွားလာရင်း ကဝေကို မေးလေ၏။

“ရှိတယ်”

မဖြေချင် ဖြေချင်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဒေဝီ မရှိလို့ကတော့”

“သေချာတယ် . . ပြီးတော့ ရှင်တို့ တွေ့ချင်တဲ့သူ တစ်ယောက်လည်း ရှိနိုင်တယ်. . ”

သို့ဆိုတော့ ဖိုးသောင်းမြင့်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖိုးသောင်းမြင့်ကို တွေ့ဖို့သာလျှင် အဓိက ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒေဝီကို တွေ့လျှင် ကိစ္စမရှိချေပြီဟု သတ်မှတ် လိုက်ကြ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဂဝံမြေကြမ်းကြမ်းလမ်း အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဖုန်းဆိုးမြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ဖုန်းဆိုးမြေဒေသအတွင်း မြေပုံမို့မို့လေးများ တွေ့ရ၏။

“ဒါ လူသေမြုပ်တဲ့ မြေပုံလား”

သို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး . . တောင်ယာ စိုက်ကြတာ”

“ဘာရယ်. . ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ပုံရောက်ပြီ ပြောရမှာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ ကဝေသည် ကျွန်တော့်ကို ခုခံနေကြည့်လာ

“ဒါ တောင်ယာလို့ ပြောခဲ့တာလေ.. တောင်ယာနဲ့ လူနေအိမ် ဘယ်နီးပါ့မလဲ..”

“နို့ဖြင့် ဘယ်တော့ရောက်မလဲ”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး၊ နို့ပေမင့် နှစ်မိုင်လောက်တော့ ရှိလိမ့်ဦးမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ဖမ်းရှိုးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားပုံရချေ၏။ နှစ်မိုင်ခြေလျင်ခန့်သည် နည်းသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ

ချေ။

“တောင်ယာဆိုတယ် .. ဘယ်မလဲ အပင်တွေ”

မြေပုံများကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“နို့တော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ..”

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျား ရမ်းသမ်းပြောတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ယာကွက်ကို ကျော်၍

မြက်ရိုင်းတောသို့ ရောက်လာကြ၏။

မြက်ရိုင်းပင်တို့သည် ခါးစောင်းထက် မြင့်ကြ၏။ မြက်

ရိုင်းပင် အဖျားတို့သည် မြေသို့ စိုက်ကျနေကြ၏။

မြက်ရိုင်းတောတွင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဖြင့် သပ်ဖယ် လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းအစပ်တွင် တဲစုကို တွေ့လိုက် ကြတော့၏။

“ဒါ ရှောင်ပုံပေါ့”

“အင်း”

သည်တစ်ခါ ကျွန်တော် မလွဲဧကန် မှန်သွားချေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှောင်ပုံသို့ အလျင်အမြန် ရောက်လို

ကြပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်ကြ၏။

“ကျုပ်ကို ကြိုးဖြည်ပေးချေ”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

“ရှောင်ပုံကို ခေါ်လာပြီလေ ကြိုးဖြတ်ပေးတော့ပေါ့”

ကဝေက သို့တောင်းဆိုလာပေမင့် ...

“ဒေဝီနဲ့ ဖိုးသောင်းမြင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး

လျှင်တော့ ခင်ဗျားကို ကြိုးဖြည်ပေးမယ်၊ အဲ ကြိုးဖြည်ပေးမယ်

ဆိုတာ လွှတ်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လူသတ်တရားခံအနေနဲ့

ခေါ်ထားရဦးမှာပဲ”

“အလို.. ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

ကဝေတစ်ယောက် ဒေါသထွက်သွားဟန် တူချေ၏။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“သေနာကောင်တွေ”

သို့ ကဝေသည် ကျွန်တော်တို့ကို မေတ္တာပို့လေသည်

မက ပါးစပ်မှ ပွစိ ပွစိဖြင့် တွတ်ထိုးနေလေ၏။

မည်သို့မင်ဖြစ်စေ.. သူ့စကား သူ့တွင်သာ ထားလိုက်

ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လွန်မင်းစွာ စိတ်သက်သာရာ ရလေ

တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲစုရှိရာ တောစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အလိုလေးဗျာ.. တဲစုတို့ရဲ့ အစပ် အိမ်ရှေ့တွင်

လူနာစံယောက် မြေပေါ်တွင် ထိုင်နေလေ၏။ သို့ပေမည် ကျွန်တော်
တို့ ရှိရာကို ကြည့်နေသော အနေအထား ဖြစ်ချေ၏။

ဖမ်းရှိုးက... .

“ဟာ.. ဒါ.. ဖိုးသောင်းမြင့်ပေပဲဗျ”

“ဟင်”

“ဟုတ်လား”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူ့ဆီသို့ ပြေးသွား
လိုက်၏။ ထိုသည်ကား ကျွန်တော်တို့၏ မဟာအမှားကြီး ဖြစ်ချေ
၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ထင်မှတ်မထားသော ထောင်ချောက်အတွင်း ကျွန်တော်
တို့ သက်ဆင်းခဲ့ရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တွင်းနက်ကြီး
တစ်ခုအတွင်း ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။

တွင်းအောက်ခြေတွင် ဇွန်များ မရှိ၍ တော်သေးတော့၏။

“ဒါ သားကောင် ထောင်ချောက်လား”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး.. ကျွန်တော်တို့အတွက် လုပ်ထားတာ”

“ဗျာ.. ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာမယ်သိလို့ ထောင်ချောက်
ဆင်ထားတာ”

“နို့ဖြင့် ဒါ ဒေဝီလက်ချက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“နို့ဖြင့်”

“ကဝေ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“သူ နဂိုကတည်းက အကွက်ချထားတာ”

“နို့ဖြင့် သူကော”

ကဝေကို ရည်စူးမေးလိုက်၏။

“ဟိုမယ်လေ”

လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြရာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကဝေတစ်ယောက် တွင်းအစပ်တွင် ခြေတန်းလန်း ဖြစ်

နေရှာတော့၏။

“သူလည်း မကြာမီ ပြုတ်ကျလာပါလိမ့်မယ်၊ ကြာကြာ
တွဲခို မထားနိုင်ပါဘူး.. .”

ကဝေတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းကိုကိုင်ပြီး ကုတ်ခြစ် အပေါ်
တက်ရန် ကြိုးစက် ရုန်းကန်နေလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့
သည် ကဝေ ဘယ်လိုဖြစ်လာလေမည်ကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့်
ကြည့်နေကြပြီးမှ... .

“ဟာ”

“အို”

ဘုရားရေ ကဝေတစ်ယောက် တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှ
ပျောက်သွားပါကောလား။ သူ့ကို လူရိုင်းများက ဖမ်းဆွဲသွားခြင်း
ဖြစ်တော့၏။

“သေချာတာပေါ့၊ ကဝေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျွန်တော် တို့ ရောက်ခဲ့ကြတာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ကဲ မင်းတို့ နားနားနေနေ နေကြဦး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သည်တစ်နေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ နေကြပေရော့ စားစရာကတော့ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . .”

ကဝေသည် တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ ရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့ကို ငုံ့ကြည်ကာ ပြောလာလေတော့၏။

“လူလိမ်ကြီး”

ဖမ်းရှိုးက မကျေမနပ် လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . အေး . . မင်းတို့ တွေ့ချင်တဲ့ လူနစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကနေ စောင့်နေပေါ့ . .”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

သို့ ပြောဆိုရယ်မောရင်း ထွက်သွားချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ၁၀ ပေလောက်ကျယ်ကာ အနက် ၁၀ ပေခန့်ရှိသည့် တွင်းထဲတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ရုံမှလွဲ၍ အခြားဘာမျှ မလုပ်တတ်ချေပြီ။

“ရော့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လာပေး ချေ၏။ ကပျာကသီး လှမ်းယူ အဖုံးဖွင့် မော့လိုက်၏။

အာပါး . . ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲမှုတွေ အရှင်းပျောက်သွား သက် ဖြစ်ပေကော၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သည် (ဖမ်းရှိုးနှင့် ဗကမောင်မောင် အပါအဝင်) ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံးကို ခဏ လေးနှင့် အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြ၏။ သောက်ပြီး ပုလင်းပြားလေးကို ကျွန်တော်က ယူ၍ အပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်၏။

“အား”

အလိုလေးဗျာ . . ကျွန်တော် လှမ်းပစ်လိုက်သော ပုလင်းသည် တွင်းစပ်သို့ ရောက်လာဟန်တူသည့် လူတစ်ယောက် ကို မှန်သွားပုံရချေ၏။

သို့ အော်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘုတ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဘုရားရေ . . လူတစ်ယောက် တွင်းထဲ ပြုတ်ကျလာ လေ၏။ သည်လူသည် ဖိုးသောင်းမြင့် ဖြစ်ချေတော့၏။

“အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . အား . . ကျွတ် . . ကျွတ်”

နာကျင်ဟန်ဖြင့် အော်ညည်းနေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“မှန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူတင်ရှိ B.P. Beam ပရုတ်ဆီဖြင့် ဖိုး သောင်းမြင့်၏ ခါးတစ်ဝိုက် လိမ်းပွတ်ပေးလိုက်ချေ၏။

“အား . . လား . . လား”

“ခင်ဗျား သေနတ်ကော”

‘အလိုလေးဗျာ လူချည်း သူတို့လက်ထဲက လွတ်လ တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်’

“ဗျာ”

“ဘယ်လို သူတို့က လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ရက် နှစ်ရက်က အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သေနတ်နဲ့ ကျည်တွေ ယူထားကြတယ်”

“အင်း ပြောပါဦး”

“သည်လူတွေက အတော်ဆိုးတယ်.. မိုက်ရိုင်းတယ်”

“ပြောရမှာလည်း ရှက်တယ်”

“ဘာလို့များတုံး၊ ဘာလို့ ရှက်စရာ ကောင်ရတာတုံး”

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ”

“အလိုလေးဗျာ.. ပြောမှ သိကြရမပေါ့၊ သိကြမှ ဘယ်လို ခင်ဗျားကို ကယ်တင်ရမလဲ စဉ်းစားရမပေါ့”

“ဘာ ကျုပ်ကို ကယ်တင်ဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. သူက ဗကမောင်မောင်နဲ့ ခင်ဗျား အမဲပစ်ဖို့ ဖမ်းနှိုးနဲ့ တောထဲကို သွားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခုမှ ဗကကို တွေ့ခဲ့ ခေါ်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားကို ခေါ်ဖို့ လာခဲ့ကြတာ၊ ပြီးတော့ ဒေဝီကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာ . ဘယ်လို.. အလိုလေးဗျာ .. မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ကြတော့မယ်”

“ဘာလို့တုံး”

“သည်မှာဆို သူက ရွာလူကြီးရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒေဝီကို တွေ့ဖို့ရာတော့ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင်...

“လိုတယ်လေ”

ကျွန်တော်က သို့ပြောလေသည့် ဖိုးသောင်းမြင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အနေနှင့်တော့ ဒေဝီကို တွေ့စရာ၊ ဆုံရှင်းစရာ ကိစ္စတွေ လုံးဝမရှိလေပြီ။ သို့ပေမင်္ဂ ဖိုးသောင်းမြင့်အတွက် တော့ဖြင့် ဘယ်အတွက် အရေးကြီးနေသည် မသိချေ။ သို့ကြောင့် -

“ပြောကြည့်လေ.. မင်း ဘယ်လို သူနဲ့ စာရင်းရှင်းရမှာတုံး”

“ကျွန်တော့်ကို စော်ကားလို့”

ဘုရားရေ.. လူရိုင်းမလေးက အရပ် ၆ ပေခန့်ရှိသည့် ဖိုးသောင်းမြင့်ကို ဘယ်လို စော်ကားရနိုင်ပါမည်နည်း။ ဖိုးသောင်းမြင့်တစ်ယောက် ဘယ်လို စော်ကားခံရတာပါလိမ့်။

“ပြောလေဗျာ .. ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ”

“ပြောရမှာ ပါးစပ်က မထွက်ဘူးဗျာ”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြန်ကြတော့မယ်၊ သည်မယ် နေစရာကိစ္စ လုံးဝမရှိဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသဖြင့် ဖမ်းနှိုးတစ်ယောက် အပါအဝင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

“နို့ဖြင့် မေးရပါဦးမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖိုးသောင်းမြင့်ကို မေးလိုက်၏။

“ဘာတုံး မေးလေ”

“ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ် သည်တွင်းထဲ ကျလာရတာလဲ”

“အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော်က ဆင်းချင်လွန်းလို့ ကိုယ် သဘောနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ တွန်းချလို..”

“တွန်းချတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ..”

“သည်မှာ ကျုပ်ကို ဖမ်းထားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ တခြား တစ်ယောက်”

“ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပြောစမ်းဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်၏။

သို့ သူပြောပြသည်တွင် ဖိုးသောင်းမြင့် ပြောပြသည့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကဝေ ဖြစ်ချေတော့၏။

“ဘာလို့ တွန်းချတာလဲ”

“သူပြောတာတော့ ဟိုမယ် မင်းမိတ်ဆွေတွေလား မသိဘူး သွားကြည့်ချေ..”

ဆိုလို့ တွင်းနှုတ်ခမ်းဘက်ကို လာတုန်း သူက နောက်က နေ တွန်းချလိုက်တာပဲ”

“အင်း ကဝေတစ်ယောက် ဘာတွေများ ကြံစည်နေတာ ပါလိမ့်၊ ပြောတော့ ဒေဝီနှင့်သူ အဆင်မပြေ.. ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ကောင်းမလိုနှင့် ယခု ဒေဝီအတွက် အကွက်ဆင် ခေါ် လာခြင်းများလား မသိချေ။”

သို့ တွေးမိသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေ များပေ၏။ ကျွန်တော် တို့လက်ထဲ သေနတ်များ ပါလာသဖြင့် တော်ပေသေးတော့၏။

သို့ပေမင့်လို့... .

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

အလိုလေးဗျာ.. အပေါ်တွင် ဘာတွေများ ဖြစ်နေပါ လိမ့်။ သေနတ်သံတွေ ဆူညံလို့နေပါကလား။

“ဒါ.. ကျုပ်သေနတ်ဗျ”

ဖိုးသောင်းမြင့်က ပြောလာချေ၏။

“သည်လိုလုပ်..”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်ချေ။

“ဘယ်လိုမှ လုပ်မနေနဲ့.. ငါတို့ သိမ်းလိုက်တာပေါ့။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့ ခု မင်းတို့အားလုံး တွင်းထဲမယ် တစ်ခုတော့ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

သို့အသံကြီး ထွက်ပေါ်လှမ်းအော်သံ ကြားလိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသော ဒေဝီ ဖြစ်နေ ပါကောလား။ ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်လူရှိင်းအတိုးအို။

ဒေဝီက ကျွန်တော်၏ နှလုံးသား ရှိရာသို့ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ထားလေပြီ... .

“မင်းသေနတ် အပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဟို တစ်ယောက်ဆီကရောပေါ့”

“ဘာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည်လေ၏။ သူတို့တွင် သေနတ် တစ်လက်၊ လှံတစ်ချောင်း ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် နှစ်လက်။ ပြီးတော့ ဒေဝီကို ကြည့်ရ သည်မှာ သေနတ်ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်ပုံမပေါ်။

ခလုတ်ကို ဆွဲနိုင်ခြင်းကိုသာ သိလေသည့်ပုံပင်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အခွင့်အရေးရလျှင် လက်ဦးမှ ရယူ ဒေဝီကို ပစ်လိုက်ပေမည်။ ဒေဝီသည် တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် ချိန်ရွယ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ကိုး။

သို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

“ဒိန်း”

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါကလား။ ဒေဝီသည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အလစ်အငိုက်တွင် ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“သေနတ်လက်မှ လွတ်ကျသွား၏။

ကျည်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်ကိုင် လက်မောင်း သို့ ရှပ်ထိသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။ အလစ်အငိုက်တွင် ပစ်လိုက် ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့ အသေမပစ်လို့။ သို့ကြောင့် ...

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက်ရ၏။

“သူ့လို မဖြစ်ချင်လျှင် သေနတ်ကို ပစ်တင်ပေးလိုက်ပါ”

ကျွန်တော့်ဘက် မြားဦးလှည့်လာပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သဘောထားကို ကြည့်လိုက်၏။

“ပေးလိုက်” လို့ ခေါင်းဆတ်ပြလာချော့ဖြင့် ကျွန်တော် ၏ လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို တွင်းပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်ပေးလိုက်၏။

“ဘုတ်”

“ဟာ”

သေနတ်သည် မြေပြင်သို့ ပြန်ကျလာ၏။

“သည်ဘက်ကို ပစ်လေ... ဘယ်နှယ် ကလေးကလား လုပ်နေတာလဲ”

ဒေဝီက ကျွန်တော်၏ ကလိမ်ကကျစ်ကျစ်ခြင်းကို ရိပ်မိ သွားပုံရ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် အလွယ်တကူ ပစ်တင်နိုင်ပေငြား သူတို့ကို သေနတ် လွယ်လွယ် နှင့် မပေးလိုသဖြင့် သို့ အချိန်အဆ လွှဲပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် တွင်းထဲသို့သာ ပြန်ကျအောင် ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“သေသေချာချာ ပစ်တင်ပါ”

အမိန့်ဆန်ဆန် ပြောလာပြန်၏။ သည်တစ်ခါ သေနတ် မရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပစ်ခတ်ပေရော့မည့်ပုံပင်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ပစ်တင်ပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဝှစ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်သေနတ် တွင်းနှုတ်ခမ်း မရောက်မီ ကြိုး တစ်ချောင်းက သေနတ်ကို ရစ်ပတ်သွားလေတော့၏။

တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင်ရှိ လူရိုင်းအဘိုးအိုနှင့် ဒေဝီတို့သည် အံ့သြကြီး ဖြစ်သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“ဒုတ်”

ဘုရားရေ . . အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။
ဒေဝီတစ်ယောက် တွင်းထဲသို့ ကျလာချေ၏။

ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံသည် ဒေဝီ၏ အသက်
ချွေသံ ဖြစ်နေချေ၏။ တွင်းပေါ်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေကြချေသည်
မသိ။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆူညံလို့နေ၏။ တိုက်ခိုက်နေသံများကြား
ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်
မသိပါချေ။ သိလျှင်လည်း ကြည့်လို့ရသည်မဟုတ်။

“ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်ဗျာ”

အတန်ကြာတွင် တွင်းပေါ်တွင် ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

“ဟာ”

တွင်းနှုတ်ခမ်းသို့ ကဝေ ရောက်လာချေတော့၏။ သူ
ချည်းတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ လူရိုင်းကလေးများလည်း တွင်းနှုတ်
ခမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ကို ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။

“အားလုံးပြီးသွားပြီ၊ တက်ခဲ့ကြချေ”

“ဘုရားရေ . . ”

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ကြိုးလှေခါးတစ်ခု ကျလာချေ၏။

အလိုလေးဗျာ . . တွင်းပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရသူများ
သေဆုံးသူများ မြေပြင်တွင် အတုံးအရုံး ရှိနေကြ၏။

“ဟင်”

လူရိုင်းအဘိုးအိုကား ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံကြရ
လေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တွင်းပေါ်ရောက်ခဲ့သဖြင့်၊ ကဝေမကို
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမည်ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် . .

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဘုရားရေ . . ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းချည်
နှောင်ပြီး ဖြစ်နေပါကောလား။ လူရိုင်းလေးများသာဆိုသည် သွက်
လက်လွန်းလှချေ၏။

“ဘာလို့တုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ် မေးလိုက်၏။

“ခဏတော့ ဖမ်းထားရလိမ့်မယ်၊ အသေအချာ သိရလျှင်
ဖြင့် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မရလျှင်ဖြင့် တစ်သက်လုံး ချည်နှောင်
ထားရလိမ့်မယ် . . ”

သို့ ပြောလာသည့် ကဝေကို ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး
ကြည့်လိုက်ချေတော့၏။

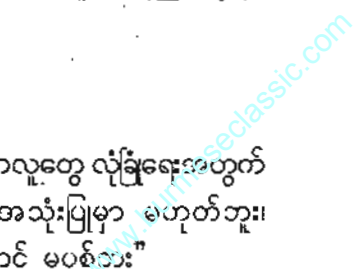
“နို့ဖြင့်ပြော ဘာအဝေးအယူလဲ”

“ရှင်တို့ဆီက သေနတ်မတောင်းပါဘူး၊ ကျည်ပဲလိုချင်
တယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“သည်မယ် ကျပ်က သည်ရွာကလူတွေ လုံခြုံရေးအတွက်
လိုအပ်လို့ပါ၊ အခြား ဘာမှတော့ အသုံးပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊
တုန်ကုန်ပြောရလျှင် သားကောင်တောင် မပစ်ဘူး”

“ဒါ ပြဿနာ မရှိဘူး”

“နို့ဖြင့် ပေးပါ”

“တစ်ခုတောင်းဆိုစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သိချင်တာလေ”

“ဒါ ကျုပ်တို့ကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းတွေပါ။ ရှင်တို့နဲ့ ပတ်သက်မှု လုံးဝမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့တွေ ပတ်သက်မှု အရှုပ်အထွေးတွေကို ကျုပ်တို့ဘာသာပဲ ရှင်းချင်တယ် နောက်တစ်ခု ရှိတယ် ရှင်တို့နဲ့ ပတ်သက်တာ ရှင်းပြီ”

“ဘာကို ပြောလိုတာပါလိမ့်”

“ရှင်တို့ဆီက သေနတ် (၂)လက်၊ ပြီးတော့ ကျည် အဲဒါတွေ ရလျှင် ပြီးလေပြီပေါ့”

ဖိုးသောင်းမြင့်နှင့် ဗကမောင်မောင်တို့ထံမှ သေနတ် (၂) လက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ထံက ကျည်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ကျွန်တော် မေးတာဖြေလေ”

“ဘာလဲ”

“ဪ ဒေဝီနဲ့ ခင်ဗျားကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းကြတာတုံး”

“ခု ရှင်တို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒေဝီ သေပြီလေ။ ဒါ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားကို ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ပေးပြီး ကျုပ်ပဲ သည်လူတွေ လိုအပ်တာတွေ စီမံဆောင်ရွက်ပေးရတော့မယ်..”

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး ကိုလင်း”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်အနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ရှင်းပါတယ် ကိုပိုက်.. သူ့အဘိုးကြီးကို အပြစ်ပေးပြီး ရွာမှာ သူပဲ အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့..”

“အော်”

“ကဲ .. ကဲ.. ရှင်တို့ လိုက်ခဲ့ကြချေ။ သည်ညတော့ မိုးချုပ်ပြီ၊ ပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူ၊ အိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် ပြန်ကြချေ..”

သို့ ကဝေ ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်သည်များ ဖြစ်သည့်အတွက် ပြီးတော့ ဗကမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသောင်းမြင့်တို့ကိုလည်း ပြန်ဆုံရပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် သူတို့ အရေးတွင် မစွက်ဖက်လိုပါတော့ချေ။ သို့ပေမင် ..

စောသန်းဌေးတို့သားအဖ သေဆုံးရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တော့ဖြင့် လူသတ်တရားခံဖြစ်သည့် ဒေဝီသည်လည်း သေဆုံးပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် ကဝေ စီစဉ်ပေးသော လျော်ကြေးငွေ သဘောမျိုး သက်ရောက်သည့် လူရိုင်းအဘိုးအိုကို အပြစ်ပေးခြင်းမှ ခွင့်လွှတ်စေပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် ခေါ်ဆောင်လာခွင့်တောင်းခဲ့ပေတော့၏။

တကယ်တော့ အဘိုးအိုသည် အသက်အားဖြင့် ၇၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်အပြန်ခရီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌီးပင်ဆိပ်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလနှင့် တွေ့လေသည်တွင် အဘိုးအိုကို တရားအားထုတ်နေရစ်ရန် အပ်နှံခဲ့ပါတော့၏။

စောသန်းဌေးတို့သားအဖ ဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့တွင် တာဝန်ရှိသည် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့်၊ လင်းမြင့် ဖမ်းရှိုးနှင့် ..

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် စုပေါင်း၍ လျော်ကြေးငွေများ ဖေး
လိုက်ကြရချေတော့၏။

ထိုသည်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က
အမဲလိုက်ရင်း ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ အမှားသည် ကံဝေကို အထင်
လွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ချေ၏။ ကဝေသည် ရှေးဦးဆန်ပေမင့် သူမျိုးနွယ်
စုကို သူ ချစ်၏။ ဓလေ့ထုံးတမ်း အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းလိုသူ
ဖြစ်၏။ ဒေဝီကား သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ချေ၏။

ဤနောက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုလူရိုင်းတို့
နေရာဒေသကို ရောက်သွားခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်
သစ်ခုတ် ဝါးခုတ် အမဲလိုက်သူ အချို့သည်လည်း ထိုနေရာသို့
ရောက်ခဲ့ခြင်း၊ ဆုံခဲ့ခြင်း မရှိကြပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ ပြောကြသည်ကို ဒဏ္ဍာရီသဘောသာ
ထားကြချေတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . ရသေ့ဓမ္မပါလနှင့်
ပါသွားသော လူရိုင်းအတိုးအိုကို ပြန်တွေ့ရမည် ဆိုပါလျှင်
ကျွန်တော်တို့ပြောသည့် စကား အမှန်ကို လက်ခံနိုင်ကြစေ
လိမ့်မည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား လေးစား
တိုးစားလျှက်

ကိုပိုက်

(12:30 PM) ၂၄-၂-၂၀၀၈